ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Andhra Loyola College

VIJAYAWADA

MARCH — 1962

NOT FOR ISSUE

1962

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

950

NOT FOR ISSUE

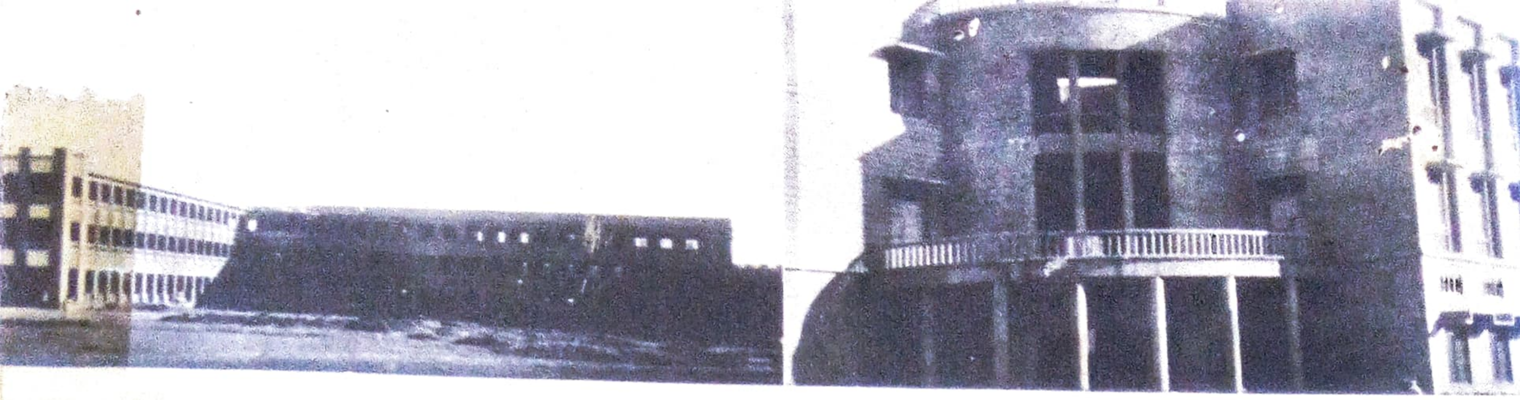

...ndhra Loyola College Magazine

In its Seventh Year of Publication

MARCH — 1962

...hief Editor

Rev. Fr. G. Francis, SJ

...sst. Editors

Sri K. Viswanadha Rao

Rev. Fr. P. Jojayya, SJ

Sri K. Rajaseshagiri Rao

...r[illegible]

[illegible]ings by :

[illegible] Francis, S. K. Prasad

[illegible] Ra[illegible]alu, Ch. Hanumantha Rao

[illegible]bhadra Rao

B. Satyanarayana Rao

R. M. Mohana Rao

C. Ramana Prasad

Ch. Ramesh Babu

Rev. Br. Susai Arul, SJ

...hotos

Rajaiah, B. Murali Dhara

Sri A. Purshottam

...siness Manager & Staff

Rev. Br. Maria Susai, SJ

Sri L. Venkateswaralu

EDITORIAL

1 PRINCIPAL'S REPORT

9 PRIZE WINNERS – 1961

University Examination Results — 1961

17 TAGORE & INDIAN NATIONALISM

K. Basaveswara Rao, M. A.

22 DAG HAMMARSKJEOLD

Akhtar Pasha, III B. A.

25 PANCHAYAT RAJ

K. Pandu Ranga Rao, I B. A.

28 ADULT EDUCATION

A. Chandrasekara Rao, III B. Com.

32 THE 1961 CENSUS

K. Kesava Rao, B. A. (Hons.)

36 DOES THE MANTIS PRAY ?

Y. Ramulu, I B. Sc.

40 ENERGY OF AN ATOM

P. D. Krishna Prasad, I B. Sc.

43 SUGAR INDUSTRY

P. Venkata Rao, III B. Sc.

46 MOTIVATION

V. C. Koteswara Rao, B. A. (Hons.)

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

48 THE LURE OF THE MOUNTAINS
D. Ramachandra Reddy, P. U. C.

50 NO FOOL LIKE AN OLD FOOL
D. Narendra Babu, I B. Sc.

53 LATIN-TAGS IN ENGLISH
V. L. Isaac, M. A.

56 IMAGE OF MAN
P. Sumanth, P. U. C.

59 A PRAYER
G. G. Rao, I B. Sc.

60 ASSOCIATION PRIZE WINNERS

61 COLLEGE ASSOCIATION REPORTS

75 DEPARTMENT OF PHYSICAL EDUCATION

81 NATIONAL CADET CORPS - REPORTS

TELUGU SECTION

HINDI SECTION

Blocks by

Swatantra Enterprises

Printers

Pearl Printers
Vijayawada—3

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Editorial ...

The seventh issue of our College Magazine marks the end of another academic year. As our students are preparing to leave the college, some for good, others for a vacation, they can look back at some of the memorable days of their year in college in this annual. Most of them will be eagerly looking in to see their own faces mirrored in the photographs; some will be looking for signs of recognition of their varied talents. All of them, we are sure, will be happy to take home with them this record of a year spent in college. To the new comers, who will soon be flocking here, trailing clouds of glory, this magazine simple and unadorned, will present a pre-view of the college life they can expect from Loyola. Our Old Boys, some of whose photographs appear within these covers, will be mighty proud of what their Alma Mater has achieved in the year 1961. To all our students, past, present and future, this issue is presented with the compliments of Andhra Loyola.

As the third term is coming to a close the atmosphere of the college changes. Students are knee-deep in books and notes while some determined souls scatter themselves across the campus, seeking knowledge under trees and shrubs. The temperature climbs up; tutions are held around the clock and a feeling of weightlessness, so pleasing to an astronaut, comes upon our staff as they have successfully rounded off their orbits for the year. The candidates for the university examinations are on study - leave. But this atmosphere of extreme gravity comes so late in the year. Gone is the students' attitude on holidays, which means class - less days to the many who seek every opportunity to escape the exacting hours of study in the class rooms. The work done in the class rooms did not then hold their attention. They forgot that it was there within the bare walls of a class room, they could have learnt the lessons they now painfully seek. But the college will always present the indispensable method of disciplining the mind in the class room, through lectures, explanations of texts and problems or of teaching that process of learning by laborious writing of a composition, an assignment or a test. Resistance to this method usually melts away as the students begin to understand its value. One can only wish that this understanding comes to our students earlier in the academic year that they may spend a still more profitable year of study.

Most of the articles in English, submitted with wistful hopes to the editor, were conceived without a purpose or plan and written in haste, if not audaciously plagiarised from other distant sources. No one pretends to find a literary touch about them; but everyone expects of a college student's writing some semblance of purpose and unity of thought. As our students are only familiar with their mother tongue, a great number of Telugu articles were submitted. It is a language that does inspire our young writers to such a flood of essays, poems, one-act plays, stories, dramas and every other literary form, that it would tax the brains of an electronic

computer to sort them out. Nor should anyone take alarm at this for there is no other sweeter language than the melodious tongue of Andhra Pradesh.

A single photograph can be as effective as a good narrative in writing. The expensive art of photography, it must be admitted, is not within the reach of many of our students. The photographs presented here, speak of a few major events in the life of our college. Our amateur photographers usually turn their lenses on nothing better than that hardy perennial, the local Krishna barrage or the numerous oval buildings on campus. But the ordinary student spends most of his college days in less glamorous class rooms, halls and laboratories or in the more pleasant spots around the canteen, the emporium, the stadium-seats and the playing fields. These should provide one with ample opportunities of photographing unusual subjects of local interest to our college students. Our future contributors, we hope, will turn their cameras more readily on such subjects of human interest than on still pictures of brick and stone.

Our college magazine owes a lot, not the least of which is its format and traditional features, to the previous editor of many years, Fr. T. A. Mathias, S. J., who has this year relinquished this job and for a change has turned his eyes away from the harsh print and proofs to greener pastures, near and far.

With its short comings, for which we beg our readers' pardon, our college magazine is presented to our students, for it is the creation of their own efforts, and with due measure of thanks to all our writers, artists, typists, proof-readers and members of the college staff, whose help was invaluable in the production of this magazine.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Principal's Report

Mr. President, Ladies & Gentlemen,*

I have great pleasure in placing before you the Annual Report of Andhra Loyola College for the year 1961–'62, the eighth since the College was started. It has been, thanks to God Our Lord, a good year, like all those that preceded it - not uneventful, in fact, crowded with the usual happenings in the life of a healthy, growing educational institution. I shall try in the short time at my disposal to give you a comprehensive account of them, and ask you to visualise this bare description of doings as the pulsating life of nearly 1,500 young men during the past twelve months.

Our staff, both religious and lay, has experienced a number of changes. There was a hint in last year's Report, for those who could read between the lines, that the valuable help we were given in the persons of Fathers Vachaparambil and Puthenkalam would not last beyond that year. I can only repeat the tribute I paid then to both of them, the former for his work as Vice-Principal and President of Games, the latter as Lecturer in Economics, Library Warden and Director of the Planning Forum and Social Service League. Our grateful good wishes follow them to their own Province of Kerala to which they have returned.

---

* *Sri C. S. Parameswaran,* B. Sc., (Hons.), *President College Day.*
Divisional Superintendent, S.Rly., Vijayawada.

Principal's Report

Mr. President, Ladies & Gentlemen,*

I have great pleasure in placing before you the Annual Report of Andhra Loyola College for the year 1961–'62, the eighth since the College was started. It has been, thanks to God Our Lord, a good year, like all those that preceded it - not uneventful, in fact, crowded with the usual happenings in the life of a healthy, growing educational institution. I shall try in the short time at my disposal to give you a comprehensive account of them, and ask you to visualise this bare description of doings as the pulsating life of nearly 1,500 young men during the past twelve months.

Our staff, both religious and lay, has experienced a number of changes. There was a hint in last year's Report, for those who could read between the lines, that the valuable help we were given in the persons of Fathers Vachaparambil and Puthenkalam would not last beyond that year. I can only repeat the tribute I paid then to both of them, the former for his work as Vice-Principal and President of Games, the latter as Lecturer in Economics, Library Warden and Director of the Planning Forum and Social Service League. Our grateful good wishes follow them to their own Province of Kerala to which they have returned.

---

* *Sri C. S. Parameswaran*, B. Sc., (Hons.), *President–College Day.*
Divisional Superintendent, S.Rly., Vijayawada.

Their places were fortunately filled by two young Fathers whom we welcomed most cordially. Fr. Joseph Kuriakose, who is by no means new to Andhra Loyola has assumed with ease the posts of Vice-Principal and Warden of the New Hostel, while at the same time strengthening our Commerce Department. Father Francis Gnanapragasam, fresh from long studies in France and the U. S. A., has stepped naturally into the English Department and taken charge of the Library. I shall forbear from paying any compliment to these two Fathers, lest someone misconstrue it as a farewell tribute, but I must say this that we are very glad indeed to have such highly qualified and capable additions to our religious community and College staff, and that we appreciate their work greatly.

A no less welcome addition is Fr. P. Jojiah, who strengthens the Telugu Department and is also Assistant Warden. We are specially happy to have him among us,.even if it be only for a short while, because he is the first vocation to the Society of Jesus from Andhra Pradesh after a gap of many years. May his devotedness inspire generous young hearts to imitate his sacrifice.

The last to arrive was Br. D. Antonimuthu who joined our hard-working band of Brothers. He has assumed with easy confidence the roles of buyer for the Institution and Infirmarian.

A number of young Lecturers left our service to better their prospects. While we regret their departure, we are loth to stand in their way. Mr. A. Venkatramaiah, Lecturer in Zoology, left for Tirupati where he has taken up research for the doctorate. Mr. J. Joseph, much liked Lecturer in English, left for Nagpur, where he hopes to acquire higher qualifications. Mr. T. A. David, who had been doing yeoman service in our History Department, joined Government Service and has been appointed Head of the History Department in Government Arts College, Rajahmundry. We wish them all success and happiness.

It is our policy to promote our Tutors and Demonstrators to new or vacant lectureships, if they have the requiredqu alifications and have proved their capacity. The following were appointed Lecturers during the year: Mr. T. Krishnamurthy in the Botany Department, Messrs. E. Bhaskara Rao and V. K. Subrahmanya Sastry in the Zoology Department, and Mr. N. Balashowrayya in Economics. The only new addition to our lecturing staff is Mr. K. R. K. Prasad, recently appointed in the English Department to replace Mr. Joseph.

An event worth mentioning in this connection is that the Principal was obliged to take leave suddenly for the two months of November & December, when he was given a special assignment by his Superiors. That this event did not cause any serious dislocation in the administration of the College is due to the happy circumstance that Fr. Mathias was at hand to take charge at a moment's notice. I am grateful to him for generously accepting this unwelcome burden and for effecting the change without a hitch, which was of

course what everyone confidently expected of his ability.

I must now as usual say a word about the results of the last University Examinations. We looked forward to their publication with some anxiety because we were sending up the first batch of the new Three Year Degree Course. As I remarked last year, the reorganised scheme of graduate studies makes a much heavier demand on the candidate, without preparing him adequately to satisfy that demand. I am happy to report that the results belied our fears, without, however, showing them to be completely unjustified. Total passes in the final degree examination were 80%, but in detail very unequal. Results in the B. A. were good, Mathematics, Economics and Politics securing 91%, with one creditable first class; History, Economics and Politics coming up with 87%, but with no class to boast of. In the B. Sc., Mathematics, Physics and Chemistry secured 80% with a splendid tally of 28 first classes and 14 second classes, V. V. Subrahmanya Sarma, as everybody expected, standing first in the University. Chemistry, Botany and Zoology had only 71% with 5 second classes-somewhat disappointing, I should say. B. Com. secured 77% with a single second class. So, while we did fairly well, compared to the University percentages of 47, 49 and 40 for B. A., B. Sc., and B. Com. respectively, our results are not as good as they used to be under the two year degree system and the decline is certainly not only the fault of the boys.

The results in Part I were on the whole poor: only 57%. A notable fact is that while the B. A. and B. Com. students scored over 70%, the B. Sc., who are supposed to be the brighter students, could muster only 53, which is not much better than the University percentage of 41. It is disheartening to see what little interest the Science students take in the so-called cultural subjects, languages and General Education. They do not seem to realise that mere knowledge by rote of facts, figures and formulae will never make them whole men.

The Pre-University results are more encouraging We sent up 543 students, of whom 435 passed, making a percentage of just over 80. This is creditable, especially when we note that the University percentage is only 40 yet it is not as good as we would like it to be. In the number of first classes, however, our boys have set up a new record of 140, which is very nearly ⅓ of the total in the whole University. Twenty four students obtained a total of 700 marks and more out of 1,000, and 66 scored cent per cent in Mathematics. In these respects they are the best results we have secured so far and I congratulate the students on their fine performance. I should like to add a word of encouragement to the present Pre-University students. Judging from their performance in the class examinations they bid well to surpass their predecessors, if only they persevere to the end. So I exhort them to put forth that extra ounce of effort which will help them to break all past records.

Last year I had occasion to disprove the false notion prevalent in some

quarters that only clever students are admitted into this College. This year I wish to correct another impression, which also seems to be common, that the students of this College come mostly from rich families. However, when I see the way some students, who can ill afford it, do waste money, I can guess how the impression is gained. In the course of 1960–61, scholarships and educational concessions were granted to our students by the Central and State Government, the University Grants Commission, the Andhra University, and the College Management. The total, amounting to just short of a lakh of Rupees, was distributed among 400 and odd students. It must be remembered that none of this help was given to any student whose average income was over Rs. 300/- a month, and for most of them the average income is a third of that amount. This situation need occasion no surprise: if we welcome clever boys to this College, we also accept poor boys willingly, because brains and hard work are not by any means the monopoly of the wealthy. The conclusion to be drawn from this analysis is that by and large a cross-section of Loyola students is circumstantially very much like a cross-section of the students of any other College. If our boys do better, the credit goes to them and to the methods adopted to make them better students and better men.

I am afraid our progress on the playing-field is not so gratifying a record. One of the reasons why we are never able to field formidable teams is that many of our students, not only in the Pre-University Class, are very young. Yet skill ought to be able to make up for age and size. With the appointment of a new Assistant Physical Director, Mr. P. Rayanna, in the beginning of the year, we began practice early, with matches against local and outside teams, in Cricket, Hockey, Volley-ball, Foot-ball, Kho Kho and Badminton. The Hockey team, with Fr. Francis to encourage and coach them, were shaping well and had the advantage of a tour in Hyderabad where they shared honours with several opponents. They were unfortunate to lose in the first round in the Inter-Collegiate tournaments.

The Cricket team also shaped well and showed themselves to be unmistakably the best team in this Zone. If they were made to lose in the final, the cause must be sought in the conditions under which they played. The atmosphere of the Inter-Collegiate tournaments and the attitude of most of those who participate in them—to win by any means, fair or foul—has led me again and again to wonder whether it is worth while our taking part in them at all. Why not give our teams instead an opportunity of an annual tour, during which they would meet students and others who are keen on sports, make fruitful friendships, and improve their skills at the same time? In order to be an educative force, games must be played in a sporting spirit, in conditions ensuring fair play and order. Anything else will only demoralise both participants and spectators.

We took part in the Andhra Christian College Centenary Tournaments in Foot-ball, Badminton, and Tennis. S. A. Shukkur, our Foot-ball

Captain, was awarded the cup for the best foot-baller. In the Krishna District Tournaments our Basket - ball team won the championship. We are conducting the Andhra University Table Tennis tournaments this year.

Several students were selected to represent the University at the Inter - University tournaments. S A. Shukkur was chosen for both Foot - ball and Hockey. I must pay a tribute to his true sporting spirit throughout his stay in this College. He has proved himself not only an outstanding player and resourceful captain, but also an exemplary sportsman, playing vigorously, playing fair, and never losing his temper. V. Leela Prasad is another outstanding player, who has distinguished himself in Tennis. After winning the the Andhra University championship, he led the College doubles team up to the zonal finals, and was later chosen as the captain of the University team. The last University player and the youngest is G. Rama Krishna, who represented the University in Cricket. In the one and only match played, he distinguished himself. Rama Krishna who is a Preuniversity student, shows unmistakable signs of promise and I whole - heartedly wish him a glorious cricket career.

The three branches of the N. C. C. in this College have been functioning normally. However, there seems to be some competition for recruitment, the Air Wing being the most popular, the Infantry coming next, and the Rifles taking the rear. The Air Wing Unit, only three years old, has reached its allotted strength of 150 cadets and two officers for the first time. Two cadets U/O C. Vijayasaradhi and Cpl. Bhavani Prasad were selected again this year for the Republic Day contingent at Delhi. 92 cadets and both the officers attended the annual training camp at Jalahalli, Bangalore, where they had an interesting time, even if they did not win any trophies against all India competition. 39 cadets attended the Social Service Camp at Pendurti in the month of May and won a prize for Social Work.

Our Infantry Unit has an authorised strength of 209, but this year it counted only 125 cadets. The causes for poor enrolment are competition from the more glamorous Air Wing, want of physical fitness in most applicants, and especially the Government announcement that no consideration will be shown in future to the cadets of the N. C. C. when they apply for admission to professional courses. 81 cadets and 3 officers attended the annual training camp at Kotappakonda: they were very satisfied with the arrangements made for their comfort. The 7th Andhra Bn., to which our company belongs, won 6 cups, taking 3 first places and 3 seconds. I have to congratulate the cadets on their excellent behaviour during the camp in spite of some provocation.

The two N. C. C. Rifle Units were raised only last year, but all arrangements have been made to equip them fully. Against a full complement of 400 cadets, 378 were enrolled but I am afraid the strength is largely nominal, because many cadets, especially among the Pre-University students, neglect parades. Senior Under Officers S. S. Ahmed and

M. Parthasarathy attended the Advanced Leadership Course at Poona and Mount Abu respectively. All the senior cadets participated in the first annual training camp at Marrepalem near Waltair, in which Sgt. G. Gangadhara Rao won the prize for being the best cadet in the camp.

I am grateful to the officers of the College N. C. C. for their unostentatious devotion to duty and to the regular army personnel who take such trouble to train our young men.

The College Associations have had a busy season. In the elections of office-bearers of the College Students' Society K. Ranga Rao was voted Chairman and A. Bhavani Prasad Secretary. We were extraordinarily fortunate this year in having Dr. K. L. Shrimali, Union Minister for Education, to inaugurate the Students' Society. Our unfailing friend, Dr. S. B. P. Pattabhi Rama Rao, State Minister for Education, who had arranged the visit, was also present. Dr. Shrimali dwelt on the need of national integration and on the part education should play in bringing it about; he congratulated us on our contribution by bringing together students and staff from different parts of India, belonging to all creeds and communities, yet living together as one happy family.

During Association Week in November, the first day, under the auspices of the Arts Societies, was celebrated as Tagore Day. Sri A. F. Thyagaraju, Principal of A. N. R. College, Gudivada, presided and Sri Narasimha Sastry of Hindu College, Guntur, was the Chief Speaker. On the following day, under the auspices of the Mathematics and Science Association, Dr. Ram K Vepa, District Collector, was the Chief Speaker. Other outstanding guests who addressed our students during the year are Dr. G. V. L. Murthy, Chief Chemist, Tata Iron and Steel Co. Jamshedpur, who spoke on "Chemistry in Modern Industry", and Sri V. N. Pai, General Manager, Associated Cement Co., Tadepalli, who spoke on "The Productivity Movement in India". I congratulate the officers of the various associations on a successful year.

The Planning forum, under the immediate direction of Fr. J. Kuriakose, Vice-Principal, deserves special mention. National Planning Day was held on the 2nd November, Sri E. V. Prasada Rao, Block Development Officer, Gannavaram, presiding. The programme consisted mainly of a comprehensive Symposium on the Third Five Year Plan. The National Savings Campaign, inaugurated on October 10th, has proved productive, the members having collected nearly Rs. 4,000 already. The Forum undertook a Socio-economic Survey among University students in Krishna District by means of a questionnaire to be answered by representative students of various Colleges. When the collection and analysis of answers has been done, a report of the findings will be published. The highlight of this year's activity was probably the Social Service Camp conducted in the village of Pedda Avutapalli during the December vacation, when a road was built. It is the first venture of its kind attempted by the College and has given us valuable

experience. The whole College shared in the work by enthusiastically patronising a benefit cinema show to defray the expenses of the camp, at which the sizable sum of Rs. 600/- was collected. Besides these extraordinary activities, Social Service, in the shape of manual work both in the College campus and outside, together with Adult Education classes, was also conducted as before. The success of the Forum's activities during this year is largely due to the energy and ability of the Secretary, A. Chandrasekhara Rao, and the Joint Secretaries P. Sanjeeva Reddy, and S. William Paul.

The year 1961 has probably witnessed a bigger spate of construction activity on our campus than at any time since the College opened. At one period building was going on at four different places at the same time. The first half of the second hostel block was completed just in time for occupation in July. The new Biology Laboratories were ready a month or so later and were commissioned in September. A stadium has been rushed through in four months and was inaugurated this afternoon. A Non - Resident Students' Centre is fast nearing completion and will be ready for the reopening in July. Meanwhile the second half of the new hostel block has been begun and the ground floor is almost finished. People have grown used to seeing huge building projects cropping up like mushrooms on our spacious grounds and have come to take it as a routine phenomenon. I wonder if they realise the financial and physical strain it entails, especially on the head of the institution, Rev. Fr. Rector, who has to provide the funds and supervise the construction from day to day. Better appreciation of the effort involved would be gained by comparing the rate of growth of this institution with that of any other College in this State. I take the opportunity to express our gratitude to the Central and State Governments and to the University Grants Commission whose help has made this expansion possible.

I should like on this occasion to pay public tribute to the excellent behaviour of our students. This is true of their conduct equally on the playing field, at the N. C. C. Camps, in the class-room, in the hostel, in short, everywhere. If this College has a reputation for good discipline, the credit goes primarily to the boys. Speaking for both management and staff, I want to tell them how deeply we appreciate their loyalty and good sense, in spite of the bad example all round them and even deliberate provocation and outright temptation. Our satisfaction is that they will reap the reward both now and in the future, because the mere fact that they are or have been students of this College will mark them out as young men with a sense of duty and a head on their shoulders. I wish to impress on the seniors their great responsibility in this matter: they more than others, carry the reputation of the College in their hands and they must make sure to pass on to the juniors its traditions unsullied.

It is customary for the Principal of a College, at least once a year in his Annual Report, to thank the members of the staff for their unstinting service. This is no mere formality for the Principal of Andhra Loyola. Day in

and day out, during class hours and at any odd hour, our devoted staff members can be seen busy in some way or other helping our boys, whom they look upon as their own children. This more than anything else explains the good relations that prevail between staff and students in this College. I have often felt unhappy that we were in no position to show our appreciation in a tangible way, till this year when the Government at long last agreed to pay its contribution towards the implementation of the University Grants Commission scales. That was on the 31st March 1961. We are still waiting for promised directions on how these scales have to be worked out. But I wish to assure the staff that, whatever emanates from official circles, the share of the management towards those scales will be paid to them, and along with it, I trust, the share of the University Grants Commission.

It remains for me, Sir, to thank you and Mrs. Parameswaran for your great kindness in accepting our invitation to preside over this evening's function and to distribute the prizes. The absorbing and delicate nature of your work as head of the railway administration in this area, with the possibility of an emergency call at any moment, did not deter you from coming here this evening, because of your great interest in and affection for the young. I hold that the right type of person to present to students on an occasion like this, the most important College function of the year, is someone whom they can respect and look up to as model for imitation. This is why I am specially happy to have you with us this evening and I am sure that our boys are eager to hear you and profit from your experience. I now invite Mrs. Parameswaran to kindly distribute the prizes.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

PRIZE WINNERS - 1961

UNIVERSITY EXAMINATIONS – March-April—1961

B. Sc. Degree Examination

Subject	Name of the candidate
First in Part II with Mathematics, Physics and Chemistry	V. V. Subrahmanya Sarma *
Second in Part II with Mathematics, Physics and Chemistry	K. Kameswara Rao
Third in Part II with Mathematics, Physics and Chemistry	T. Ramamohana Rao
First in Part II with Chemistry, Botany and Zoology	E. S. R. Krishna Prasad
Second in Part II Chemistry, Botany and Zoology	N. G. Prasada Rao

B. Com. Degree Examination

First in Part II	S. S. R. Koteswara Rao
Second in Part II	G. Baburao Chenji †

* awarded the Geda Garatayya Prize by the University.

† awarded the Pandit V. Venkateswara Sarma Memorial Prize by the University.

B. A. Degree Examination

First in Part II with Mathematics, Economics, and Politics	V. Sriramamurti ‡
First in Part II with History Economics and Politics	G. V. Subba Rao

II U. C. – B. A., B. Sc., B. Com. – Part I

English	P. Anantha Sayanam Reddy	First
	P. Sanjeevareddy	Second
Telugu	Krishnayya K. V.	First
	C. Ramakrishna Prasad	Second
Hindi	B. Lakshmaiah Chetty	First
B. Com - Hindi	T. Ghan Syam Das	First

General Education

B.A. & B.Com.	K. Purnanandam	First
B. Sc.	A. Satyanarayana Rao D. Bhaskara Rao	First

PRE - UNIVERSITY

K. Ramanadham : First in the whole Exam. 753 Marks

N. Mohan Das : Second in the whole Exam. 752 ,,

Part I English	A. Narendranath Reddy	First
	K. Ramanadham	Second
	Gurbani Krishnachand Prem	Second
Part II Telugu	J. Sivaprasad	First
	M. Radhakrishna	Second
	M. Sankarayya	Second
	K. Venkataramanaiah	Second
	B. Mohan Babu	Second
Part II Hindi	Gurbani Krishnachand Prem	First
	D. V. Ramabhadra Raju	Second

‡ winner of the Tamma Sambaiah Medal of the University.

Part III **M. P. L.**	K. Ramanadham	First
	Mohan Das N.	Second
	R. Narayan Murthi	Third
Part III **M. P. I.**	Gurbani Krishnachand Prem	First
	K. Somi Naidu	Second
Part III **M. P. E.**	V. Narendra Babu	First
	G. V. Madhava Rao	Second
Part III **B. P. L.**	A. Narendranath Reddy	First
	K. Butchi Babu	Second
	K. Kamalakara Rao	Third
Part III **B. P. I.**	V. Sivaprasad	First
	G. Venkatanarayana	Second
Part III **I. P. L.**	S. Ramesh Babu	First
Part III **E. P. A.**	P. T. Rama Krishna	First
	T. Veerayya Gupta	Second

COLLEGE EXAMINATIONS – 1962

Moral Science

II U. C.	Section 1	P. Sadasivan	First
	Section 2	D. Bhaskara Rao	First
I U. C.	Section 1	M. Sambasiva Rao	First
	Section 2	M. Rajagopal	First
	Section 1 (1& 2)	D. Satyanarayana	First
	Section 2 (3 & 4)	D. V. Ramabhadra Raju	First
	Section 3 (5 & 6)	A. Narendranath Reddy	First
	Section 4 (7)	A. Venkatanarayana	First
	Section 5 (8 & 9)	G. S. Bhagavan	First

Religious Instruction

II U. C.	T. Stanley Babu	First
I U. C.	Ch. Musili	First
P. U. C.	L. Mathews	First

I. U. C. – Group

B. A. Mathematics, Economics and Politics	P. Anantha Sayanam Reddy	First
History, Economics and Politics	K. Purnanandam	First
	P. N. S. Jaya Rao	Second
B. Sc. Mathematics, Physics and Chemistry	K. Durga Sankara Rao	First
	D. Gundu Rao	Second
	N. V. Govardhana Rao	Third
Chemistry, Botany and Zoology	D. Bhaskara Rao	First
	P. V. Satyanarayana	Second
B. Com.	P. Sreeramulu	First
	H. T. Muralidhara Rao	Second

I. U. C. – Languages

English	N. Satyanarayana Rao	First
	V. Seetarama Rao	Second
Telugu	V. Mallikarjuna Sarma	First
	G. Gnanaprakasam	Second
Hindi	T. Chandrakaladhara Rao	First
	V. Seetarama Rao	Second
B. Com. – Hindi	Ramakumar Varma	First

I. U. C. – Group

B. A. History, Economics and Politics	G. Gnanaprakasam	First
B. Sc. Mathematics I, Mathematics II and Physics	Ch. Musili → Now in T.I.F.R	First
	A. V. L. Narasimha Rao	Second
Mathematics, Physics and Chemistry	B. V. Subrahmanyam	First
	C. Satyanarayana Ganesh	Second
	V. Mallikharjuna Sarma	Third
Chemistry, Botany and Zoology	V. V. Bhoopal	First
	G. Venkateswara Rao	Second
B. Com.	Ramakumar Varma	First
	F. R. Misquith	Second

ANDHRA LOYOLA COLLEGE LIBRARY VIJAYAWADA

UNIVERSITY EXAMINATION RESULTS - APRIL 1961.

ABSTRACT

PRE-UNIVERSITY

Full Passes

	Sent up	*I Cl.*	*II Cl.*	*III Cl.*	*Total passed*	%
Mathematics, Physical Sciences, Logic.	154	105	32	10	147	95
Mathematics, Physical Sciences, Indian History.	65	9	13	23	45	69
Mathematics, Physical Sciences, Economics.	81	6	28	29	63	78
Mathematics, Physical Sciences, Accounts & Commerce.	6	1	4	–	5	83
Biological Sciences, Physical Sciences, Logic.	136	19	56	45	120	88

Biological Sciences, Physical Sciences, Indian History.	66	–	10	25	35	53
Biological Sciences, Physical Sciences, Accounts & Commerce.	1	–	-	1	1	100
Indian History, Physical Sciences, Logic.	10	–	1	6	7	70
Economics, Physical Sciences, Accounts & Commerce.	24	–	–	12	12	50

Passes in Parts.

	Sent up	*Total Passed*	%
Part I: English	560	482	86
Part II: Telugu	504	493	98
Hindi	62	55	89
Urdu	1	1	100
Part III:			
Mathematics, Physical Sciences, Logic.	154	150	97
Mathematics, Physical Sciences, Indian History.	65	47	73
Mathematics, Physical Sciences, Economics.	81	64	79
Biological Sciences, Physical Sciences, Logic.	136	124	91
Biological Sciences, Physical Sciences, Indian History.	65	37	56
Indian History, Physical Sciences, Logic.	10	7	70

Economics, Physical Sciences, Accounts & Commerce.	24	12	50
Mathematics, Physical Sciences, Accounts & Commerce.	6	5	83
Biological Sciences, Physical Sciences, Accounts & Commerce.	1	1	100

B. A., B. Sc. & B. Com. (New Regulations) — April, 1961.

	Sent up	*I Cl.*	*II Cl.*	*III Cl.*	*Passed*	*%*
B. A.: PART I						
Mathematics, Economics, Politics.	10	–	1	6	7	70
History, Economics, Politics.	25	–	–	18	18	72
PART II						
Mathematics. Economics, Politics.	11	1	–	9	10	91
History, Economics, Politics.	30	–	–	26	26	87
B. Sc. Part I						
Mathematics, Physics, Chemistry.	139	–	2	70	72	52
Chemistry, Botany, Zoology.	56	–	2	29	31	55
PART II						
Mathematics, Physics, Chemistry.	74	28	14	17	59	80
Chemistry, Botany, Zoology.	31	–	5	17	22	71
B. Ccm. : PART I	18	–	–	14	14	78
PART II	17	–	1	12	13	77

TOTAL PASSES — PART I: 142 out of 248—57%

PART II: 130 out of 163—80%

Percentage of passes in separate Subjects.

Subject		*Sent up*	*Passed*	%
English:		248	195	79
Languages:		248	183	74
	Telugu	223	159	72
	Hindi	23	22	96
	Urdu	2	2	100
B. Com. :	Hindi	18	18	100
General Education :		248	168	68
	Science (B. A. & B. Com.)	53	47	89
	Arts (B. Sc.)	195	121	62
Mathematics		87	78	90
Economics		41	36	88
History		30	28	93
Politics		41	39	95
Physics		76	72	95
Chemistry		106	85	80
Botany		32	22	69
Zoology		31	22	71

Former Students of Andhra Loyola College
Out going Engineers of Andhra University

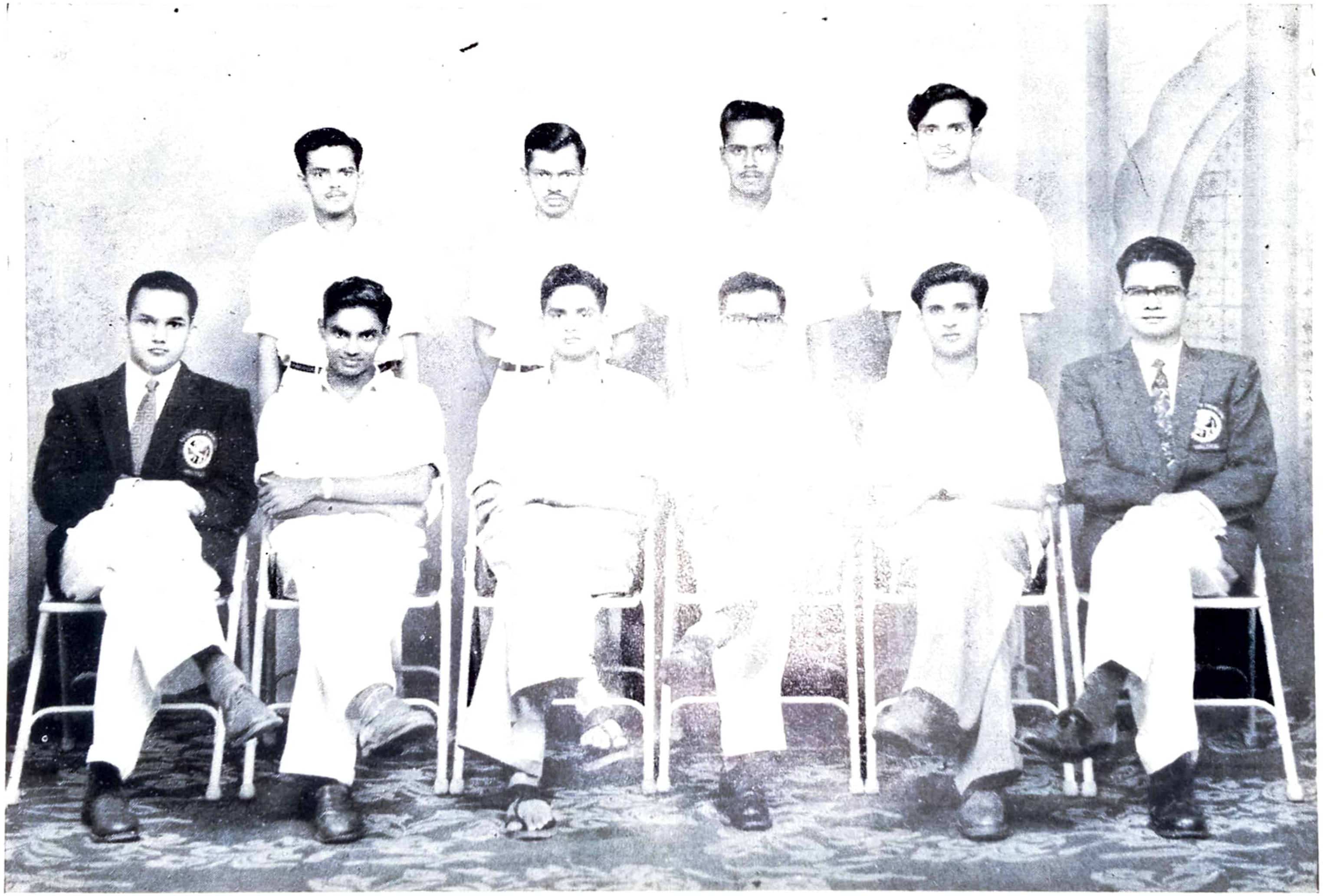

SITTING (**Left to Right**)

N. Rajeswara Rao, (Final Mech.)
Y. Veerabhadra Rao, (Final Elec.)
G. Sreerama Murty, (Final Mech.)
E. S. Avadhani, (Final Civil)
D. Venkateswara Rao, (Final Elec.)
T. S. Ramachandra Rao, (Final Civil)

STANDING (Left to Right)

C. V. Karunakar, (Final Civil)
N. Sarveswara Rao, (Final Elec.)
K. Prabhakara Sarma, (Final Civil)

LOYOLA COLLEGE LIBRARY VIJAYAWADA

Former Andhra Loyola College Students at M. I. T.

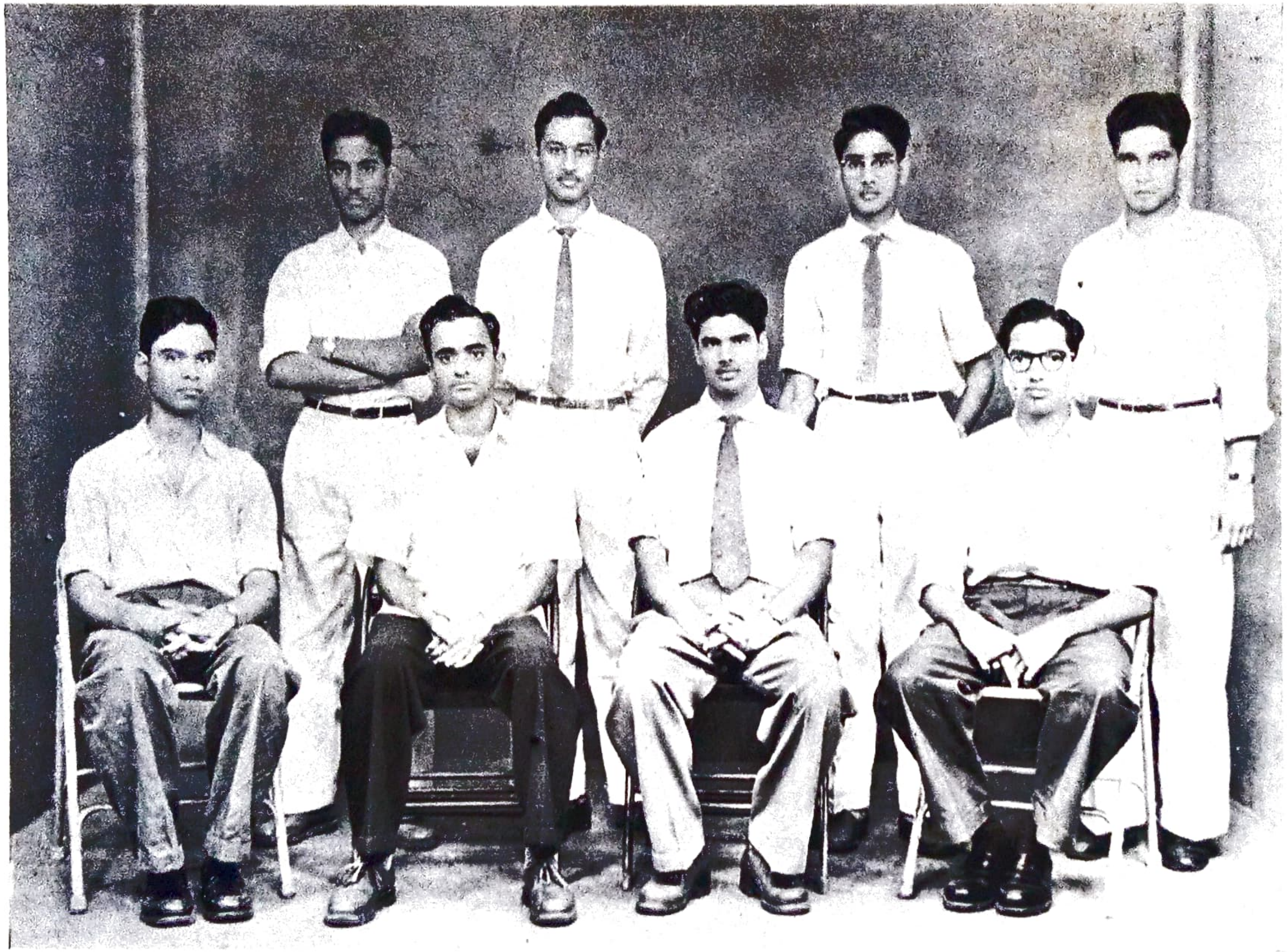

SITTING (Left to Right)

A. L. Narasimham,	1958–61,	R. S. Subramanayam,	1956–60,
Y. Ramachander Rao,	1955–61,	V. Kamesam,	1958–61.

STANDING (Left to Right)

T. Rammohan Lal,	1957–61,	K. Gangadhar Rao,	1956–60,
D. Sai Babu,	1958-61,	Ch. Kamalakar,	1956–60.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE

Students of Andhra Loyola College at Andhra University in M. Sc., (Pre.) Physics (1961 - '62)

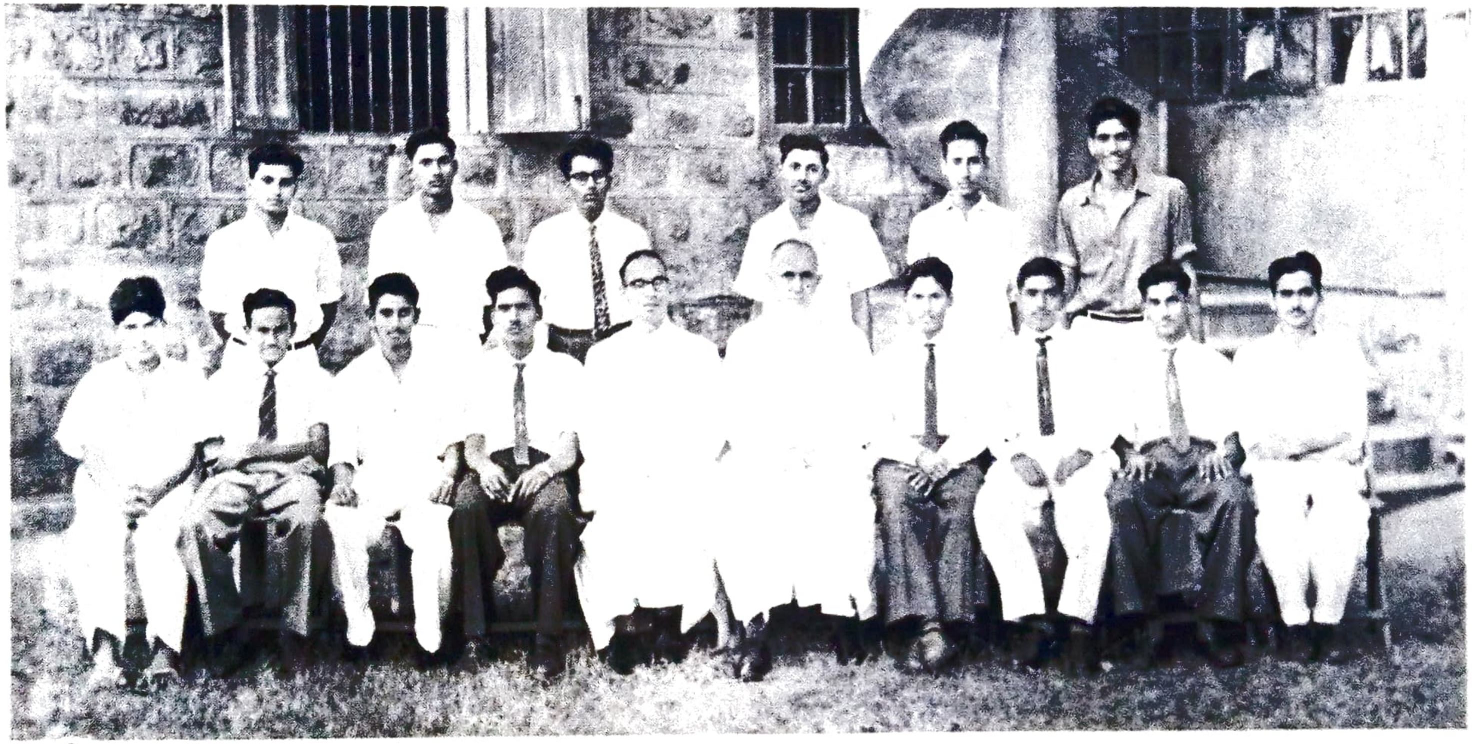

SITTING (Left to Right)

Ch. Raghavendra Rao; K. Chandra Sekhara Prasad; V. Hanumanta Raju; V. Bhaskara Rao; Rev. Fr. T. A. Mathias S. J. Rev. Fr. D Gordon, S. J.; N. N. Prasada Rao; E. V Subba Reddy; S. Venkatappa Rao; K. Bhaskara Murty;

STANDING (Left to Right)

K, Gangadhara Rao; P. Sreenivasa Murthy; K. Ramanjaneyulu; K. Murali Mohan; G. Satyanarayana; K. Babu Rao.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE LIBRARY VIJAYAWADA

Former Students of Andhra Loyola College in Regional Engineering College, Warangal

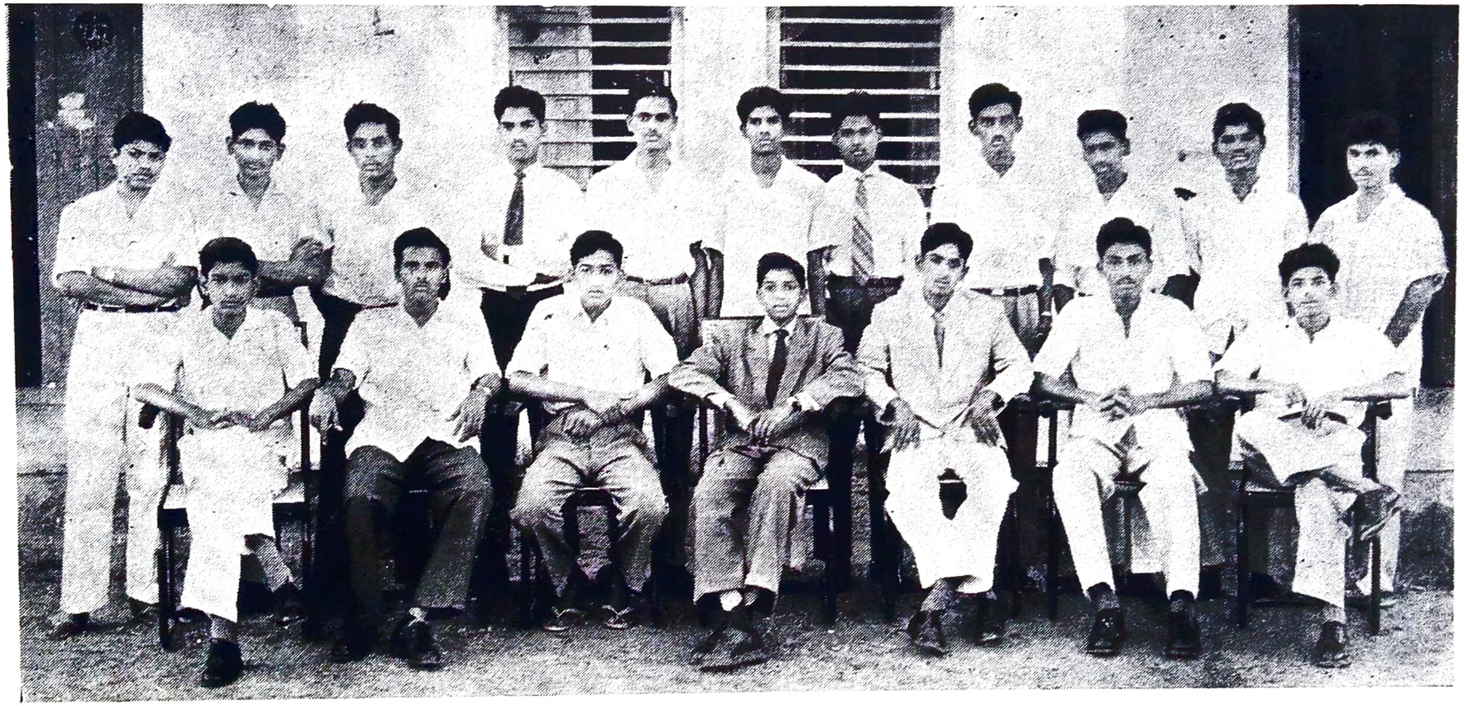

SITTING (Left to Right)

G. Gopala Rao; Y. Venugopal Reddy; Jaganmohan Rao; Eswara Rao; Y. Bhagavath Singth; Rajmohan Reddy; Krishnayya.

STANDING (Left to Right.)

Kamalakara Rao; K. R. Prasada Rao, Raghuvir; A. Aruna Prasad; A. Vinaya Vardhan; M. A. Kuddus; P. M. V. Prasada Rao; G. Prabhakar Reddy; Jeevarathnam; M. Mrutyunjaya Rao; K Thimma Reddy

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Tagore & Indian Nationalism

K. BASAVESWARA RAO, M. A.
(Department of History & Economics)

To a casual observer it may appear that the spirit of nationalism was revived in India only after 1885 when the Indian National Congress came into existence. But the progress of national regeneration was at work at least half a century before the Congress came into being. The Renaissance Movement which made its appearance in the first half of the 19th century had in fact paved the way for the national awakening. The father of the Renaissance Movement was Raja Rammohan Roy who was born in 1772. He was a competent scholar in Sanskrit, Persian and Arabic. He was highly learned in Hindu law, religion and literature, and added English, Greek and Hebrew to his accomplishments. He opposed idolatry and social abuses; stood fort he introducation of western education; and fought for the freedom of the press For the propagation

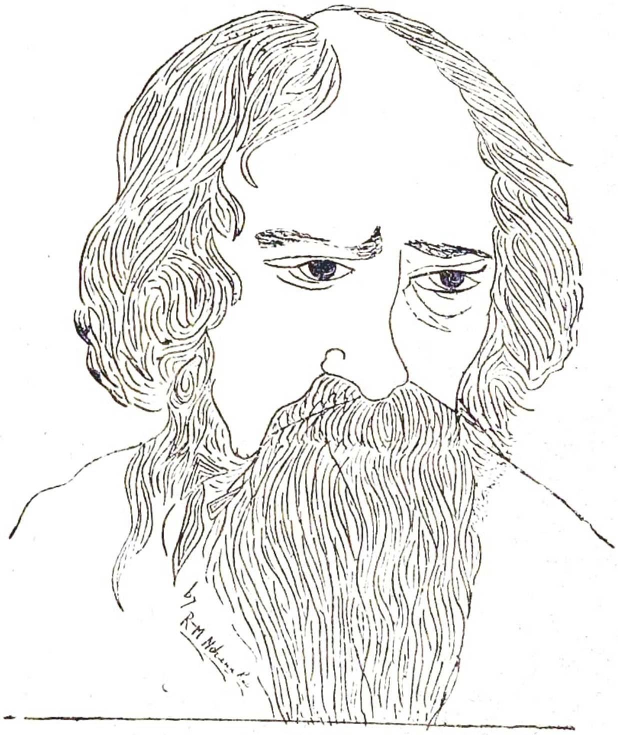

of his views on religion and social reform Rammohan Roy established the Brahma Samaj in 1828; and translated many Sanskrit books into the vernacular for

the benefit of the common man. In the eventful years that followed on his death, his influence was present in all the principal movements, religious, social, political, and literary. Estimating the role played by Rammohan Roy, Rabindranath Tagore wrote:

> In the time of Rammohan Roy the West had come to the East with a shock that caused panic in the heart of India. The natural cry was for exclusion. But this was the cry for fear, the cry of weakness, the cry of the dwarf. Through the great mind of Rammohan Roy the true spirit of India asserted itself and accepted the West, not by the rejection of the soul of India, but by the comprehension of the soul of the West.

After Rammohan Roy, the Brahma Samaj was kept alive chiefly by the exertions of Dwarakanath and Devendranath, Rabindranath's grandfather and father respectively. In 1857 Keshabchandra Sen joined the Brahma Samaj. By his vigour and magnetic powers of persuasion, he made the Samaj the most dominating force in Bengali thought. The Brahma Samaj followed the programme of social reform which included the removal of the purdah system, introduction of widow marriage, abolition of early marriages and polygamy, and higher education for women. Gradually it tended more towards socio-political activities which in the end merged into the current of the Indian National Congress.

Rabindranath was greatly influenced by the Brahma Samaj. We find in him the broad humanity of Rammohan; the religious faith of Devendranath; and the social fervour of Keshabchandra Sen. About Rammohan he says:

> He was the first great man in our age to feel in his heart the unity of soul between the East and West. I follow him, though he is practically rejected by my countrymen.

The attitude of Rabindranath towards the evils of Hindu society was that of a typical Brahmasamajist. Some of his poems, short stories and novels deal with the social problems with biting satire and sweeping scorn. His "Manasi" contains a remarkable group of poems which are fiercely concerned with the social problems of his time. With flaming anger, he records his dignified protest against child marriage in the following terrible words:

> Playing our flutes, let us bring home a bride of eight years. Let us snatch and tear open the bud of childhood, let us force out the sweet of Youth! Pressing a weight of Scriptures on the new expanding life, let us make it one with the dust of the wrinkled ages!

II

During the first two decades of its existence, the Indian National Congress met regularly during the Christmas week, and discussed several problems. Then it did not entertain the ambition of attaining self-government or swaraj. It only aimed at securing certain administrative reforms. To that effect the Congress leaders submitted petitions to the Government in which they expressed

their loyalty to the Government and requested it to redress their grievances. In short it adopted a policy of "pray, petition, and protest". Rabindranath was not in full agreement with this moderate policy of the Congress. He gave more importance to social reform, and to the development of national self-respect among Indians. He used to say:

> Carry on agitation by all means, but direct it to your own people......... educate yourselves, educate your people.

Sri Bipin Chandrapal in his "Indian Nationalism" observes:

> It was Rabindranath who had first preached the duty of eschewing all voluntary association with official activities, and of applying ourselves to the organisation of her economic, social, and educational life, independently of official help and control.

Rabindranath twice took an active part in public life—when he led the agitation against the partition of Bengal and when he resigned his knighthood after the Amritsar tragedy. His activities were always due to the pressure of strong moral compulsion. As Mahalanobis writes:

> He believes in protesting against injustice in the name of humanity, not in the hope of gaining concessions or as a political weapon or to create race-feeling, but simply because it is a fundamental moral duty.

In 1905 Lord Curzon wanted divide Bengal into two provinces for purposes of administrative convenience. This outraged the feelings of the Bengalis who detected in the proposal a sinister design to divide the people of Bengal, to disrupt their solidarity, and to drive a wedge between the Hindus and the Muslims of the province. Therefore the leaders of Bengal organised an anti-partition campaign which finally culminated in the "Swadeshi" movement. Rabindranath took the lead in many of its developments; joined the National Council of Education; helped to found national schools and colleges; and organised co-operative societies.

On October, 16, 1905—the day when the partition of Bengal was given effect to — Rabindranath initiated the "Rakhi-bandhan" ceremony, symbolising the unity of divided Bengal. The people of Bengal shouted the cry of "VANDE MATARAM"; and it vibrated throughout India. Everywhere colleges were deserted; schools became empty: and foreign goods were boycotted. Soon political assassinations followed; and terrorism became rampant. Tagore grew weary and disillusioned; dissociated himself from these aspects of undesirable excitement; and retired to Santiniketan in 1907. In 1908 he was elected the President of the Provincial Political Conference. In the course of his speech at the conference, he laid stress upon Hindu-Muslim unity, rural uplift, and village education.

In April, 1919, the British Government introduced the Rowlatt Bills in the Supreme Legislative Council. These bills invested the government with extraordinary powers to supress the growing national feeling. Soon there was a country-wide protest against the Bills. The government came down upon the

people with a severe hand; and at Jallianwalabagh in Amritsar hundreds of unarmed people were killed, and many more were wounded. These atrocities roused a tremendous wave of resentment and indignation in the country. Rabindranath wrote a dignified letter of protest to the Viceroy, and renounced his knighthood.

In August, 1920, Mahatma Gandhi started his famous Non–Co-operation Movement. Efforts were made to enlist the support of Rabindranath, but he chose to be aloof. He believed more in the meeting of world cultures, and, so, the programme of Non-Co-operation which also included the boycott of schools and colleges, never gained his sympathy. Moreover, he doubted the efficiency of "Ahimsa" as the means of conquering the congregated might of physical force. He writes:

> The great personalities of the world have preached love, forgiveness and non-violence, primarily for the sake of spiritual perfection and not for the attainment of some immediate success in politics or similar departments of life.

Inspite of their differences and disagreements, Mahatma Gandhi and Tagore had a genuine bond of mutual love, reverence, and affection. They dominated the Indian scene during the first half of the 20th century, and they represented two different ancient traditions of India. As Pandit Jawaharlal Nehru says:

> No two persons could be so different from one another in their make up or temperaments. Tagore, the aristocratic artist, turned democrat with proletarian sympathies, represented essentially the cultural tradition of India, the tradition of India, the tradition of accepting life in the fulness thereof and going through it with song and dance. Gandhi, more a man of the people, almost the embodiment of the Indian peasant, represented the other ancient tradition of India, that of renunciation and asceticism...........
> They seemed to represent different but harmonious aspects of India and to complement one another.

III

Rabindranath Tagore was essentially a poet, and not a politician. Nevertheless he was a great lover of freedom — freedom for the individual and for the nation. His plays, novels, and stories reveal his strong protest against tyranny in any form. His conception of freedom is comprehensive and noble. In "Gitanjali" he writes:

> Where the mind is without fear and the head is held high;
>
> Where knowledge is free;
>
> Where the world has not been broken up into fragments by narrow domestic walls;
>
> Where words come out from the depth of truth;
>
> Where tireless striving stretches its arms towards perfection;
>
> Where the clear stream of reason has not lost its way into the dreary desert sand of dead habit;
>
> Where the mind is led forward by thee into ever-widening thought and action;
>
> Into that heaven of freedom, my father, let my country awake.

Rabindranath from the beginning was a critic of Indian nationalism for keeping social reform in the background. This charge was, at any rate, true before Gandhiji became its leader. Gandhiji came out with a constructive programme and strengthened the moral power of the Indian nation, the power to suffer for truth. However, Tagore differed from Gandhiji in serveral respects. The chief reason for this disagreement was that the poet had outgrown nationalism. He regarded nationalism as a great menace because it deifies the organised power of a whole people and sacrifices the individual for the national prestige or power. In his "Nationalism in India", Tagore clearly states thus :

> India has never had a real sense of nationalism. Even though from childhood I had been taught that idolatry of the Nation is almost better than reverence for God and humanity, I believe I have outgrown that teaching, and it is my conviction that my countrymen will truly gain their India by fighting against the education which teaches them that a country is greater than the ideals of humanity.

Again he writes : – "There is only one history — the history of man. All national histories are merely chapters in the larger one". Thus Rabindranath's outlook was truly international; his message was universal peace; and his mission was to marry the East to the West. In politics, in education and social reconstruction, his findings and actions were never tainted by national prejudice. As Mahalanobis remarks, Tagore "believes in India, in her future possibilities as well as in her great past, but does not believe in nationalism. India's greatness consists in her recognition of *human* values — in her message of social civilisation".

BIBLIOGRAPHY

1 Nationalism: Rabindranath Tagore.

2 Rabindranath Tagore: Marjorie Sykes

3 Rabindranath Tagore: Edward Thompson.

4 The Great Sentinel: N. C. Sengupta.

5 Gandhi and Tagore: Gurdial Mallik.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Dag Hammarskjeold

(1905-'61) A Tribute

AKHTAR PASHA, III B. A.

Dag Hammarskjeold

The death of Dag Hammarskjeold in a mysterious air crash off Ndola airport in Northern Rhodesia in 1961, removed one of the current world's most remarkable men. His tragic and premature death deprives the United Nations of one of its greatest international civil servants. He died prematurely not only at the meridian of his life but also had he lived a little longer, he could have certainly silenced those unjust critics of him and his office. It was this man who was acceptable to all the nations after the controversies that had raised over the Secretary Generalship of his predecessor Mr. Trygve Lie. His many services — especially in Africa and the Middle and Far East were unanimously applauded by both the Eastern and

Western countries of the world. But unfortunately he became the international trouble shooter number one of a few countries—especially France and Russia. Any other man would have resigned at the face of such criticisms. But certainly not Dag Hammarskjoeld who did not like to throw "the U.N. to the winds" at such a critical period in its history. I doubt if there was any living man who has done more to further the cause of eace than this great soul, who fought prelentlessly and finally laid down his precious life on the battle field of peace fighting as it were the terrible tensions of this world. No man could have held a more difficult, intricate and thankless job than Dag Hammarskjoeld who brilliantly served the institution in which he personally had great faith.

Born in 1905 in Jankoping, Sweden in an old Swedish noble family, Dag Hammarskjoeld showed great promise in emulating his great father's career. He showed considerable interest in his country's financial sphere. He acted for some time as Secretary to the Bank of Sweden. Later as Secretary of State to th^ Ministry of Finance, he was appointed as a Minister of State in 1951. He first went to the U. N. as his country's delegation Vice-Chairman and subseque became its Chairman. In 1953 there was a storm over the S Generalship of Mr. Trygve Dag Hammarskjoeld was the on mat who was acceptable to the c nity of nations. Little did ar believe that this quiet and un diplomat (whose name was not on known but also unpronounce

would invest his office with such amazing power and capacity. By a process, which is far more personal than historic, he gave deep meaning and life to his office and institution, which today stands out as one of the great seats of international balance of power. With a relentless will and incredible dedication to his work, he impartially carried out the mandates of the U. N He was stern in the discharge of his duty and never for once did he swerve from what he thought to be his duty to the U.N.

Mr. Hammarskjoeld was the ideal negotiator between the various States of the world. His skill as a diplomat and as an ideal international civil servant was praised by one and all. He bravely faced the dizzying assortments of problems and successfully solved them. His first assignment in securing the release of the U. S. Airmen in China proved a thumping success and it instantly shot him into limelight. Then came his brave stand bortive "Suez Adventure" blue helmeted U the troubled s He effectively flict there h in Lebar ar

"so-called" big leaders of the world. He earned their hostility merely because he believed in a mission of peace — a mission to teach the men to lay down their arms and settle their disputes with reason and justice. They vowed to destroy him and the price he had to pay for being earnest in his duty was his own precious life.

After years of disillusionment with the performance of the U. N., Mr. Hammarskjeold brought new life and energy into the institution. He nourished and greatly strengthened it — even at the expense of certain countries boldly counteracting him. He was rock-like in character and with a steady flame of devotion burning in the unquiet wind of international tensions he cautiously faced the problems. Had not tragedy struck him so early, he could have at least partially achieved the marathon task to which he addressed himself at the beginning of his diplomatic career. A tall spare man Mr. Hammarskjeold remained a bachelor-world's most eligible bachelor throughout his life. Apart from politics, he was keenly interested in poetry and his favourite hobby was mountaineering. He was a humane, cultured and judicious person. So popular he was that he was called fondly as "Mr. United Nations" in its lobbies.

No tribute can ever be adequate to this great soul who was in no measure less responsible in saving this troubled world of ours which is perpetually hovering on the brink of self destruction. Mr. Hammarskjeold is dead, but his memory shall linger for ever in the hearts of freedom loving people throughout the world. He has died in an errand of appeasement and mercy in saving a newly born nation and in this role his memory shall for ever be enshrined.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Panchayatraj

K. PANDURANGA RAO, I B. A.

The development of India depends upon the progress of the villages. Our country is mainly rural country and most of the people live in villages. Their economic standards should be raised and unemployment reduced, for their eventual progress. Illiteracy, poverty and disease are the chief enemies of our people. We must wage a progressive war with the cooperation of the people to defeat these enemies. Mahatma Gandhi said that every village should be made self-sufficient and every village should be brought under a Panchayat He further wished that every village Panchayat should function as a Cabinet in the State.

By implementing Five Year Plans we are travelling on the road to progress. The proper implementation of these plans requires people's cooperation and actual participation. Then only can we achieve our planned targets. Democracy does not mean merely conducting elections, every five years. People must take interest in the democratic set up of Government and should take part in governmental functions.

With the object of giving more opportunity to the masses, the Planning Commission appointed a Commission under the Chairmanship of Balvant Roy Mehta in 1958. The Commission in their report called for democratic decentralisation. Prime Minister Nehru called this democratic decentralisation, "Panchayat Raj". From then onwards

the word, Panchayat Raj, became popular. This report was first accepted and implemented by Andhra Pradesh and Rajasthan in 1959. Prime Minister Nehru inaugurated Panchayat Raj in Andhra Pradesh at Shadnagar in 1959. At Present in our State there are 14,000 Panchayats, 293 Panchayat Samithis and 20 Zilla Parishads. The Government hopes to bring the whole State under Panchayat Raj by 1963.

Democratic decentralisation means transfer of power from the top to the hands of people. People will enjoy real executive, political and administrative powers. They will take decisions about programmes and policies. Democratic decentralisation has a three fold organisztion. At the village level it is called Panchayat; a group of villages form a Panchayat Samithi and at the district level it is known as Zilla Parishad. These local bodies are inter-linked by a special set-up. The President of the Local Panchayat is automatically a member of the Panchayat Samithi at the next higher level and the Samithi President likewise is a member in the next higher level, Viz. the Zilla Parishad. The highest local body the Zilla Parishad has much coordinating and policy making power. The lower local bodies have exclusively the executive power. These local bodies function through the elected representatives and some coopted members. These three bodies are given adequate powers to develop their areas. They have power to collect taxes, to take decisions about programmes and policies to implement them. If these local bodies function well they will be given greater responsibilities including the maintenance of law and order. These local bodies get money from three sources : (i) Tax collected from the inhabitants and voluntary donations, (ii) Grants and loans from the State Governments and (iii) Central Government's help. The State Government will appoint officers for proper utilisation of money. In other departments like teaching, agriculture, and sanitatation, and the like, the respective local bodies have the power to appoint officers. The local people know their needs and necessities better than others. Therefore these local bodies will actually represent the will of the local people and do according to their wishes : Laying out roads, constructing small irrigation projects, establishing schools and hospitals. They encourage cooperation in every field. It gives wider scope for people's cooperation and it strengthens democracy. Since power is vested in the hands of local people, they develop rural areas better and quickly without any interference or delay. It strengthens relationship between the State Government and the people. The implementation of various projects and spending of money increases the administrative efficiency. It develops from village level to State leadership level.

After the experience of two years in Andhra Pradesh, the Panchayat Raj system is not free from certain defects. There is a struggle for power among the members neglecting the welfare of the people. There is wastage of money due to negligence and inexperience of members. Instead of cooperation and harmony among people,

rivalry and enmity develop. These local bodies fail to execute the works undertaken by them. The Zilla Parishad Chairman and the Samithi Presidents are not allowed to act properly, for they are under constant pressure from some people.

The All India Panchayat Raj study group appointed by the A.I. C. C. also pointed out that the frequent interference by State Governments and a lack of cooperation from the people are certain obstacles to the success of Panchayat Raj. The Panchayat Raj System will strengthen democracy in India. The Government of India is taking many measures for the successful implementation of Panchayat Raj, establishing Panchayat Parishads for mutual discussions among various Panchayats, and separate chairs or facilities for Community Developments and Panchayat Raj are going to be set up in various Universities.

Thus this system of democratic decentralisation will bring about a revolutionary change in our system of Government.

Adult Education

A. CHANDRASEKARA RAO, III B. Com.,
Secretary, Planning Forum.

As one of the activities of the "Planning Forum" some of our members undertook the happy task of educating adults. The following observations are the result of our experience in this important field of instructing adults.

The present world situation presents a challenge as well as an opportunity to all those who have assumed leadership of society. This challenge can be met by awakening in the people all over the world, a sharp realisation of the catastrophe which might overtake them and a sense of their personal responsibility for averting it. In the ultimate analysis we fall back on education as the only effective instrument in giving men faith and courage to fight the destructive forces which threaten our civilisation.

The problem before us is not one of merely giving instruction to those who have so far been denied the opportunity but also reeducating them with a view to initiating them into better ways of living. The modern man lives in an inter-dependent world. He must learn new skills and techniques and also introduce such changes in his ways of living and thinking, cultivate those habits, attitudes and social behaviour as would enable him to discharge his new responsibilities as a citizen.

Man has made considerable progress in widening the range of loyalties from the family and the tribe, to the nation. He must now take another step forward and consider the whole world as his family. Adult education has an important role to play in creating this

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

sense of unity and oneness among the peoples of the world.

The form and organisation of adult education will differ from country to country since they are related to various social situations. No programme of adult education can be effective unless it is thought out in relation to the actual interests and ways of life of a given community. In the under developed countries where economic needs are most pressing, adult education will naturally take the form of a fundamental education for community development, but in countries which have already attained a high standard of living and culture, it may take the form of a general education, for the whole population. Since the various societies are at different stages of development, it is natural that the purposes and organisation of adult education should assume varied forms.

Education for humanity, however must be the central theme in all systems of adult education. It should aim at combating ignorance and prejudice, fanaticism and bigotry which divide races and nations of the world. It should make people tolerant of differences in ways of life and thinking and also teach them that the only rational method of resolving differences, is through persuasion and not force. It is only by developing free, enlightened and broadminded citizens through a process of re-education that we can bring about stability and peace in the world.

In the under-developed countries where the masses are struggling for existence, the economic motive becomes most predominant. People need better housing facilities, more efficient farm machinery, better seeds and better crop results in order that they may be able to satisfy their basic needs. It should be one of the functions of adult education to help people in improving their worn out methods so as to give them new techniques that they may improve their productive capacity.

It is however a mistaken belief to think that economic welfare by itself can improve the quality of life among the people, give them guiding principles of social behaviour or develop in them a sense of social responsibility. As people acquire new techniques and improve their earning capacity, they must also simultaneously make better use of their time and material resources. This is all the more important in countries which are undergoing rapid transformation.

Hence it is one of the important functions of adult education to ensure that in the pursuit of material goods people do not lose sight of the finer graces of life. A higher standard of living could initiate people into a more creative and richer way of life. But even people who have a rich cultural heritage may cut themselves adrift from their own traditional culture in the pursuit of material pleasures, if the economic transformation in their lives is not accompanied by a rediscovery of the imperishable values of their culture.

We have witnessed how the introduction of film, radio and television

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY

which are powerful instruments for cultivating tastes, have more often coarsened them. When people are always in search of new sensations it is a symptom of the sickness caused by boredom. We shall have to make a great cultural effort to root out this disease if the graces of civilisation are not to be lost in the desert of material progress. People should be provided with suitable opportunities to utilise their leisure for creative activities like drama, music, art and poetry.

Another important function of adult education is to guide the energy of people into healthy, creative channels and stimulate their intellectual, aesthetic and spiritual interests so that these may not only elevate the individual but may also enrich the life of the community. The index of social progress is judged by the number of people who are engaged in intellectual, literary, cultural and artistic activities. It should therefore be our constant endeavour to increase the number of people who are engaged in cultural and artistic activities. This is the only way to correct the imbalance in society caused by an overemphasis on economic values.

One should not decry the role of film, radio and television. They are essential elements in our modern civilisation and can become powerful media not only for providing entertainment but also for preserving and promoting the artistic and cultural heritage of the communities. It is the responsibility of the organisations which look after the educational and cultural advancement of the people, to ensure that they incorporate in their programmes a constructive outlook and an incentive for richer, better and more informed life. They should also ensure that they do not drive out traditional forms of popular culture such as the theatre, dance, dramas, ballet recitals and other popular forms of entertainment which provide in their variety and richness a perennial enjoyment to the people.

Modern civilisation is changing at such a rapid pace and the frontiers of scientific knowledge are advancing so fast that whatever our youth learn at schools or at universities soon becomes outdated. The old conception of life and the world is undergoing changes and unless people continue their education throughout life, they would find themselves looking back upon a past that is no longer there. Adult education therefore can no longer remain the poor relation of elementary, secondary or university education but must occupy an important place in the national system of education. It must become an essential and integral part of the total educational system of the country.

The state will have to play an increasing role in the development and organisation of adult education but if it is to continue to serve democratic ends through free discussions, even of controversial issues affecting society and make a critical appraisal of its social,economic and political institutions, it must necessarily remain in the hands of voluntary organisations. It should remain essentially a people's movement. People's participation in the educational and cultural activities develops powers of individual responsibility and leader

ship among the people and releases their creative energy. When they take initiative in planning their education, they develop confidence to shape their own destiny.

If adult education is properly organised, it can make people aware of the changes that are taking place in their surroundings and in this way develop a greater sense of responsibility towards events and human beings. It can help in raising the economic and cultural standards of people. It can make an effective contribution to the lessening of social, racial and international tensions. It can reverse the process of dehumanisation in society which is the result of the lop-sided development of technology and can help man to acquire a better mastery over his tools and thus pave the way for the creation of a more balanced, saner and happier civilisation.

The 1961 Census - - A Preliminary Survey

K. KESAVA RAO, B. A. (Hons.)

Every Government, since the most ancient times, has found it necessary to know the number of people in its territory. In the distant past, 'numbering the people' was carried out to ascertain how many persons should be paying the taxes and how many able-bodied men could be called upon to serve in the army of the State. It is small wonder, then, that census enumeration was unpopular, since everyone was averse to paying taxes or fighting the battles of the country, if he could help it.

King David, says the Book of Samuel, was 'tempted by Satan' to number the people and so was grievously punished by Jehovah. In the Roman Empire, as is found in St. Luke, 'all the world' was taxed and everyone had to go back to his native town to be counted. In the imperial city of Rome, every citizen had to declare, once in five years, his and his wife's name and the number and age of his children and slaves before a magistrate called 'Censor'. William I, the Norman Conqueror and ruler of England had the Domesday Book compiled in 1086. That was nothing short of a census of all kinds of property and of all able-bodied persons in the land.

Seven hundred years had to elapse after Domesday survey before a nation-wide census was taken in Great Britain. In the interregnum, the only records of

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

STUDENTS' SOCIETY

INAUGURATION BY

Dr. K. L. SHRIMALI,

Union Minister for Education.

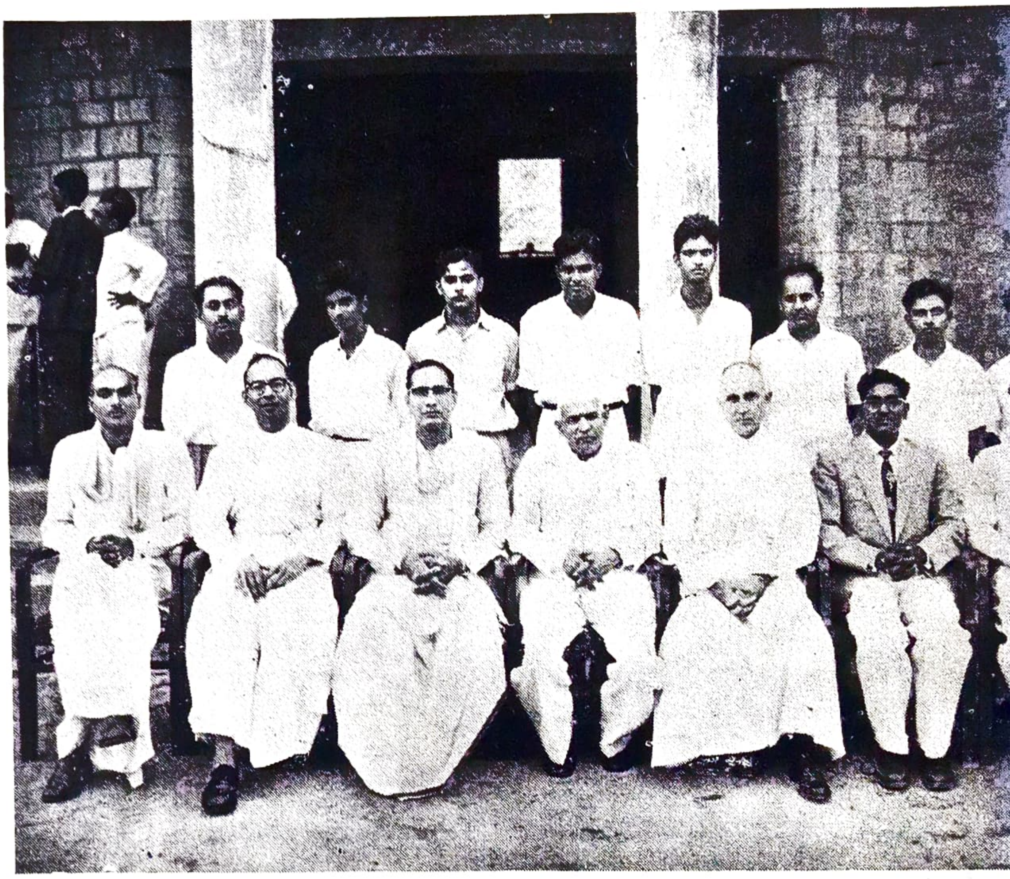

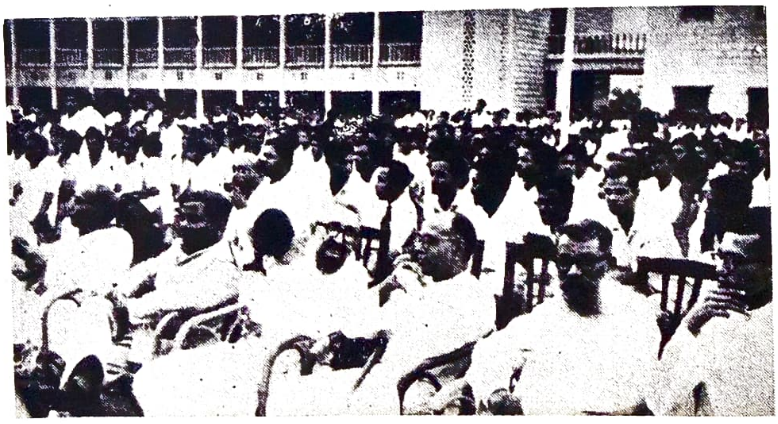

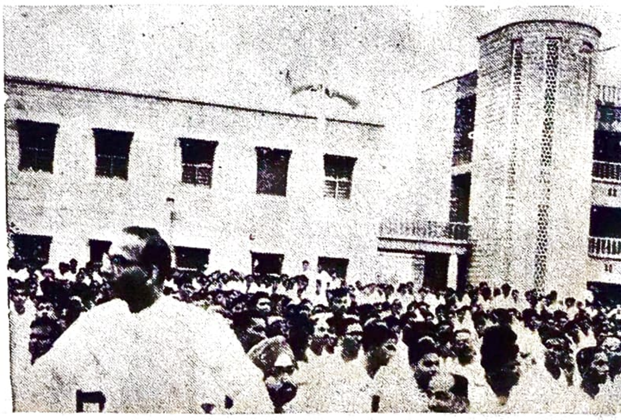

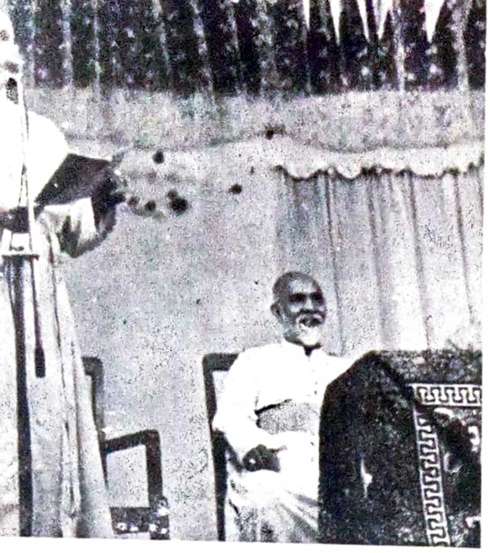

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

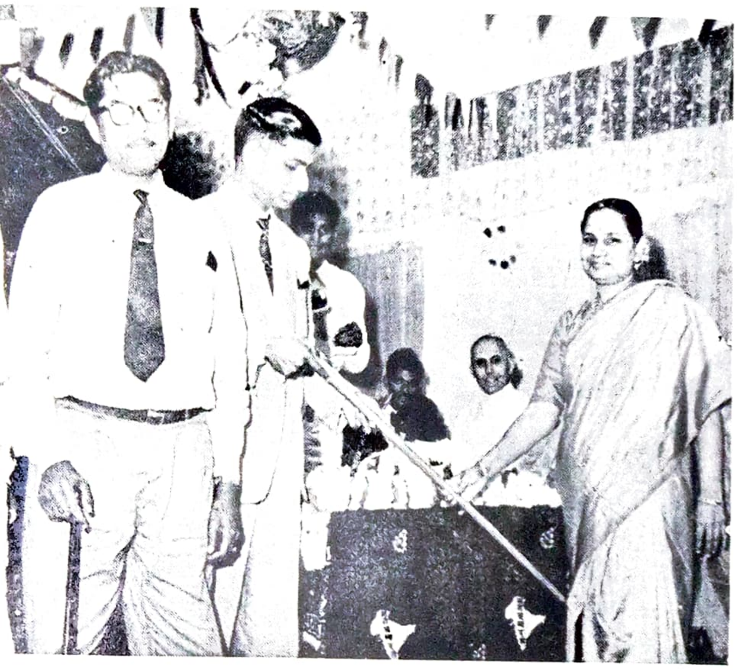

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

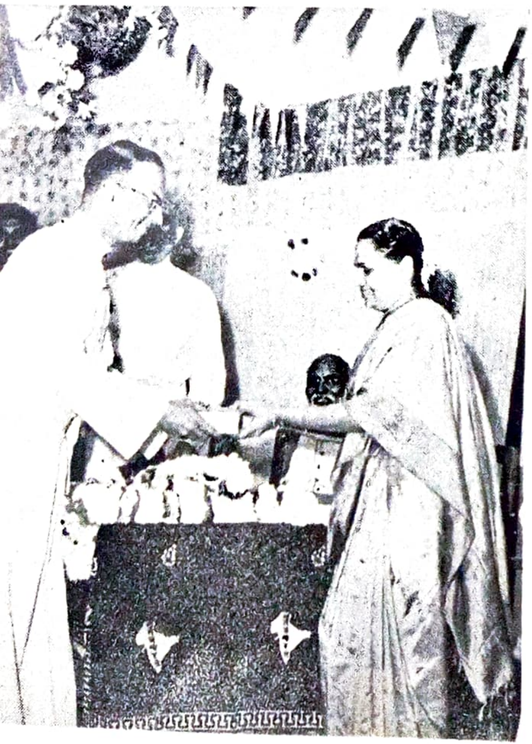

The Annual Report.

President's Address.

Prize Winners among our Guests.

Mrs. Parameswaran giving away the Staff Prize to Fr. Mathaias, S. J.

"Balanandam".

population available were the parish registers of births, deaths and marriages. In 1801, the first national census was taken in England and except in 1941, the English people have been numbered once in a decade. The aim of the modern census is to discover facts and figures of population with a view to conferring local and national benefit through planned provision of housing, education, medical services and transport and the location of business and industrial centres. In short, the census will form the basis of administration in a modern State.

It was the British rulers of our country that started taking stock of the people as frequently as possible. This used to be done till 1871 roughly every five years by the agency of the village establishments. In 1871, the first well-organised census was taken in India. Since then, we have had a ten-year census regularly. 1961 saw the tenth decennial census and the second since independence.

The census operation has taken place simultaneously through out the country and contacted every person in his home. The enumeration period has been from February, 1961 to early in March 1961. The latest census has not been content with collecting the normal demographic and economic data about age, sex, nationality, birth place, literacy, occupation and so on. It has laid special emphasis on the collection of administrative data regarding the number of schools, hospitals, cinemas, houses and buildings. Full details about the employment pattern and urbanisation have been sought to be secured.

The facts and figures of the census provide a correct index of the progress of the country under the First and Second Five year Plans.

The provisional figures of the present census reveal that the population of India is 438 millions. This figure makes India, as usual, the second most populous country in the world. It shows an increase of about 81 millions over the population recorded by the 1951 census. The rate of growth of our population has been of the order of 12.1 per cent per annum. It so happens that our population, which was increasing between 1921 and 1951 at a decennial rate of 10 to 13.5 per cent, has spurted by about 22 per cent during the last decade. In this, Indian Union is preceded only by Turkey of the Western bloc whose rate of rise in population is 27.5 per cent. But during the same period, the rise in population has been less than 10 per cent in most of the West European countries.

The census of 1961 estimates that the percentage of urban population to India's total population stands at 17.8. But in 1951, the percentage of urban population was only 17.3 of the total population of India. Throughout the last decade, there has undoubtedly been an exodus of village people to towns in search of employment and better standards of life.

A welcome information that the 1961 census provides is that there has been steady improvement in the health of the nation, owing to advances in the field of medicine, increased knowledge about hygienic living and abolition of

large-scale famines in the country. The relevant statistics are that death rate has come down from 27.4 per thousand in 1951 to about 22 per thousand in the year 1961, while birth rate has gone up from 40 per thousand in 1951 to about 41.2 per thousand in the year 1961. The average span of life in India has registered a marked increase from 32.5 in 1951 to about 41.5 in 1961 for males and from 31.7 in 1951 to about 42 in 1961 for females.

In the field of education, India is recorded by the latest census to have made but moderate progress. Between 1951 and 1961, literacy has inceased from 16.6 to about 24 per cent of the aggregate population. The number of Primary school students has increased from 23.5 millions to 43.5 millions. Similarly, the Secondary school going childern have risen from 1.2 millions to 2.9 millions.

The 1961 census figures provide an insight into the condition of Andhra Pradesh, created in 1956. Its population has shot up from 311 lakhs in 1951 to 359 lakhs in 1961, an increase of 15.6 per cent in a decade. This, of course, is less than the All India precentage of population growth. The people of Andhra Pradesh inhabit a territory of 1,06,052 Sq. Miles and its density of population works out to 339 per Sq. Mile. Hyderabad and West Godavari districts stand first and second respectively in regard to the number of people living per Sq. Mile. Of the total population of our State, about 181 lakhs are males and 178 lakhs are females. This means that for every 1000 males, there are 979 of the other sex. In point of literacy, Andhra Pradesh has kept pace with the progress made elsewhere in India. The percentage of literates in its total population has risen from 12.3 to about 21 in the decade of 1951–1961. Its birth–rate, unlike in other States of the Indian Union, has come down from 19.3 per thousand in 1957 to 17.00 in 1959, while its death rate has fallen from 10.5 per thousand in 1957 to 7.6 in 1959.

The question, now, is whether the growth of the country's economy warrants the enhancement in population. India's National income has certainly gone up from Rs. 8,850 crores in 1951 at the then existing price level to about Rs. 14,500 crores in 1961 at the prevailing price level. But the growth in national income was substantially counter–balanced by the growth in India's population. Hence the increase in the per capita national income is inconsiderable, having risen only from Rs. 246 per annum to about Rs. 330 per annum. Even this modest improvement is not adequately reflected in the living standards of the people, since the ever–rising prices have taken the necessary toll. Today there are already 438 millions to be fed, clothed and sheltered. But the forecasts for the next 15 years are not very heartening. India's population is expected to go up atleast by about 187 millions. In the same period, it is anticipated that the national income would increase from Rs. 14,500 crores to about Rs. 34,000 crores. This would give an income of only Rs. 530 per annum or about Rs. 44 per month to every Indian. But much might happen to upset our planners' calculations in the next

decade, including a higher rate of growth in population and a steep rise in prices. In which case, even the expected benefits of planned progress may not materialise.

What then is the remedy for us ? Various solutions are proposed by population experts. One group places primary emphasis on-checking the growth of population. India's Planning Commission have advocated in the Third Year Plan, that reduction in the birth rate is the necessary precondition for the development of productive resources and economic improvement. Unless fertility is quickly and drastically controlled, general modernization cannot occur. Advocates of this approach show little understanding of the nature and complexity of the problems we face. Population growth is only one of the factors involved. More important are the attitudes and practices related to marriage and family size in the underdeveloped countries, and these are closely connected with the basic fabric of the social system.

Granting the seriousness of present population problems, it should be obvious that the manner in which they are solved will be of great significance for the future. Because several aspects of the challenge are relatively new and because current international tensions lend an air of immediacy to discovering workable solutions, we must carefully avoid being hurried into promoting superficial or short sighted programmes. As Swedish population expert, Alva Myrdal, pointed out "The population problem concerns the very foundation of the social structure" and if we are not careful, " there is a palpable danger that population policy will be irrationally narrowed down and forced into remedial quackery." *(Nation and Family,* Kegan Paul, London, 1945, 2).

Does the Mantis pray ?

Y. RAMULU, I. U. C.

The mantis is called, in common parlance, the praying mantis. But is it really praying, when one assumes the posture of a pious man? The mantis in outward appearance is like an insect which has devoted all its life to the service of the Omnipotent. But like the serpent under the innocent flower, the praying nature of mantis is completely replaced by cannibal activities when it encounters a prey. Though the mantis belongs to the vegetarian family of 'Orthoptera', it is cent per cent carnivorous in its feeding habits.

The mantis is an insect whose activities are curious and interesting. The Provencals called it "lou pregodieu" meaning the creature which prays to God. It is also called the praying mantis, *Mantis Religiosa*. The Greeks called a prophet, "mantis", a divine. Our mantis appears to be praying to God with its fore-limbs raised towards the sky in a gesture of invocation. The cannibal activities of the insect are completely camouflaged by its praying attitude. It may well be called a tiger among insects. It is the ogre in the thickets.

The mantis has a certain beauty of shape. Its slender body, long transparent wings, jaws not too fearsome, and a movable neck contribute to a certain peaceful aspect and beauty. The fore-arms of the mantis are lethal weapons. The forelegs are attached to the thigh and are equipped with rows of small spines. In fact it appears as a double edged saw. The fore-leg ends with a strong hook-like structure with a sharp end. The thigh is like a flattened spindle and it is a saw with two parrellel edges

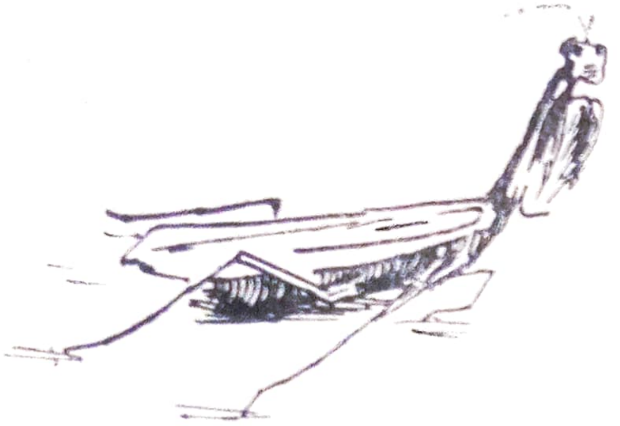

The Praying Pose

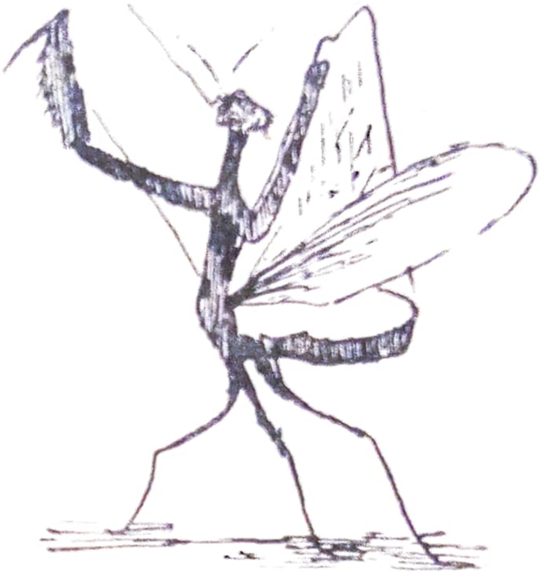

The Spectoral Pose

A duel between two females

A female devouring her mate

separated by a groove in which the fore–leg can be fitted when folded. The terminal hook of mantis is very powerful and it serves as a piercing and tearing organ. When the mantis is captured it tries its best to defend itself by introducing hooks into the flesh with the result that the captor tends to crush it out of existence.

When the mantis is relaxed it keeps its fore–legs in the groove of the thigh pressed to the thorax and appears inoffensive and praying to God. But let an insect pass by, the real nature of prayer is exhibited. The prayer is suddenly abandoned and the murderous, three jointed fore–legs are shot out from their resting position with the result the victim is struck by the hooks which give it a firm grip and then the animal draws the prey back and keeps it in the lethal saw–like structure, namely, thighs and kills it. It can easily capture and relish crickets, grass–hoppers and even more powerful insects. Once an insect falls into the trap, it cannot by any means escape. The frantic struggle of the victim will be futile before the mantis' terrible weapon of destruction. The mantis feeds only on the flesh of other insects. They are voracious feeders, crickets of all kinds, butterflies, bees, large flies of many species form the food material of the mantis. Great cricket Decticus, Epeirus, Ortruslalies are sooner or later harpooned by the mantis.

It is very interesting to know the manner in which the mantis attacks a a great cricket. In a cage it is observed that when the victim (Great Cricket) is introduced, the hunter (mantis) is puzzled and in defence assumes a most fearful posture. All this is produced in a fraction of a second. The fearful posture terrifies even an observer. The slender transparent wings open wide vertically, and appear as two screens placed parallel to each other and conical in structure. The end of the abdomen curls and uncurls gliding on the nervures of the wing with the result a swishing noise a pouf! pouf!! is emitted. The sound resembles the sound produced when a turckey–cock struts its feathers. The sound may be the warning to the victim, or the intimation of its charge to the prey or it may be to terrify and paralyse the quarry.

Courageously standing on the four hind–limbs it attains more or less a vertical position. The cruel lethal fore–limbs are suddenly thrust out forming almost a cross with the body, showing to the prey its powerful double edged saws, claws and hooks. The ornamentation of the insect is visible only when the insect assumes the spectral posture. Standing still in its fearful form, it surveys the quarry, moves its head right and left and tries to paralyse the prey by terror. Otherwise the victim may prove itself the more dangerous. We cannot say it with certainty whether it really terrifies the prey or not because we cannot guess what is the reaction of the victim. But we can say that though the prey has time to fly off, it does not, as it is afraid. It feels that it is falling into the hands of an ogre, a certain death and in the face of a mortal enemy, stands the victim in petrified fear and stupidity.

In hunting the smaller insects like Truxalis, and Ephippigera the mantis employs less terrifying pose lasting for

a shorter period. With smaller crickets the mantis does not usually assume a terrific pose but casually captures and eats it. As a voracious eater, the mantis can devour a huge cricket leaving out only the dry wings; mandibles, thighs and all organs of an insect are devoured. The attack on the prey is made at the base of the neck. The mantis holds the quarry's body with one talon and the other talon presses the head downwards while the snout of the mantis bites a hole in the neck with the result the insect is killed. Then it eats it at leisure.

The customs of the mantis with its own kith and kin are more atrocious and cannibalistic in nature. Communal life of the mantis has its own dangers when they are inside a cage. When the egg laying season approaches the reproductive organs are stimulated and a number of ova are produced which gradually mature with the result the abdomen bulges and becomes heavy in the female mantis. In this stage the female insects do not wander very much but catch their preys that pass by. After sometime, jealousy, their cannibalistic nature and rage provoked in them by the reproductive instincts make them devour one another. Again we see the spectral posture, fearful talons, curling and uncurling of the abdomen and the swishing sound, a pouf! pouf !! Two females begin to fight. The one which has received the slightest wound retires and admits defeat. But often the fight ends tragically for the vanquished to be swallowed up by the victor. Thus in a cage of females we can see cannibalistic feasts and terrifying fights. What atrocious creatures they are !

The customs of the mantis during the breeding time are very wretched. During the mating season the poor male, an elegant slendar lover, gazes at the female, bows his head and raises his thorax. The female does not stir. He approaches the female, suddenly opens its wings and throws himself on the female. And embraces her for five or six hours and carries on his vital functions. Finally they separate. After the ovaries of the females are fertilized by the sperms, a sort of deep jealous nature is developed in the female towards the male with the result that she kills the male and makes a dinner of him. Oh ! poor lover ! The female is not satisfied in deceiving one male. It invites as many as seven males one by one for marriage and ends their love in tragedy. These facts were observed inside a cage. Outside the cage, matters may go smoothly. Actually the male has enough time to escape from his cannibalistic spouse. But surprisingly once the female during the copulation itself turned its head backwards crushed the neck of the male and ate it. It ate the thorax also. Still the male remnants continued their vital functions. Thus the love of the poor male ends more tragically than a spider which bears ill repute in this respect. The praying mantis can well be called by its activities a "SATANIC VAMPIRE".

ANDHRA LOYOLA COLLEGE LIBRARY VIJAYAWADA

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Energy of an Atom

P. D. KRISHNA PRASAD, I. U. C.

It was at the Cavendish Laboratory in Cambridge under the distinguished leadership of Lord Rutherford that the present picture of the atom gradually took shape, some thirty or forty years ago. It was then shown that the atom of an element consisted of a positively charged nucleus, surrounded by a number of negatively changed particles called electrons, moving in orbits. The number of electrons is just sufficent to balance their total negative charge against the positive charge on the nucleus, the atom as a whole being electrically neutral.

Thus it was realised that what distinguished one element from another, was the number of elementary positive charges on the nucleus of its atom or the number of planetary electrons in the atom. Thus hydrogen atom has one unit of positive charge on its nucleus, helium has two, iron has twenty-six, gold seventy–nine and so on.

The chemical properties of an element could be explained in terms of the behaviour of these planetary electrons in the atom, particularly those in the outermost orbits. So also the visible or Ultra-Violet radiations emitted by atoms when they are excited in an electric arc or spark, are quite satisfactorily explained in terms of these outermost electrons and their orbits around nucleus.

In considering this chemical or spectroscopic behaviour of atoms, the nucleus of the atom does not figure prominently, except as a positively charged centre around which the negatively charged cloud of electrons is

held. The nature and constitution of the atomic nucleus is not relevant in considering these properties of the atoms.

The proton :—The fundamental particle in the nucleus which is the carrier of the elementary positive charge, it was discovered, to be the proton which is nothing but the nucleus of an hydrogen atom, the lightest of known atoms. The nuclei of other heavier elements similarly will have a varying number of such protons in them.

The number of protons in an atomic nucleus, known as the atomic number, is characteristic of the element and equals the number of planetary electrons surrounding the nucleus. Thus hydrogen has one proton in its nucleus, helium two, iron twenty-six, gold seventy-nine and so on. A proton carries a positive unit of electric charge and an electron a nagative unit, but the proton mass is some 1800 times more than the electron mass.

Thus, the mass of an atom is mainly concentrated in the nucleus and very little in the surrounding electron cloud.

The Neutron :— The famous name, Chadwick is associated with the study and discovery of the other fundemental particle, Neutron. The neutron is a particle similar to the Proton in the mass but it is electrically neutral. The addition of a neutron to the nucleus would, thus, increase its mass, without altering the nuclear charge. The nucleus of an atom of a given element is thus made up of protons and neutrons. The number of protons or the charge number determines what element it is, while the number of protons and neutrons together determines its mass number, that is, which particular isotope it is.

In studying the nuclear charge and nuclear mass in the atoms of a given element, it was found that the same element could have a discrete number

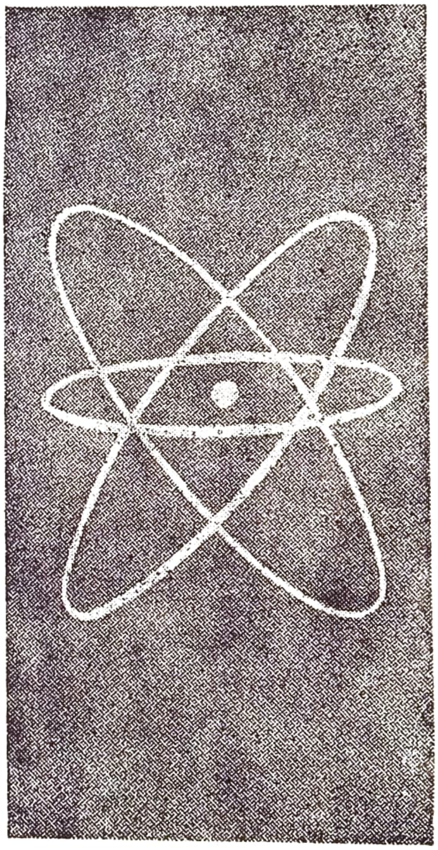

of different atomic masses, though the nuclear charge, that is the proton number, in their nuclei, in all of them was the same. Such atoms, with the same nuclear charge but different masses are called Isotopes.

Thus many elements have several stable isotopes occuring in nature. Hydrogen for instance has one stable

isotope called heavy hydrogen or deuterium, which has nearly double the atomic mass as ordinary hydrogen. Uranium has two-uranium with mass number 238 and the much rarer variety Ura nium 235.

The nucleus of heavy hydrogen, for instance has a proton and a neutron while that of ordinary hydrogen will have just one proton in it, though both are chemically similar.

In the same way, the number of nucleons-which term applies to protons as well as neutrons — in one kind of Uranium nucleus is 235, while in the other it is 238, though both have the same nuclear charge or atomic number 92.

Radio Activity : — The other important result which emerged out of this Neutron–Proton picture of the nucleus is concerned with stability of nuclei. It is found that for a given element only certain separate number of neutrons can co-exit, within its nucleus to give stable nuclei — these are the stable isotopes of the element. If the number of neutrons is either more or less, then the resulting neucleus is unstable, giving, what are called unstable isotopes. Such unstable neuclei, in course of time, regain their stable condition, by readjusting the proto-neutron ratio on them by giving out a pair of protons and a pair of neutrons bound together, which is called an ALPHA-PARTICLE or giving out an electron which is termed BETA-particle. This process is commonly known as Radio activity.

Nucleus Breaks up :— In the case of some heavier nuclei like Uranium, this unstability clears itself in an altogether different way-in what is known as fission, that is the breakup of the heavy nucleus in two more of less equal parts. This process of fission, as is now well known, forms the basis for the production of atomic energy and is initiated and sustained as a chain reaction by the absorption of neutrons by the nuclei of the fissionable material. So when a nuclear bomb is exploded, it releases energy in several forms like alpha particles, beta particles Gamma rays, X-rays, Ultraviolet rays, Infrared rays and nutrons but mainly as heat and light. Heat is what causes blast and the big "mushroom" seen after an atomic explosion. These rays affect the organic and human cells and cause death. A high percentage of the Hiroshima and Nagasaki atomic victims died not from blast but from radiation.

It was through these attempts to understand the nature and constitution of the nucleus that new possibilties of harnessing atomic energy were discovered. Not for war but for peaceful purposes, intensive nuclear researches are made possible by some of the recent developments in atomic energy.

Sugar Industry

P. VENKATA RAO, B. Sc., Final Year

Historical Aspect :

The expression "Sweet tooth" that has grown up in our language provides a better illustration of the value mankind places on sugar products. Another phrase, "The land of milk and honey" gives historical significance to the claim that "sweetness is to taste what beauty is to the eye". Even the phrase "Busy as a bee" can have a dual meaning since it is probable that the bee enjoys the task of collecting sugar from the flowers. Carbohydrates which are an essential item of diet, are supplied by starches. Today sugar is so plentiful and so cheap that we take it for granted and overlook how much science and industry have accomplished in making refined sugar so generally available. Primitive man had to depend mainly on roots, fruits and saps from certain trees for any sweetness in his diet. As late as the Middle Ages sugar was a rare article to be used chiefly in medicine, and which appeared only on the tables of the wealthy on rare occasions. Now-a-days sugar is found in abundance.

History of Sugar cane :

The history of the cultivation of the sugar cane is buried in antiquity. It seems possible that it was first cultivated in India from whence it spread eastward to China, Westward to Arabia, Egypt, Spain, and finally, to the New World.

The sugar cane is a tall perennial grass having numerous bamboo-like stems which grow to a height of twelve feet or more. Commercially the plant

is propagated by cuttings of the stalks. The sugar cane grows best in warm, damp climate, and is essentially a tropical plant, although it is grown to a limited extent in sub-tropical climates such as Natal, Louisiana and Florida. The period of growth varies according to the region where grown, and in some cases lasts from 15 to 18 months, Representative types of cane will contain 70 to 75% of water, 11 to 15% of crystallizable sugar, 0.5 to 1.5% uncrystallizable sugar, 10% of fibre 1% of ash and about 1 % of organic acids, gums and Nitrogenous bodies.

Manufacture :

The sugar is synthesized by the growing plant, and the processing in the factory is only a succession of separations whereby sugar is separated from the other constituents of the plant.

Cane from the fields is brought by trucks or lorries to the factory yard where it is weighed by means of weighing bridges. After weighing, the cane is dumped into the cane carrier which will be moving horizontally. This cane is cut into small bits by means of the cutters, installed over the carrier and fed to the mills. In the mills, there will be a series of rollers arranged three of them in the form of a triangle, as one set. The successive roller sets squeeze the juice from the cane and some water is also supplied at each mill for better extraction of juice. As the cane passes from one mill to another, juice is extracted and pumped into a trough below the mill where it passes through screens to remove any particles of cane fibre and the juice is then ready for clarification.

The cane after leaving the last mill, is termed "Bagasse" and in most factories is employed as a fuel for boilers to get steam for the process. Bagasse is also used as a raw material for wall board, plastics and paper pulp.

The extracted juice is weighed by means of an automatic weighing s cale, and sent for clarification. Here sufficient milk of lime is supplied to the juice to adjust the P. H. value roughly to 7.6 to 8.4. This is heated by means of steam. The limed juice is sent to a carbonating tank where co_2 is bubbled through the juice till P H of about 11 is reached. The juice is sent through a Dorr thickener which separates the juice from the sludge. Sludge (Thick mud) is used for Manuring fields. The clear juice from the clarifier is pumped through a second carbonation tank for further treatment with co_2 where the P H is reduced to about 9.0. The clear juice from this is treated with $S\,0_2$ to adjust the P H roughly to 7.5, and is ready for the Evaporator station.

The thin juices from the clarification station must now be evaporated in order to produce crystal sugar. This operation must not be delayed since the thin juice rapidly decomposes with loss of sugar. Evaporation is conducted by means of steam in evaporators. The clear juice is pumped into Multiple effect evaporators, where it is boiled under vacuum. By thus heating, most of the water in the juice is evaporated. The concentrated juice called syrup, is tapped out and sent to syrup storage

tanks. This syrup is drawn into vacuum pans and boiled under vacuum. After a certain degree of boiling, the syrup is seeded. Then crystals begin to grow. Enough syrup to the capacity of the pan is allowed into the pans to transform itself into massecurte (Sugar Mass, Contents of the pan). This mass is dropped into crystallising tank where crystals grow and form a thick crop.

The Massecurite is then charged into centrifugal machines by means of which sugar crystals are separated from the mother liquor. The crystals are here sprinkled with a little water to wash away any impurities sticking to their surface. The crystals are finally dried by dropping through chimney or a revolving cylinder where they meet a current of hot air coming up. The sugar thus obtained is about 96% pure. For further purification, it may be dissolved in hot water and recrystallised. This sugar is sent to the sugar grader where the sugar is separated into grades and bagged.

By Products :

The mother liquor, called Molasses, obtained after the removal of crystals contains much sucrose and may be concentrated further to get a fresh crop of crystals. In modern practice, however, it is considered more economical to ferment the Molasses straight away and obtain alcohol. It contains 55–80% of sugar mostly uncrystallisable glucose and is an excellent raw material for the manufacture of Alcohol. Molasses is extensively used for cattle feed although it has the limitation of providing only the carbodydrate ration. Now, a high protien yeast can be made from molasses and inorganic Nitrogen salts. Molasses can also serve as a basis of the protein portion of cattle feed. Molasses is used as a road binder and as fuel. Molasses is the potential source of other products, such as Amino-Acids, Acetone, Butyl Alochol, Acetic Acid, Butyric Acid, Lactic Acid and Glycerine.

The manufacture of sugar provides us with a method of producing ethyl Alcohol, Butyl Alcohol, Acetone, etc., by permentation. The conversion of sugar into Alcohol is termed Alcoholic fermentation.

Conclusion :

The surgar Industry is one of the major industries of India. Therefore, any development that would make an impression of the potential over-production of sugar would have to be projected on a far larger scale than anything that has so far been considered.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Motivation

V. C. KOTESWARA RAO, B. A. (HONS),

Human motivation is like that of other organisms and it has the same physiological foundations. Man shares with them such physiological needs as hunger, thirst and sex. Animals satisfy these needs more directly: when hungry they seek food where they have learned to find it. Men, on the other hand, satisfy their needs indirectly because much of human motivation is influenced by human mores, customs, traditions or man-made laws. Tradition plays a major role in our motivation.

In addition to physiological drives such as hunger, thirst and sex, social motives are found in most of the human beings when they are associated with others. The motive to keep in contact with others is called gregariousness. Some thought this motive as innate. But certain influences associated with infantile helplessness could cause every one to acquire it, e. g., to an infant, the mother is first merely a means of satisfying basic needs. Afterwards the infant's mother becomes a cherished object of its surroundings. Similarly all those who are associated with satisfying child's needs develop an attractiveness in their own right. And most of the physiological needs are generally satisfied in association with other human beings. Thus we can say "As one grows older, his group contacts become wider". In such a case, we cannot say that the desire for human associations is inborn. It is on the other hand learned through a period of helplessness and dependence upon others.

In addition to gregariousness there are two other modes, (i) the tendency to imitate, which most of the human beings learn because they find it an advantage to do so. (ii) Tendency to appeal to stronger individuals than ourselves. These motives also have their beginnings in human helplessness and in the necessity of being cared for by others in early years.

These common and social motives differ from one culture to another. In our society, for instance, the motive for achievement and self assertion is very common which is absent in certain other societies. Among Arapesh of new Guinea, self assertion is so rare that it is considered even to be abnormal. Another motive which is prevalent in many societies is aggressiveness. This was thought once to be universal and inborn. Today we realise that man is by nature neither warlike nor peaceful.

Most of the motives are much more personal than common and social. When we say men are gregarious, their gregariousness is expressed in individual ways. Even though personal motives are at times traced back to physiological drives and cultural influences the roots are devious and widespread, e. g. it often happens that two or more competent physiologists start from the same point and arrive at quite different conclusions. Motives are strengthened or weakened by outcomes. Some times we work towards a limited goal and after reaching it, acquire many wants that were not present before and require additional efforts.

Life goal comes under personal motives. An individual's life goal has somewhat different origins, even when it is shared with others. One may wish to be a doctor because he sees a good way to make a living. Sometimes the motive is a desire for recognition.

Thus motives in general, though have physiological origins, are well strengthened and increased in course of our association with other fellow human beings. This shows that environment is more responsible for our motives rather than heredity.

The Lure of the Mountains

D. RAMACHANDRA REDDY, P. U. C.

When with "delighted eyes", we "turn to yonder Banyan" we do not stop always to think that it was once an insignificant seed, struggling for its life in darkness amidst noxious weeds. A traveller from afar might well find it difficult to think that the apparently lifeless oak of the winter months will in a short time bear a mass of green foliage. In a similar manner a boy who begins to gaze at a mountain may not realize that it was once a small humble hillock.

There is the Wordsworthian saying that the child is the father of the man. There is a great deal of truth in this saying, for a man no doubt gets the same sort of satisfaction from sucking at his pipe as the infant that grabs at the bottle. As we grow older our curiosity looks around for fresh sources of satisfaction It can no longer be content with mechanical toys. These are well in their own way, but for most of us they do not go far enough. The world is a strange place indeed and perhaps the strangest thing of all is the Mountain. It certainly is full of the most of thrilling experiences which attract and hold man's attention.

William Blake said that "great things are done when men and mountains meet". With their majesty and sublimity the Himalayas have had an attraction for the adventurous, which few things have ever exercised. The story of Annapurna, the conquest of Everest, the scaling of Kanchanjunga are the epics of the 20th century. At the sight of a tall mountain man sheds all pettiness, all weakness that impairs and holds discourse with the gods. How

beautifully has Byron depicted his feeling when he saw the Alps:

"Above me are the Alps
The palace of nature, whose vast walls
Have pinnacled in clouds their snowy scalps
And thron'd eternity, in city halls
Of cold sublimity, where forms and falls
The avalanche-the thunder bolt of snow
All that expands the spirts, yet appeals
Gather round these summits"

Mountains have not only lured man they have also challenged him. The commonalty of men go to Kashmir for sight seeing at Pahalgam and Gulmarg; it is however given to the adventurous few to accept the challenge of the Kolahai glacier, the Alpahar, the tortuous and arduous trek to the Amarnath cave. Still tougher are the various peaks of the Himalayas, the Everest, the Kanchanjunga, the Dhawal giri, and the Annapurna, to name only a few of them.

In Europe today mountain climbing is one of the best sports. Switzerland has become the play ground of the continent. The tourists there would not rest content just with skating or skiing, but all of them attempt tall peaks like Mt. Blanc. Men, women, even delicate girls in their teens brave all the hardship because the sense of exaltation that comes to the successful climber compensates for all the hardships and risks.

It is sad indeed! that though some of the highest peaks are situated in India, very few mountain climbing clubs are formed by us. Only foreign expeditions have displayed enthusiasm and ardour in this direction. We in India, do not seem to have much interest in such affairs. Poverty, a perverted philosophy of life and fondness for security explain much of this indifference. However with the impact of the west, more people in India are now getting interested in mountaineering. Recently a training centre for expeditions was started in Bengal by Tensing, the hero of the Everest.

Mountaineering is not always a sport. It is a grave matter of terrible risks. Famous climbers like Malory and Irving lost their lives in their attempt on Everest. There are the icy cold winds, the avalanches of snow, which can sweep away a whole army of climbers. There is also the uncertainty of weather and the difficulty of breathing at higher attitudes. All these difficulties are there from time immemorial, but man with his dogged determination pursues his objectives of climbing mountains.

Freedom's battle, once began
Is handed down, from father to son

We should all try to know something about climbing. For the climber is the aspirant. He is not content to remain in the low level and the plain. His quest is for the top peak where "meteors shoot, clouds form, lightnings are loosened". There the stars come and go and the climber has the vision of eternal sunshine.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

"No fool like an old fool"

D. NARENDRA BABU, I U. C.

I don't know why old people are said to be wise people or why in fact the wise people seem to be always old people. Why not the young ? I am not sure how old age makes a man wise. I think it is Shakespeare who said that "Brevity is the soul of wit" and that proves my point that longevity has so much less to do with wisdom.

Take for example my grand mother, a hundred years old. She is very weak. She is completely blind now. She is not exactly a paragon of wisdom. Is she? She will be the last person in the world to claim wisdom as her throne. All the old people in the world, certainly not all of them, are wise. I don't understand why so many old people boast that they are wiser than the young. But at the same time, they must realise that people show reverence for their old age, not for wisdom. If all the politicians realised that age has somehow nothing to do with wisdom, I think, the world would be a less noisy place. However, honour the old, says the proverb.

For their merit and in their favour it must be said that the old are experienced people. They have spent a rich and varied life and now they can wait for heaven's welcome. They are experienced; ofcourse, any one who lives long enough will have experiences; but experience does not necessarily make him wise. Experiences may be bad or good. A bad experience will always be remembered and too often is the starting point for the old to give advice to the young.

Let me talk about grand fathers and grand mothers again. They will be saying to their grand childern not to play and not to go near the dog. Why should not the boy play? The old people advise the boys not to play because they might break their legs in the game. Of course, grandpa, remembers his broken leg as a boy of ten. He forbids the little one to go near a dog because he once saw a dog bite a boy. Oh! the poor fellow, no games, no pets, he can hardly do anything. Here is a point. So experience does not always make a man wise. But also, this lack of wisdom is sometimes the cause of many a useless advise and his experience, is the undoing of many a youth, if followed, I mean!

It some how does not appear right that wisdom should be associated with age. It is like saying that all men are wise which is not the same as that all men are mortal. A child is born; he starts growing up in age. They say that he is growing in wisdom. Alas, if wisdom were to grow with age where is the chance for fools in the world? When a man grows old he can then automatically claim wisdom along with his retirement pension! To say that wisdom grows with age is as correct and useful as saying to a thief, 'honesty is the best policy'. If the thief believed your advice that honesty is the best policy he would be in jail in no time. His new found honesty would make him proclaim openly that he stole his neighbour's cow. If every thief in the world admitted his crime what are the police for? Why the courts, lawyers and judges? They would soon cease to exist in that utopia.

Wisdom, I think goes with youth and manhood. Look at what the old people themselves say to the young. "When I was your age, I never did that", implying that they were wise when they were young. But now that they have grown old, they have simply forgotten that they were wise once upon a time. Would that I could say against Shakespeare that all our yesterdays have not lighted fools the way to dusty death! As man gets older and older he grows weaker and weaker. From childhood on wards, physical growth is ever on the increase but once manhood is reached, his physical strength begins to decline and so do his powers of wisdom, assuming that he had some.

Old age brings along with it worries. Man has travelled a longway on his weary journey towards the frontiers of death, that "undiscovered country from whose bourn no traveller returns". That surely makes him worry a lot. "The heart ache and the thorns and natural shocks that flesh is heir to," weaken his mind and disturb his peace of soul, so old people in ancient days went into forests and spent their time in meditation. Have we not often heard old people ask their children to let them in peace and to allow them to meditate upon God? Retirement and security is what they seek in pursuit of their spiritual welfare. And they perhaps reject the importunities of the young and will not like to be disturbed.

Mostly it is said by philosophers that old people can not understand the youthful minds, whom they call, hot tempered! How can it be? Those youthful exuberances would have been

committed by the old in their own days! It was pleasing to them then but now it is the diminishing utility that has made them abandon those youthful exaggerations. The same repeated actions, said Marshall, will give less pleasure than before or even displeasure.

I am not against old people, nor am I against wise people. I like in fact the old people. But wisdom is difficult to find in this world. You find it sometimes in unexpected people. The ignorant farmer is wiser than the learned professor who says there is no God. Wisdom is found in children, so says the palmist, "out of the mouths of babes........" It is the young that are wise, at least sometimes, I mean. You can find wise men among the old. But to say that wise people are old people is a hasty generalisation. I have only brought out some points contrary to the general opinion that old men are wise as if our youths are not. "Though this be madness there's method in it": Stay young but grow wise and stay wise but grow young.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Latin-tags in English*

V. L. ISAAC, M. A.

English is a rich language because it borrows richly from other languages. The borrowing of words from Latin began in pre-historic times, continued in the old English period and attained large proportions during the Renaissance. This process has continued uninterruptedly since then and it is confirmed that about one-fourth of the Latin vocabulary has been transplanted either directly or through French, into the English Language. Some Greek words were latinized and then found their way into English.

A vital branch of the Roman commerce was the wine trade. So, some words like *wine*, *vinegar*, and *flask* were taken from Latin into English. Words relating to domestic life like *kettle*, *stool*, *carpet* and *curtain* are also of Latin origin. Very few people could go to sleep without a pillow and this word pillow, came from the Latin word *pulvinus*. It is also interesting to note that the word *kitchen* is also from Latin. To this department of kitchen can be added words like, *cup*, *dish*, *spoon*; *cheese*, *wheat*, *pepper*, *mustard*, *butter*, *plum* and *onion*, which are all from Latin. About the same time, miscellanious words like *mule*, *dragon*, *peacock*, *church*, and *bishop* entered the English vocabulary.

The greatest influence of Latin upon Engiish, was occasioned by the introduction of Christianity into Britain. Very soon ecclesiastical words like, *abbot*, *altar*, *angle*, *anthem*, *disciple*,

* Courtesy of A. I. R., Vijayawada.

deacon, martyr, nun, pope, priest, shrine, temple, joined the English words. The words which are so freely used like *silk, plant, school, master, fever, giant* are also from Latin. A few names of trees like *cedar, cypress, fig* and *laurel,* medical terms like, *cancer, paralysis* and *scrofula,* and words of animal kingdom like *camel, scorpion,* and *tiger* are also borrowed from Latin.

With the dawn of Renaissance, the flood-gates are opened to classical influence, and words from Latin started pouring in so fast that it is impossible to count them. The word *dexterity* is from Latin. It is taken from the Latin word *dexter* which means right hand. The right hand is traditionally the more skilful one. It is only recently, that "lefties" or left-handers have come to be considered as normal. But still, the term "left handed", is used as a synonym of "awkward". The Latin word for the left hand is *sinister.* This word in English means evil, or dangerous, which is a commentary on the traditional but unaccountable suspiciousness of left handed persons.

Many English verbs borrowed from Latin at this time end in-*ate*. Examples are, *create, consolidate, eradicate.* Most of us unanimously would vote against a study of grammar, because it is as dry as dust. The word "unanimous" is from Latin *unanimus* which means, of one mind. The word grammar is from Latin *grammatica* meaning art. The word "conjugation" is also taken straight from Latin.

There is an old proverb that the rich get richer and the poor get children. The other names, for rich and poor, namely, affluence and penury are from Latin. Some men know for certain that their wives are viragos, though they may not express it openly. This word, *virago,* strangely enough comes from the Latin word *vir,* which means, man. A virago, far from being feminine, is most masculine in that she is haughty, rude, and loud-mouthed. People who are fat are humourously called as rotund persons. This word, "rotund", has come from the Latin word "rotundus" which means, shaped like a rota or a wheel.

The major influence of Latin on English in recent times is the appending of prefixes and suffixes to existing words. From the prefix, *trans,* which means across, there are words like, trans-oceanic, transcontinental, trans-Siberean and so on. The prefix, *pre* is seen in words like pre-natal, pre-historic and pre-Raphaelite. *Counter* is the prefix in words like counter-attack and counter-intelligence. The prefix *semi* is noticed in semi-darkness, semi-blind and other similar words. In recent times, the prefix, *post* is also seen in popular terms like, post–graduate, post-impressionism and post-war reconstruction. We can "decode" a message, or "debunk" a man or get the tyre or currency deflated, with the help of the Latin prefix, *de.*

From the prefix *ante* which means before, there are words like, antidiluvean, antecedent, and anterior. From the prefix, *inter* which means, between, there are words like, intercede, interchange and intermingle. The prefix, *per,* which means through is seen

in perforate, perfect, and pervade. The prefix *multi*, which means, many is used in words like, multilingual and multimillionaire.

In English vocabulary, there are also many Latin suffixes. The suffix *er*, is seen in gangster and dopester. The suffix, *eer*, is seen in profiteer and racketeer. *Ment*, is the suffix, observed in words like, atonement, acknowledgement and amazement.

Unrestrained flirtation may not be a botheration, but it would certainly lead to starvation. In these words, the suffix, *ation* is from Latin.

The Latin verb, *verto*, which means, I turn, is seen in words like, introvert, extrovert and ambivert. The Latin stem *ego*, is seen in words like, egoist, egocentric, and egomaniac. The Latin root, *scrib*, which leads to, write, is noticed in scribe, prescribe, proscribe, scribble and scripture. The root *equi*, which means equal, is also seen in equity, equidistant, equation and equilibrium.

There are also some very popular hybrids seen in English language today.

In remind, re is Latin
and mind is English.

In unseal, un is English
and seal is Latin.

In bondage, bond is Latin
and age is English.

In statesman, state is Latin
and man is English.

These apart, there are ever so many Latin expressions which we so freely use, seldom realising that they are from Latin. A. M. and P. M. which are *ante–meridiem* and *post–meridiem* are from Latin. After the advent of the United Nations, the Latin word, *veto*, which means, "I forbid", has been very much in use.

Expressions like, bona–fide, viva–voce, post–mortem, status–quo, sine–die, in–toto, ultra–vires, ad–hoc, de–facto, de–jure, ex–officio, are all from Latin. The Latin–tags in English are limitless indeed.

Image of Man

P. SUMANTH, P. U. C.

A few years ago, in an address honouring the second centennial of Columbia University in New York City, J. Robert Oppenheimer, the physicist said : "This is a world in which each of us, knowing his limitations, knowing the evils of superficiality and the terrors of fatigue, will have to cling to what is close to him, to what he knows, to what he can do, to his friends and his traditions and his love, lest he be dissolved in an universal confusion and know nothing and love nothing." In more restrained terms, on the same occasion, Prof. Mark Van Doren stated ; " Knowledge is difficult for men to possess, if it means knowledge of the truth!" Thus scientists and literary men present the serious difficulties they encounter in pursuit of truth and wisdom. Universal knowledge must include a knowledge of man as he is today.

Since the dawn of civilization, man has been trying to know the complex and diverse mysteries of the universe. His physical and mental progress is most evident in the growth of human civilization and achievements in all spheres of activity. He has been able to study and master every material object in the universe. His knowledge and power extend over the five elements of which the world is principally composed, viz., land, water, light, wind and sky. His successful analysis of the composition of the earth's crust has enabled him to evolve new fertilizers through scientific means, so that better and faster growing crops are now made possible. He has been able to conquer

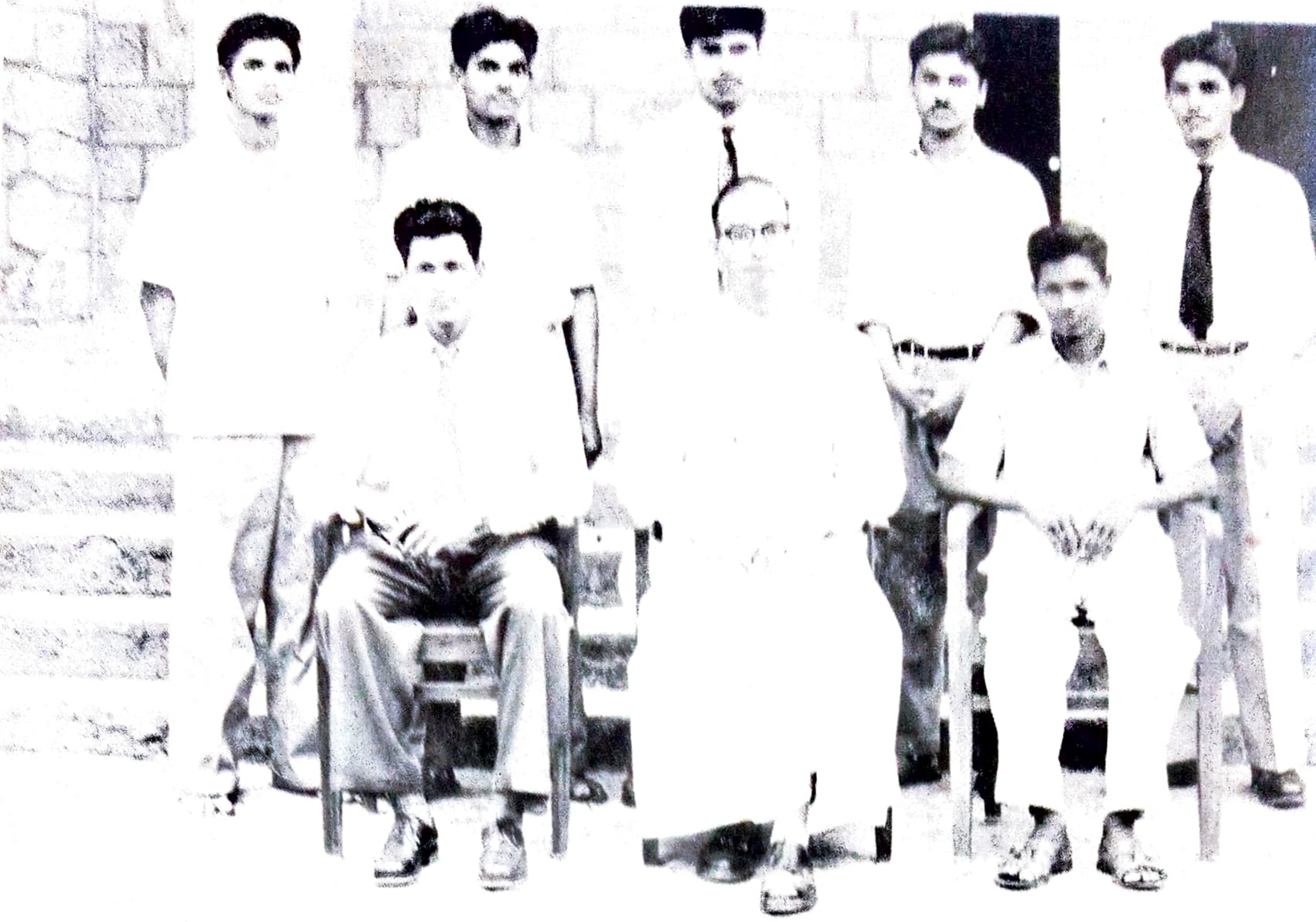

Catholic Students' Society 1961 – '62, Council

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Officials, Members & Candidates of the College Sodality of Our Lady with Fr. Director (1961-1962)

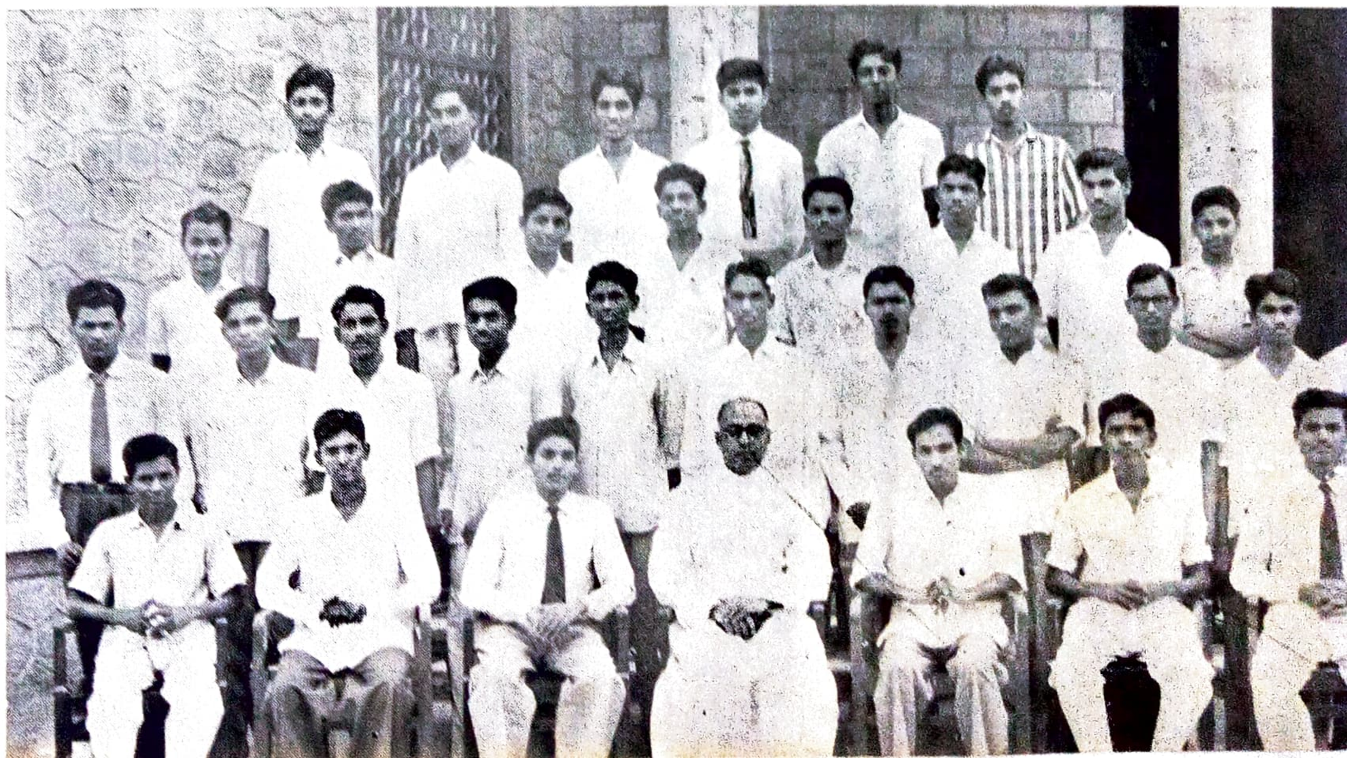

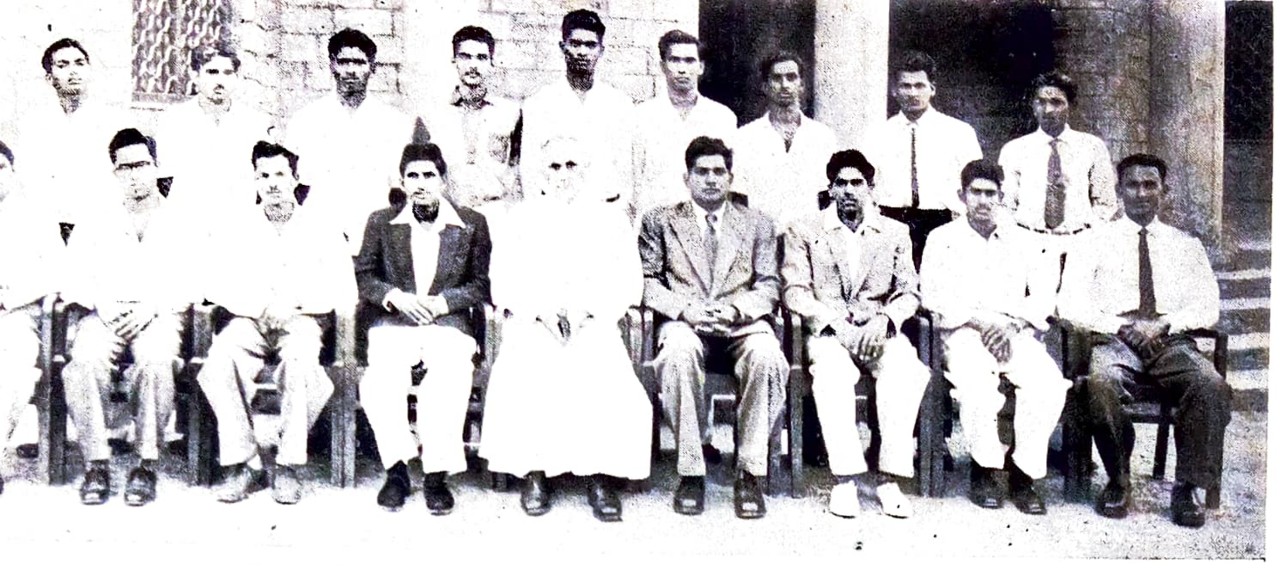

Captions & Vice-Captains, 1961 – '62

COLLEGE
VIJAYAWADA

College Players
1962

College Cricket Team, 1961 – '62

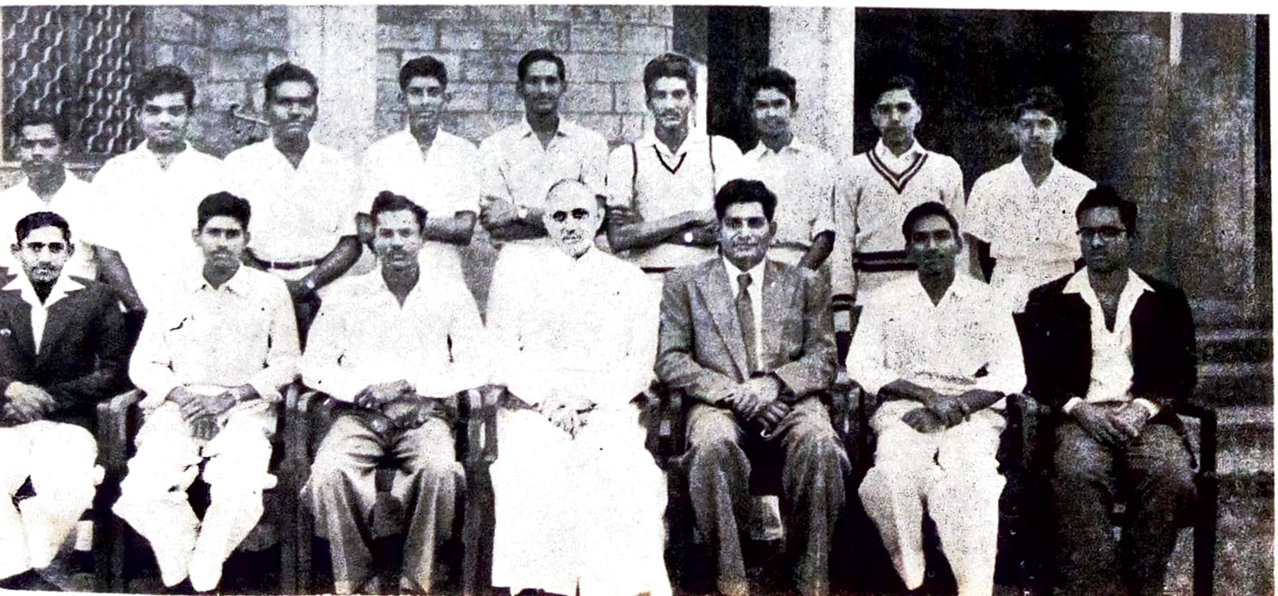

the unknown and dangerous oceans and has huge liners flying the high seas. His mastery over light, has enabled him, to harness the power of electricity and to invent and put to daily use flickerless lights. He has understood the mystery of the winds and skies and has manufactured jets and rockets which have brought mankind the freedom of space and distance, and today, man is on the eve of making a successful bid to launch himself to the moon.

Though man has been so far successful, he has failed in one major effort – the study of himself.

> Know then theyself, presume not God to scan
>
> The proper study of mankind is man. (Pope)

Even the psychiatrist, has no definite idea of the spiritual aspect of man.So the mystery of man, has yet remained a puzzle. It is difficult to unmask oneself and see behind it the true image of man. In his theory of 'Variation', Dalton states, that no two individuals of the same species are alike, even when they are derived from the same parentage. To support this view, there is an old and oft repeated adage, that one man's meat is another's poison. No two individuals can be found to be identical in all qualities, If anything, man is a confused creature. It is this complexity in his nature, that makes the understanding of man, a difficult process. Inspite of all this discriminating evidence, of man's dissimilarity, there is a certain amount of justification in reminding ourselves, that there is in man, the unity–in–diversity–complex. For, is it not instinctive in man, that he should love his kith and kin, hate his enemies and be prone to err ?

The Divine Self, maintained our ancient philosophers, is part of man and the soul of man is the essence of human life. And, that to one who is able to discover the 'Self', the discovery of oneself, becomes a natural and immediate consequent. The soul in man, is the gateway to the discovery of the Self. The Vedas and the Upanishads, said Max Muller, consider the Self to be an object of distinctive importance. According to the Vedas, there is nothing higher than the attainment of the Self. 'A wise man', says the Vedas, should despise everything else and strive after the knowledge of the Self. This is our ancient Vedic heritage that looks to God first and tries to see man in terms of the eternal. It has been the constant effort of many to know man's nature and to see him in a definite period of history. The twentieth century has seen man's great advance to the frontiers of space and yet we wonder 'what a piece of work is a man'.

People of upright character and unquestionable honesty follow the 'inner voice' – the voice of God. It is conscience that helps one to tread the path of righteousness and to discriminate between morality and immorality, between good and evil and follow what is morally upright and good. 'Conscience', says Shakespeare, 'with its several thousand tongues makes cowards of us all'. It is not easy to go against one's conscience. But, when one is able to consistently pay a deaf ear to it, he will

be destroying his conscience and thereby destroy the voice of God in him. To illustrate this, there is the story of a young boy, who at his first robbery of one rupee from his parents, suffered agonies of repentance and humilation. This was the work of his conscience. But a few days later, due to some pressing circumstances, he was forced to steal a slightly bigger sum from home. At this stage, his conscience was sufficiently hardened, that when he grew older, he felt no qualm in robbing huge sums of money from his neighbours, and grew up to be a thoroughly disreputable character. Had he but listened to his conscience, he would have been a different man altogether. Hence it was, that the great philosopher Sophocles said, 'there is no witness so terrible, no accuser powerful, as conscience'.

There is ever present in man, the good and the evil, so that a clear image of man must present these two aspects. The good in him is represented by his 'higher faculties' the evil by the 'lower and baser nature. In his acts of charity and generosity, the good in him comes to the surface. In his acts of vandalism, brutalism and selfishness, the animal in him is seen to superfluity. The web of our life, says Shakespear, 'is of a mingled yarn, good and evil together'. Thus, there is in man, a spark of divinity and to understand that divinity in him is the first step on the long way to realize God. So, it is man's essential duty to endeavour to remove the mask of ignorance which is restricting his vision and transcend the 'finite' to view the 'infinite' — the 'Self' and in this he must strive, seek and not yield ! To be content with the baser needs of man is a betrayal of his nature.

Ah, but a man's reach should exceed his grasp,
Or what's a heaven for ?

(Robert Browning).

A Prayer

G. G. RAO, I B. Sc.

Holy Jesus, son of God !
Hearken to us, men of sod
Lift us from our "slough despond",
To our calls for help respond.

Set us on the path of right,
And our lives Thou keep upright:
Let honest labour fill our days
And sweet slumber our nights.

May peace and content fill our hearts,
And Love Divine grace our acts;
Holy Jesus, son of God !
Grant us pardon, men of sod.

ASSOCIATION PRIZE-WINNERS — 1961-62

1. Mathematics and Science Association – Essay writing.

1.	F. Misquith, II B. Com,	...	I Prize.

2. History, Economics, Politics & Commerce Association - Essay writing.

1.	F. Misquith, II B. Com.	...	I Prize.
2.	P. Ananthasayanam Reddy, III B. A.	...	II Prize.
3.	K. Panduranga Rao, I B. A.	...	III Prize.

3. Telugu Literary Association - Essay writing.

1.	M. K. Suryaprakasa Rao, I B. Sc.	...	I Prize.
2.	G. Gnanaprakasam, II B. A.	...	II Prize.

4. Elocution Contest.

1.	V. S. Kameswara Rao, III B. Sc.	...	I Prize.
2.	P. V. R. Koteswara Rao, P. U. C.	...	II Prize.

5. Hindi Literary Association - Essay competition.

1.	V. Venu Gopala Rao, P. U. C.	...	I Prize.
2.	T. Chandrakaladhara Rao, II B. Sc.	...	II Prize.

6. Elocution contest.

1.	M. Sivanarayana, P. U. C.	...	I Prize.
2.	P. F. Mody, I. U. C.	...	II Prize.

DRAMATIC ASSOCIATION

CULTURAL WEEK.

1.	Best actor on the whole	...	R. S. R. V. Prasad,	III U. C.
2.	"Balidanam" (Telugu)	Best actor	R. S. R. V. Prasad,	III U. C.
8.	"Netividyardhulu"	...	V. S. Kameswara Rao,	III U. C.
4.	"Vikramark simhasanam"	...	M. R. Prasada Rao,	
5.	Best supporting actor on the whole	...	G. Satyanarayana Rao,	II U. C.
6.	Best actor in feminine role	...	N. Satyanarayana Rao,	II U. C.

COLLEGE DAY

7.	"Rory aforesaid" (English play)	Best actor	D. Ramachandra Reddy,	P. U.C.
8.	"Viluvalu" (Telugu)	...	V. S. Kameswara Rao,	III U. C.

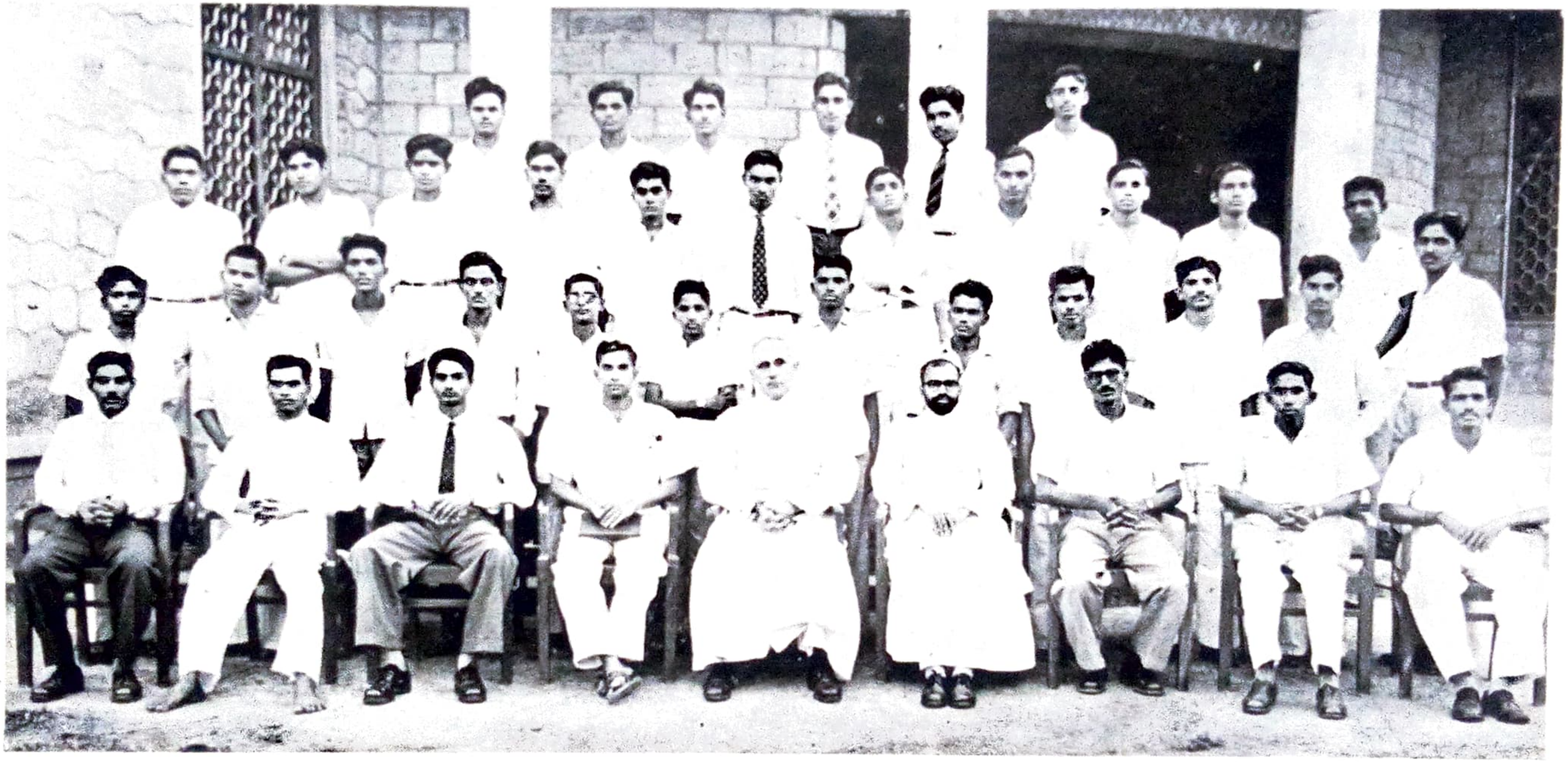

Planning Forum 1961 – '62

ANDHRA LOYOLA COLLEGE LIBRARY VIJAYAWADA

Secretaries of College Associations, 1961 – '62

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Students' Society

K, RANGA RAO, III B. Sc.

The election of the Office bearers of the Students' Society was conducted in the third week of July 1961. Kollipara Ranga Rao, was elected Chairman and Akkineni Bhavani Prasad was elected as Secretary. The elections of the other Associations also were over by the end of July, and soon the Students' Society started its activities.

The inaugural meeting was held on 5th August, when Dr. K. L. Shrimali, Union Minister for Education, spoke on the part played by education in national integration. The Minister observed that education should be the central fact of planning for establishing greater harmony and understanding among people. He asked educational institutions to make an effort at focussing the attention of the Nation on the fundamental unity behind the diversities based on culture, language and religion of people. He stressed that emotional integration of the Nation should begin in the class-rooms and playgrounds. Mr. S. B. P. Pattabhi Rama Rao, State Minister of Education, was also present.

Another meeting was held under the auspices of the Society in the month of September to honour the memory of the great poet Rabindhranath Tagore. Sri Achanta Janakiram critically and clearly explained the universal message of the poet. "To think beautifully and to live beautifully is the massage of of Gurudev", said Mr. Janakiram.

On 10th and 11th November 1961 the Associations Week was celebrated. Sri A. F. Thyagaraj, Principal, A. N. R. College, Gudivada, presided on the first day (The Arts Day) which was celebrated

as "Tagore day". Sri C. Narasimha Sastry (Amarendhra) of Hindu College, Guntur, gave a very intersting and useful talk on the life and work of Rabindhranath Tagore. The variety entertainment, particularly "Balidanam" by Tagore, proved to be quite interesting.

On 11th November, Dr. Ram. K. Vepa, Collector, Krishna, was the chief speaker, when Rev. Fr. T. A. Mathias, S. J. Acting Principal, presided over the science Association day. Dr.Ram, K. Vepa spoke on "Scientific development in India", and pointed out the valuable contribution, made by Indians in the field of Science. The Science Quiz conducted by Sri V. V. Krishna Rao was, as usual, very interesting.

Soon after the third term started in the month of January 1962, the society became busy organising the college day. The 7th annual Callege and sports day was celebrated on a grand scale on 27th January. The chief Guest was Sri C. S. Parameswaran B.Sc., (Hons), Divisional Superintendent Southern Railway, Vijayawada. He expressed his appreciation of the fine resutls achieved by the College and the excellent discipline of the College students. He also gave a beautiful speach on the qualities of a leader. Mrs. Parameswaran gave away the prizes. Earlier in the afternoon the chief guest opened the College Stadium, which happens to be the first of its kind in Vijayawada !

The activities of the Students' Society came to and with the valedictory function of all the College Associations under the Chairmanship of Sri V. K. B. Menon, General Manager, A. C. C. Cements. During this function the prizes won in the various essay and elocution contests were distributed to the winners.

Thus during the Acadamic year 1961-62, the students' Society tried its best to promote cultural activities among the students However it failed to organize the Mock-Parliment mainly due to the lack of interest among the students. The office bearers like to express their sincere thanks to all those who helped them, in their work.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

ఆంధ్రభాషాసమితి నివేదిక

1961-62వ సంవత్సరమునకు ఆంధ్ర భాషా సమితి కార్యదర్శి, ఉపకార్యదర్శులుగ మేము కె. పాండురంగారావు, కె. బాబూరాజేంద్ర ప్రసాదు ఏకగ్రీవముగా నెన్నుకొనబడితిమి.

మా కళాశాల ఆంధ్రభాషా సమితి ఉద్దేశము తెలుగు సాహిత్యమునుగూర్చి ప్రముఖులచేత నుపన్యాసము లిప్పించుట, విద్యార్థులలో తెలుగు వక్తృత్వ, వ్యాసరచనములందు నాసక్తి పెంపొందించుట. ఈ ఆశయము ప్రకారము సంస్కృతాంధ్ర ఆంగ్ల భాషాప్రవిష్టులు, పత్రికా సంపాదకులునగు విద్వాన్ విశ్వంగారిచే ఆంధ్ర భాషా సమితి ప్రారంభోత్సవము 2-9-61 వ తేదీన గావింపబడినది. విద్వాన్ విశ్వంగారిని నాగళ్ళ గురుప్రసాదరావుగారు సభికులకు పరిచయము చేసిరి. నాటి సమావేశమునకు ఫాదరు జోజయ్యగారధ్యక్షతవహించినారు. విశ్వంగారు నవీనాంధ్ర సాహిత్యమునుగూర్చి యుపన్యసించిరి.

విద్యార్థులలో రాజకీయాభిలాష పెరుగుటవలన, దానివలన కలిగెడి మంచి - చెడ్డలను గూర్చి చెర్చించుటకు 'విద్యార్థులు-రాజకీయములు' అన్న సమస్యపై చర్చజరిగినది. నేడు వివిధ రాజకీయ నాయకులు వివిధములుగా విద్యార్థులు రాజకీయములనుగూర్చి పలుకుచున్నారు. మనము ప్రజాస్వామ్యపరిపాలనలో నుంటిమి. ప్రజాస్వామ్య సిద్ధాంతానుగుణముగా నెన్నికలు జరుగుచున్నవి. అందువలన పై అంశమును చర్చనీయాంశముగా పెట్టితిమి. మెట్టా వెంకటేశ్వరరావుగారధ్యక్షత వహించినారు. చాలమంది విద్యార్థులు సమధికోత్సాహముతో చర్చయందు పాల్గొని నాటి సమావేశమును జయప్రదముగావించిరి.

3–11–61 వ తేదీన ప్రముఖ జానపదగేయ రచయిత ప్రయాగ నరసింహశాస్త్రీగారు జానపద వాఙ్మయము, మనజాతిపై దాని ప్రభావమునుగూర్చి ఉపన్యసించినారు. నాటి సమావేశమునకు కోటగిరి విశ్వనాథరావుగారధ్యక్షత వహించినారు. కార్యదర్శి వందనములతో నాటి సమావేశము ముగిసినది.

10–11–61 వ తేదీన కళాశాల సాంస్కృతికోత్సవముల సందర్భమున రవీంద్ర శతవార్షికోత్సవ జయంతి జరిగినది. నాటి సమావేశమున 'శ్రీఅమరేంద్ర' రవీంద్రుని గూర్చి యుపన్యసించిరి.

26–11–61 వ తేదీన జరిగిన కృష్ణా జిల్లా అంతరకళాశాలల వక్తృత్వపు పోటీలో కార్యదర్శి పాండురంగారావునకు ద్వితీయ బహుమతి లభించినది.

కళాశాలయందలి వివిధ సమితుల వార్షికోత్సవము సందర్భముగా తెలుగు వ్యాసరచన, వక్తృత్వపు పోటీల నేర్పాటుచేసితిమి. ఇంతటితో ఈసంవత్సరపు ఆంధ్ర భాషాసమితి కార్యక్రమములు సమాప్తి అయినవి.

ఇట్లు,

కార్యదర్శి

కోడూరి పాండురంగారావు, బి. ఏ.

(ప్రథమ సంవత్సరము)

ఉపకార్యదర్శి

కోసూరు బాబూరాజేంద్రప్రసాదు, బి. ఎస్‌సి.

(ద్వితీయ సంవత్సరము)

HINDI LITERARY ASSOCIATION

REPORT FOR THE YEAR 1961—'62

The Association began its activities for this academic year on the 25th July, 1961, with Sri K. Rajaseshagiri Rao, M.A., Sahitya Ratna, as President, R. K. Varma, II B. Com. as Secretary and T. Chandrakaladhara Rao, II B. Sc., as Joint Secretary.

The inaugural address was delivered by Sri D. V. Krishna Rao, Lecturer in Hindi, S. R. R. & C. V. R. Government College, Vijayawada. The subject of his address was the "Importance of Hindi".

Perhaps the most marked activity of the Association this year was the celebration of "Ravindra Jayanthi" to keep green the memory of Gurudev. Sri K. Rajaseshagiri Rao and Sri K. T. Pannikkar spoke on the famous poet while many students took part in the proceedings. Some students recited passages from "Gitanjali".

A debate was conducted on 8th November, 1961, to select students both from Pre–University and degree classes, to represent the College in the Inter—District — Collegiate Elocution Contest. This contest is open to those students whose mother tongue is not Hindi.

The contest was held in our College premises between our College and S. R. R. & C. V. R. Government College on the 15th of November, 1961. The following students from our College were adjudged winners :

M. Sivanarayana, P. U. C. – II Prize.

G. Kasinatha Babu, II U. C. – II Prize.

The judges were Sri C. Nageswara Rao, Editor of the Magazine 'Insan', and R. Narasimha Murty, Programme Assistant in Hindi, A.I.R., Vijayawada.

A grand symposium on the great poet Nirala was conducted on the 23rd of November, 1961. The President of the Association was in the chair. Many students took part in the proceedings.

An Essay–writing Contest was held on 3rd February, 1962. The following were declared successful :

V. Venu Gopala Rao., P. U. C. — 1st Prize.

T. Chandrakaladhara Rao, II U.C.– 2nd Prize.

An Elocution Contest was held on 8th February, 1962. The following were adjudged winners :

M. Sivanarayana, P.U.C. –1st Prize.

P. F. Mody, P. U. C. – 2nd Prize.

With the conducting of this contest our activities for the year concluded.

As Secretary I have to thank both the students and staff members who took great interest and showed untiring enthusiasm in the various meetings.

—Ram Kumar Varma, II B.Com.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Report of the Activities of the Planning Forum and Social Service League

FOR THE YEAR 1961—'62.

The Loyola College Planning Forum entered the second year of its existence and fruitful activity during the academic year 1961–62, with Rev. Fr. Principal as the President. This year the Forum had the added advantage of being placed under the direct control and inspiring guidance of the Vice-Principal, Rev. Fr. J. Kuriakose, S. J., who became its Vice-president. Messrs. A. Chandrasekhara Rao, III B. Com., P. Sanjeeva Reddy, III B. Sc., and William Paul, III B. A. were nominated as Secretary and Joint Secretaries respectively of the Forum; while J. Venkateswara Rao, I B. Sc., was made Secretary of the Social Service League.

Before detailing the various activities of the Planning Forum during the year, we would like to place on record our sincere appreciation of the excellent service of Rev. Fr. J. Puthenkalam, S.J., the first Vice-President of the Forum. He was mainly responsible for starting this Planning Forum. The many activities undertaken by the Forum during the very first year of its existence are sufficient testimony to his initiative and drive. We hope that the Planning Forum will not lose the momentum it has gathered under the direction of Rev. Fr. Puthenkalam.

The activities of the Planning Forum were inaugurated for the year on 6th September 1961, at a meeting held under the presidentship of Rev. Fr. D. Gordon, S. J., our beloved Principal. The Chief Guest of the day was Sri I. S. N. Murthy, Deputy Collector, Vijayawada. He exhorted

the students to show great interest in the problems of the country relating to Planning and Developments. Rev. Fr. Principal, in his address reviewed the achievements of the Forum in the previous year and hoped that the members of the Forum would do better in the current year. Rev. Fr. Kuriakose, S. J., outlined the programme of activities that the Forum proposed to undertake for the year. The meeting, well attended by the students and the staff, came to an end with the vote of thanks proposed by the Secretary.

Shortly afterwards the Adult Education Classes for the Building and Canteen workers of the College were commenced with an introductory speech by Mr. K. Kesava Rao, B.A.(Hons.) A number of enthusiastic students offered their Services as teachers. The adult workers were divided into classes and entrusted to their young teachers. Books, slates and pencils required for instruction were supplied by the Forum at its own cost.

The Small Savings Compaign of the Loyola Forum got off to a flying start at a largely attended staff and students gathering on 10th October 1961 addressed by Sri G. Bhujanga Rao, B.A.,LL.B. Assistant National Savings Officer, Krishna District. He advised the students to cultivate the habit of thrift and invest their savings in a manner beneficial to the development of the country. Sri Y. K. Varada Raju, District National Savings Organiser, Vijayawada, explained the various forms of Small Savings and urged the members of the Forum to do their utmost to step up Small Savings. The meeting over which Rev. Fr. Principal presided, was brought to a close with the Secretary proposing the inevitable vote of thanks.

The celebration of the National Planing Day held on November 3rd, 1961, was the gala event of the year. It was undertaken in right earnest by the members of the Forum with the aim of diffusing knowledge regarding Planning in general and the Third Five Year Plan in particular among the students. The chief event of the Planning Day was a Symposium on the Third Five Year Plan (which drew an unusually large audience) presided over by Sri C. Prasada Rao, B. Sc., Ag., Block Development Officer, Gannavaram. In an introductory speech Rev. Fr.T. A. Mathias, S. J., then Acting Principal, explained the implications of democratic Planning and complimented the members of the Forum for playing their due role in the planned development of the country by active participation in the fields of Social Service, Adult Education and Small Savings Campaign. A few selected students then proceeded to read out some instructive papers prepared with the help of Mr. P. T. Thomas, M. A., our Economics Lecturer, on the various aspects of the Third Five Year Plan. In his speech the president dwelt upon the methods of framing the developmental plan at the village and Panchayat Samithti levels. Towards the close of the meeting came the speech of the Secretary who thanked the students and the staff for taking part in the activities of the Forum with zeal.

On 29th January, 1962, at a special meeting of the Planning Forum,

Sri A. H. Siddiqui, the Regional Savings Officer, Andhra Pradesh, distributed the District Collector's "Appreciation Certificates" to 12 members who distinguished themselves in the Small Savings Campaign in the previous year. He complimented the students for realising the importance of savings in the economic development of the country. He pointed out that the Small Savings drive was intended to encourage students to save money and invest their savings in the developmental activities of the Nation.

Among the other activities of the Planning Forum that deserve mention are the organisation of "Socio-Economic Survey of the College Students in Krishna District" and an Essay-writing Competition on topics relating to the Five Year Plans. We hope to publish the findings of the Survey in due course of time. The Essay Competition was held on the 16th January, 1962. Messrs. R. Franklin Misquith and Ram Kumar Varma, both of II B. Com. secured first and second prizes respectively.

On 26th January 1962, the Planning Forum distributed to the poor and destitute of the Gunadala village 3½ bags of rice partly collected and partly purchased and old clothes which the members of the Forum secured. This charitable activity was immensely appreciated by all, especially by the beneficiaries.

The Social Service League, ancillary to the Planning Forum, had a year of brisk and arduous activity. Sri N. Bala Shouraiah, M. A., our young and enthusiastic Lecturer in Economics, took charge of it, and J. Venkateswara Rao of I B.Sc. was appointed the student leader. The members of the Social Service League can be said to have left few stones on the College campus roads unturned. They laid the approach road to the new Cycle Shed and levelled up the ground of the Cycle Shed. They did yeoman work in arranging and spreading the material necessary for the construction of our College Stadium. The League members in response to the invitation of the Krishna Collector, were on duty in Krishna Lanka, when it was inundated by the river Krishna.

The most creditable work of the Social Service League was done in a camp conducted for a week in the village of Peda Avutapalli of the Gannavaram Block during the December vacation. The camp was placed under the leadership of J. Venkateswara Rao of I B. Sc., our Social Service League Leader. The participants in the camp constructed 2 furlongs of katcha road and did all the ground work involved in constructing a Community Centre at the village. As Rev. Fr. Principal put it in his Annual College Report "It is the first venture of its kind attempted by the College and has given a valuable experience and it was the high-light of the year's activities". The camp was made possible by a benefit film show patronised by the staff and students alike. The show which raised Rs. 600/– was arranged through the kind favour of Sri A. Ramabrahmam, the Proprietor of Vijaya Talkies.

The Small Savings Campaign of the Forum yielded a sum of about Rs.6,000/-

contributed solely by the students. The Planning Forum managed to acquire during this year some tools and impliments which in the years to come would help the students in their Social Service activities.

This year Sri D. Satyanarayana Murty, M. Com., Head of the Commerce Department, and A. Chandrasekhara Rao, Secretary of the Forum, represented our Planning Forum at the Conference of Planning Forums of Andhra Pradesh held in Osmania University, Hyderabad, on 2nd and 3rd of February, 1962.

Before concluding this Report, we wish to thank Rev. Fr. Rector for the special interest he has shown in the activities of the Planning Forum and Social Service League since their very inception. He has generously helped us with counsel and funds. The varied and notable activities would not have been possible but for the unstinted cooperation and goodwill of Rev. Fr. Principal, Rev. Fr. Vice-Principal, Rev. Fr. T. A. Mathias, Rev. Fr. A. Miranda, the Warden, Mr.K. Kesava Rao, B. A. (Hons), Mr. N. Bala Showraiah, M. A., Mr. D. Satyanarayana Murty, M. Com., and fellow members of the Planning Forum. Finally, we thank one and all for assisting us throughout the year and making it a memorable one in the annals of our student activities.

A. CHANDRASEKHARA RAO, III B. Com.,
Secretary.

P. SANJEEVA REDDY, III B. Sc.
S. WILLIAM PAUL, III B. A.
Joint Secretaries.

HISTORY, ECONOMICS, POLITICS

AND

COMMERCE ASSOCIATION.

The elections of this Association were conducted on July 25th 1961, by Sri D. Satyanarayana Murthy, M. Com, the President of the Association, D. Suryaprakasa Rao III B. A., and P.Sreeramulu III B.Com. were elected as secretaries for the academic year.

The association was inaugurated on 19th August 1961, by Sri V. N. Pai, General Manager of the Associated Cement Company, Tadepalli. Rev. Fr. Kuriacose, S. J., Vice-Principal of our College presided over the function and introduced the distinguished speaker to the gathering. Sri V. N. Pai spoke on 'Productivity Movement in India". He explained the importance of the productivity movement in India and compared the input and output ratios of our country with that of the western countries. He also dealt at length with the development of the cement industry under the two five year plans. The meeting was largely attended. A vote of thanks was proposed by D. Suryaprakasa Rao.

On 11th October, 1961, a debate was conducted by the Association, the subject for discussion being "For the Maintenance of National unity, Dictatorship should be established in India" The debate was very lively; staff members and large number of studets took part in the discussion. The chairman of the day was Sri D. Satyanarayana Murthy, M. Com, Head of the Commerce Department.

On 24th November, 1961, Sri O. Satyanarayana Murthy, M. A., Head of the Department of History, Economics and Politics, Hindu College,

Guntur, gave a thought provoking lecture on "National Integration". He stressed the need for the revival of the religious and cultural traditions of India for promoting 'National unity'. Rev. Fr. Kuriacose, S. J. Vice-Principal of our college presided over the meeting and a vote of thanks was proposed by P. Sreeramulu.

On 8th February, 1961 on Essay writing competition' was held under the auspices of this Association. This year too, the response from the students was not encouraging. The topics for competition were:

(1) National integration, (2) India's Policy of non-alignment (3) The relative Role of Private and Public Enterprise in the Economic Development of our country, and (4) Foreign participation in Indian Industries.

Mr. F. Misquith, II B. Com. P. Ananta Sayenam Reddy, III B. A. and K. Panduranga Rao, I B. A. were awarded I, II, III prizes respectively.

This is the sixth year of the life of our Association. The Association would have been more useful to its members if they had takan a real and more active interest in its various activities. We thank all those who have helped us in conducting and organising the activities of this Association.

D. SURYAPRAKASA RAO, III B. A.

THE ANNUAL REPORT OF

MATHEMATICS AND SCIENCE ASSOCIATION

FOR THE YEAR 1961—62.

The activities of the above association began with the nomination of Sri T. V. Sastry, M. Sc., Head of the department of chemistry as its Vice-President and the election of its officebearers for the year 1961—62. K. Venkateswara Rao of III B. Sc. and Ch. Pattabhi Ramam of the same class were elected as Secretary, and Joint Secretary repectively.

The inaugural address was given by Mr. J. David Jesudass, B. E., A. M. I. E. Principal, Government Polytechnic, Vijayawada, on 21st August 1961 and Prof. T. V. Sastry, M. Sc. presided over the meeting. During the second term we had an opportunity to hear Dr. Murthy, D. Sc., Chief chemist, Tata Iron and Steel Company. He gave an interesting talk on the role of chemistry in the Steel industry. Rev. Fr. T. A. Mathias, S. J., was in the chair. The meeting was well attended by both the Staff and Students.

During the cultural week the members of our association took an active part. On the second day which was allotted to our association, we conducted a science quiz under the supervision of Sri V. V. Krishna Rao, M. Sc., Deputy head of our Physics Department. Dr. Ram. K. Vepa M. A., Ph. D., I. A. S., District Collector Krishna, gave an interesting and informative speech on the various aspects of science Rev. Fr. T. A. Mathias, S. J. Acting Principal and head of department of physics was the president of the day.

We conducted an essay competition at the end of the year. Prizes were awarded to the following students.

1. F. Misquith, II B. Com.

I thank the members of our association for their cooperation during the year and I express my deep gratitude to the staff for their valuable guidance.

K. VENKATESWARA RAO, III B. Sc.

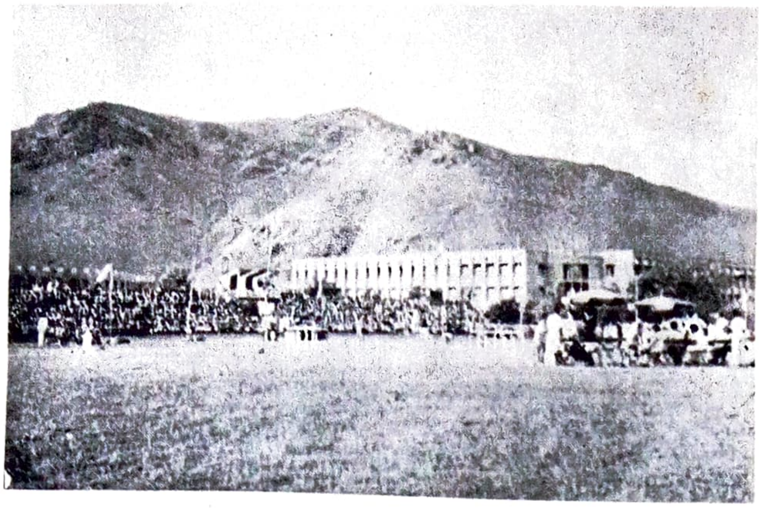

New Stadium

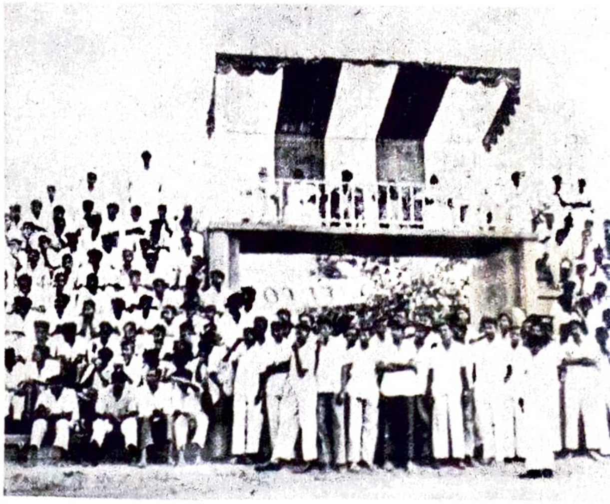

Pavillion

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

SPORTS DAY

The March Past

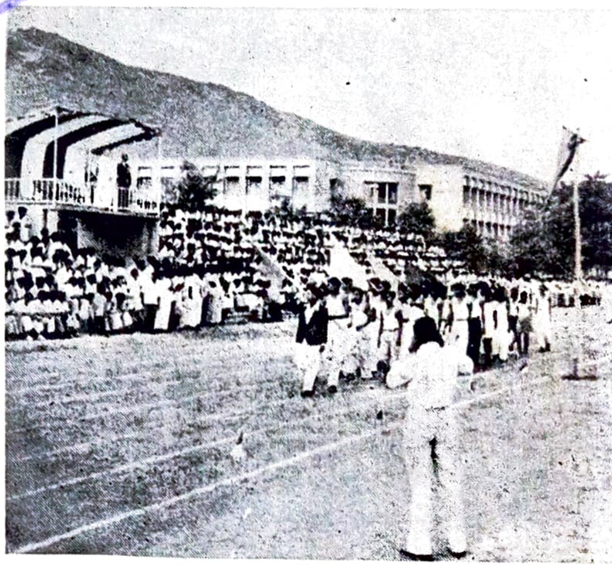

Fancy Dress

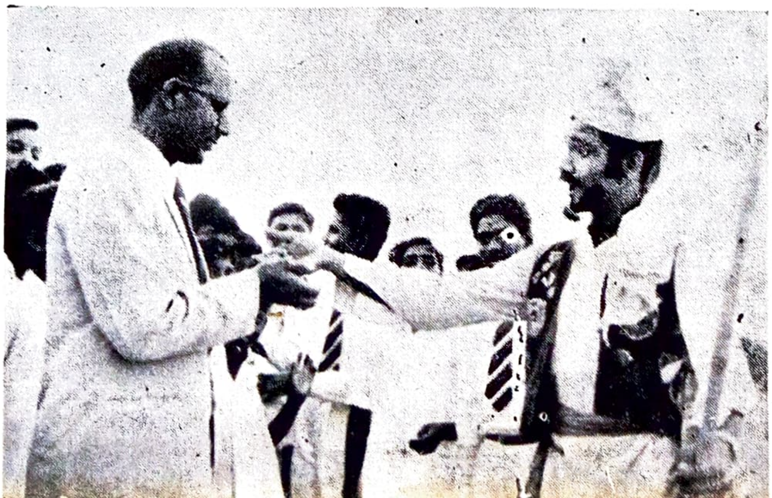

Staff Tug-of-War

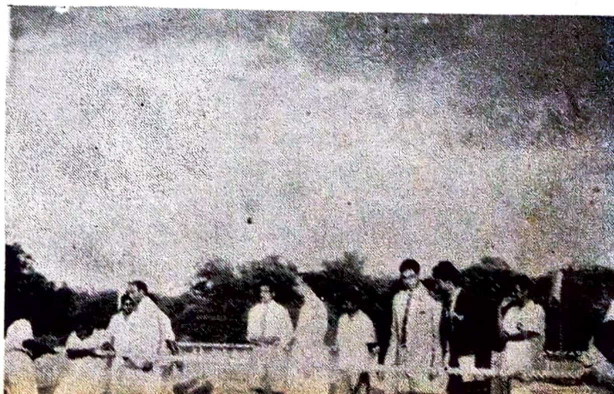

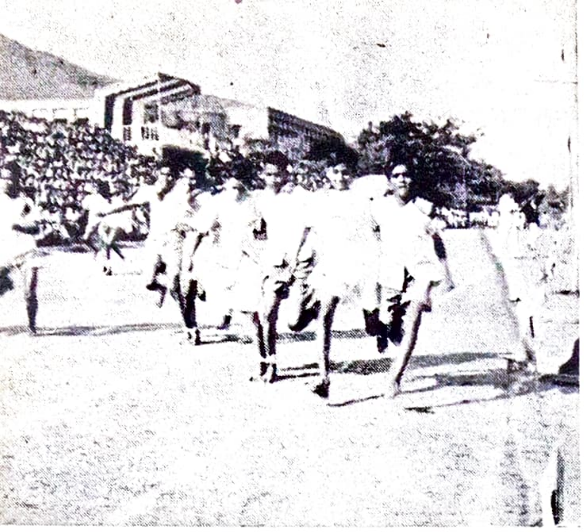

Sub Juniors

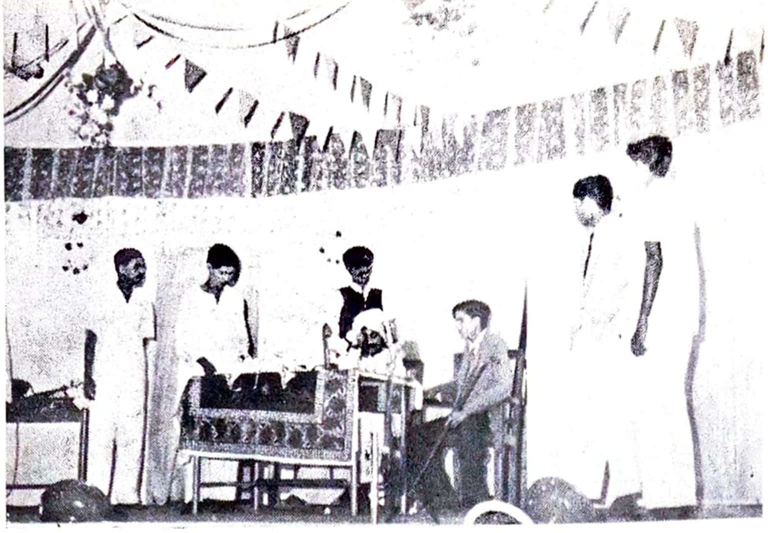

Telugu Play

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

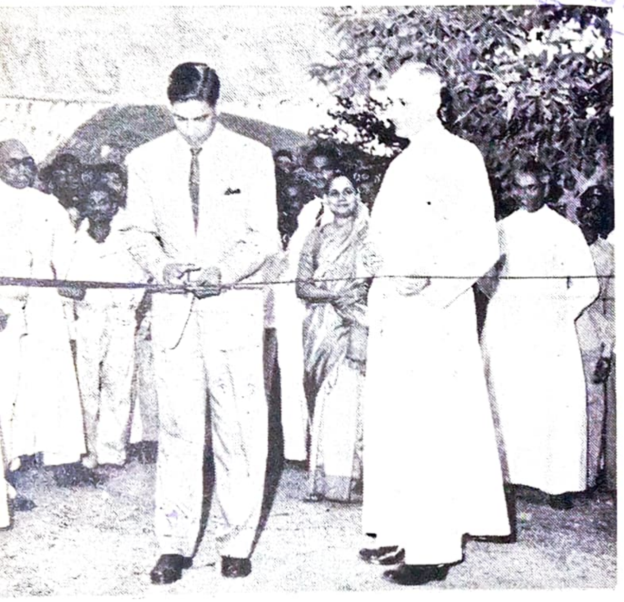

Our Chief Guest
declares open
The New Stadium

COLLEGE D A Y

Senior Hurdles

English playlet "Rory Aforesaid"

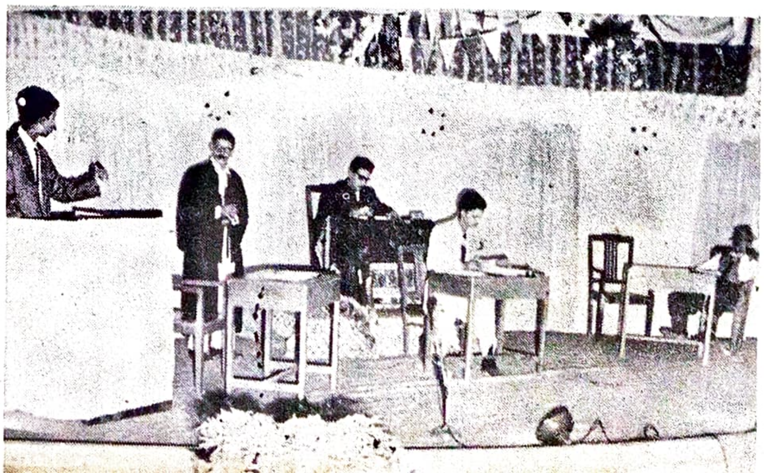

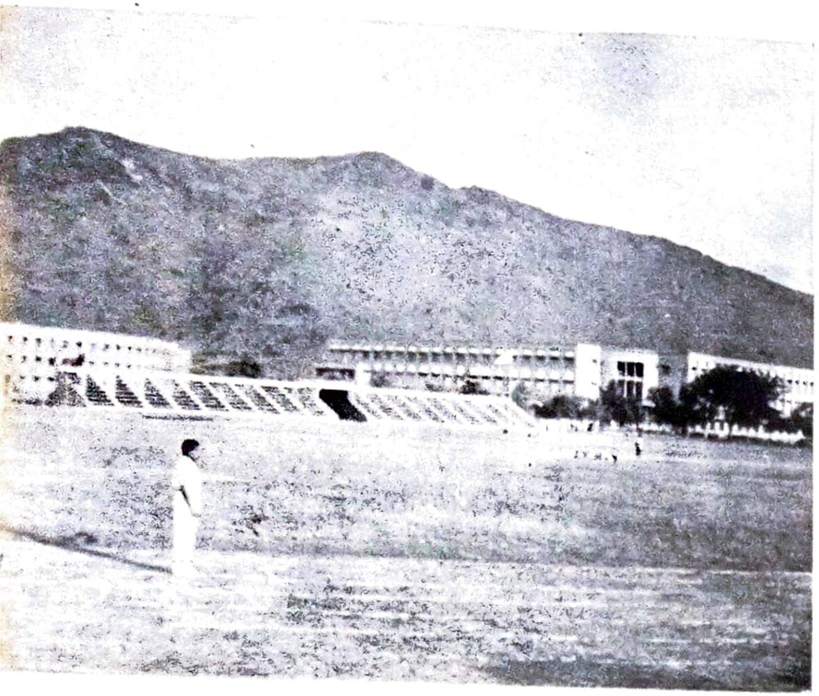

Physical Director inspecting the Tracks.

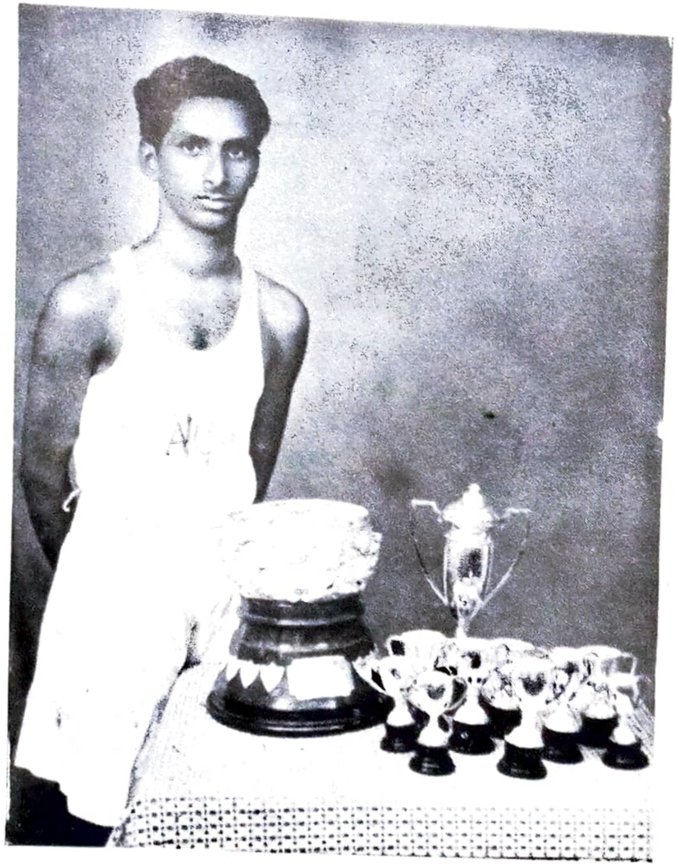

K. Kesava Reddy *Senior Champion.*

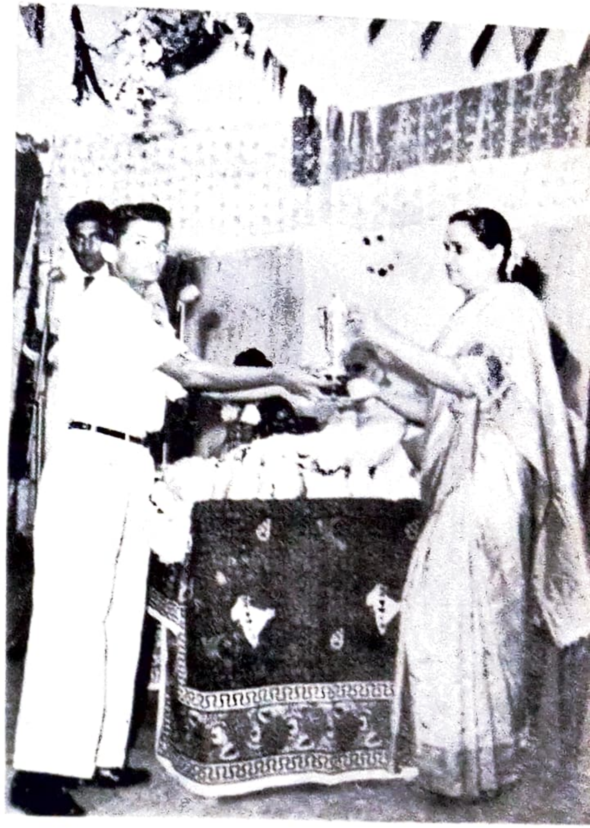

D. Janardhana Rao, *Junior Champion.*

Visiting Champion

ANDHRA LOYOLA CO... LIBRARY VIJAYA...

Singing Team :
T. H. Kondala Rao
and Abdus Salam

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

St. Ignatius Loyola

—N. Francis, I. U. C.

REPORT OF THE DRAMATIC ASSOCIATON.

The first act of the Association was to elect the Secretary on 9-8-1961. V. S. Kameswara Rao of III B. Sc. was chosen. The regular activity of the Association began with our participation in the Rabindranath Centenary Celebrations. In that connection a scene from "Raju Gari Jabu", a translation of Tagore's "Post Office" was staged under the direction of Sri V. C. Koteswara Rao, our Vice-President.

Later during Association Week on 10th of November 1961, another Telugu play "Balidanam" a translation of Rabindranath's "Sacrifice" by Bellamkonda Ramadasu, was successfully staged under the supervision of Sri Rama Koti Reddy. On the next day of the festival "Vikramarka Simhasanam", a Telugu playlet written by M. R. Prasad, a budding writer from II U. C., was enacted under the direction of Sri P. Subbaramaiah. On the same day another playlet "Neti Vidyarthulu" written by Viswaprasad was successfully staged under the supervision of Sri Murali Krishna. R. S. R. V. Prasad, M. R. Prasad, and V. S. Kameswara Rao were selected as the best actors in these three respectively. Besides this G. Satyanarayana was awarded best supporting actor prize while N. Satyanarayana was awarded a prize for his feminine role. On the whole R.S. R. V. Prasad was declared to be the best actor during the Week.

In connection with our College Day function on 27th of January, 1962, we put on the boards an English playlet "Rory Aforesaid" written by John Brandon under the direction of Sri V. L. Isaac, and a Telugu play-let "Viluvalu" written by Sri Gollapudi Maruthi Rao under the direction of Sri V. C. Koteswara Rao. D Ramachandra Reddy and V. S. Kameswara Rao were awarded best actor prizes in the English and Telugu plays respectively. I am grateful to all those students who contributed items and songs on all these occasions.

I am particularly thankful to Rev. Fr. Principal and Rev. Fr. Miranda for their valuable help and direction on all these occasions. I express my sincere thanks to all those staff members that lent their cooperation. Special mention must be made of all those students who did hard work behind the scenes in arranging and decorating the stage work all the more meritorious because it was out of the limelight.

V. S. KAMESWARA RAO, III B. Sc.

PHOTOGRAPHIC ASSOCIATION.

ANNUAL REPORT (1961—,62).

Photography is a scientific art because both science and art are mingled in it. We started the Photographic Association in our College to train students in developing a useful hobby.

The preliminary meeting was held on Friday the 13th October, 1961, at which Rev. Fr. D. Gordon, S. J. Principal, spoke on the purpose of the Association. Sri A. Purushotham, M.A., B. Ed., accepted the presidentship of the Association. G. S. Bhagwan and D. Ramachandra Reddy were elected its Secretary and Joint Secretary respectively. I am glad to report that Mr. A. Subba Reddy, Lecturer in Chemistry, is one of the members of our Club. Our society now has fourteen members of whom about one-third are new to the art of photography.

The Photographic Association was inaugurated on Monday the 27th November, 1961, by Rev. Fr. T.A. Mathias, S. J., and D. Ramachandra Reddy introduced the speaker to the audience. The Secretary proposed the vote of thanks.

The third meeting was held on the 25th January, 1962. Mr. Garatayya, Proprietor of Matha Photo Studio, a reputed photographer in Vijayawada, delivered an instructive lecture on "Cameras and Lenses". Mr. A. Purushotham was in the chair. The speaker explained to the audience the advantages of each kind of camera and of its lenses. He was kind enough to clear the doubts of the members of the Association by answering their questions. G. S. Bhagwan proposed the vote of thanks.

While thanking Rev. Fr. Principal and the members of the teaching staff who have encouraged the activities of the Association, I hope the students interested in photography as a hobby will help themselves by strengthening the Association in the years to come.

G. S. BHAGWAN, I B. Com.,

A... LOYOLA COLLEGE
REFERENCE LIBRARY
VIJAYAWADA.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Department of Physical Education

The programme of Physical Education started as usual in the 1st week of July. Rev. Fr. A. Vachaparambil S. J., who was in-charge of the department during 1960–61 left the College to take up important duties in Kerala. He was with us for less than a year, yet we remember him for all that he had done for the promotion of sports and games in this College. Rev. Fr. G. Francis, who joined the College this year, has taken keen interest in the Hockey team, devoting much of his valuable time to coach the team, for which we are grateful. Mr. P. Rayanna B. A., D. P. Ed., an old student our College, has been appointed as the Assistant Physical Director.

Compulsory P. T. classes for the P. U. C. and I. U. C. students began in the 3rd week of July. The active and energetic students joined in the various NCC units and are therefore exempted from P. T. classes. The remaining students who attended the P. T. classes are mostly young and small in physique. They do not have the strength and energy to participate in any strenuous programme, though they are enthusiastic and well disciplined.

It is a pity that every year we are witnessing a fall in the general standard of sports in spite of the best efforts of the department. Many students who join our College are underaged and physically under-developed. Though they show interest in games their standard comes up to that of a middle school. The few students who are physically well built and have the ability to play games are wasting their time in picture-going and gossiping. It is a sad sight

to see big boys without any coordination in their movement. Many of them are from village high schools where there are no facilities for games. Having grown up without learning any game, they feel too shy to start learning now. They would do well to start playing even at this stage, for, as the saying goes, better late than never.

The captains and Vice-Captains of the various teams were nominated in August. They all met under the chairmanship of Rev. Fr. Principal and elected Sri S. A. Shukoor as the general captain for the year 1961-62. On that occasion Father Principal spoke on the spirit of sportsmanship and exhorted the captains to uphold the prestige of the institution and be sportsmen in all their activities.

The following have been nominated as captains and vice-captains for the year.

1 Cricket
P. N. S. Jaya Rao
Bhaskara Prasad

2 Hockey
T. N. M. Raju
G. S. D. Babu

3 Foot ball
S. A. Shukoor
K. Kesava Reddy

4 Volley-ball
S. Munaswamy
V. Lakshmikanta Rao

5 Basket-ball
V. Ramulu
Y. Rajaiah

6 Kabaddi
P. Subba Rao
E. S. Prasad

7 Badminton
M. Krishna Murthy

8 Kho-Kho
A. Inna Reddy

9 Tennis
V. Leela Prasad

10 Table Tennis
N. S. Mani

11 Athletics
K. Sivannarayana
M. V. Narayana Rao.

A series of friendly matches were organised in Cricket, Hockey, Foot-ball, Volley-ball, Kho-Kho and Tennis with local and outside teams. Owing to the incessant rains it was not possible to carry out much practice during the second term. Our Hockey team had a pleasant trip to Hyderabad, during which they played a series of friendly matches and shared the honours.

This year our teams were singularly unfortunate in the Inter-Collegiate Tournaments. V. Leela Prasad won the Andhra University singles Tennis championship. In partnership with N. S. Mani he took our team to the finals. The cricket team which is one of the best we have ever had, lost the final match when they were on top, because

Our N. C. C. Representatives at the Republic Day Parade 1961, 1962.

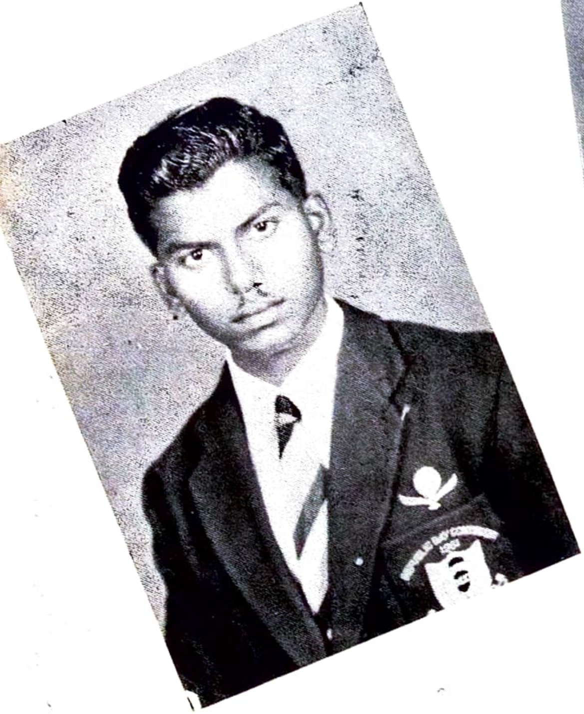

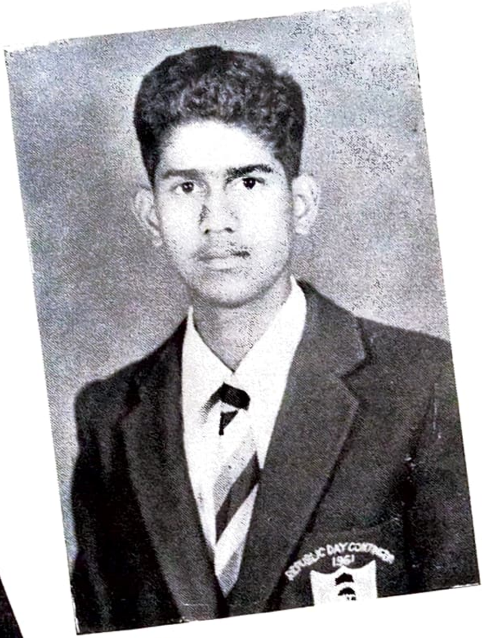

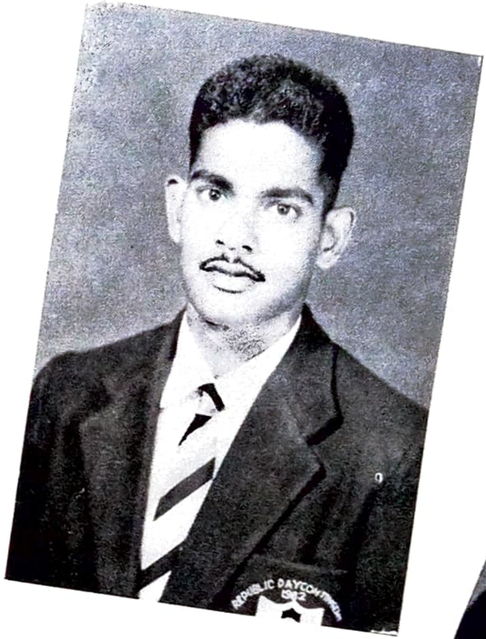

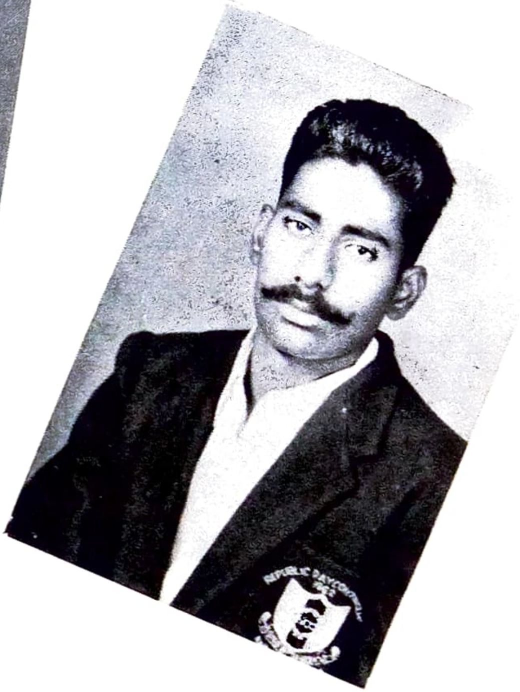

1. U/O Radhakrishna Moorthy-1961; 2 U/O P. N. S. Jaya Rao-1961;
3. Cdt Sqt. A. Bhavani Prasad-1962; 4. U/O C. Vijaya Saradhi-1962;
5. U/O S. V. Subbaiah; 6. U/O Y. Satyanarayana Rao.

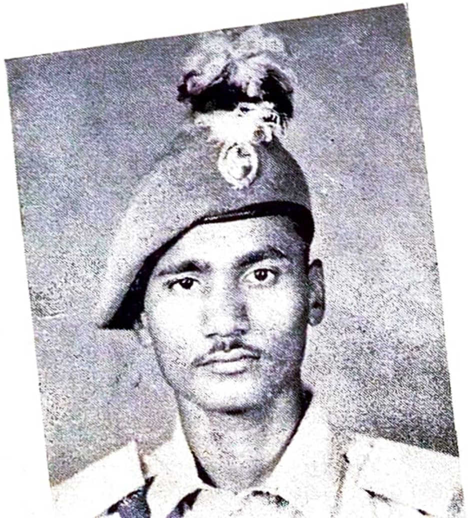

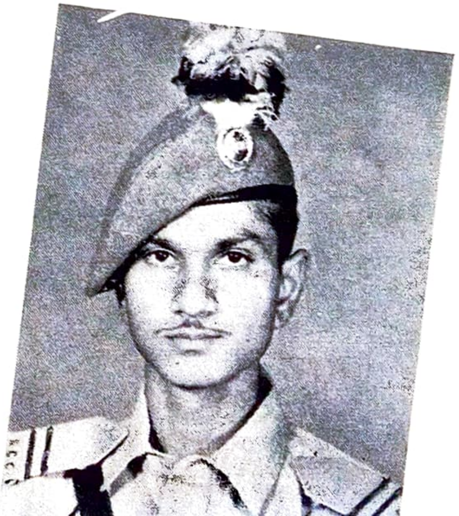

ANDHRA LOYOLA CO... VIJAYAWADA

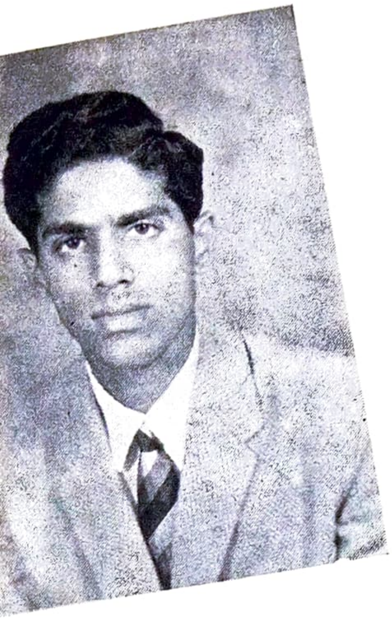

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

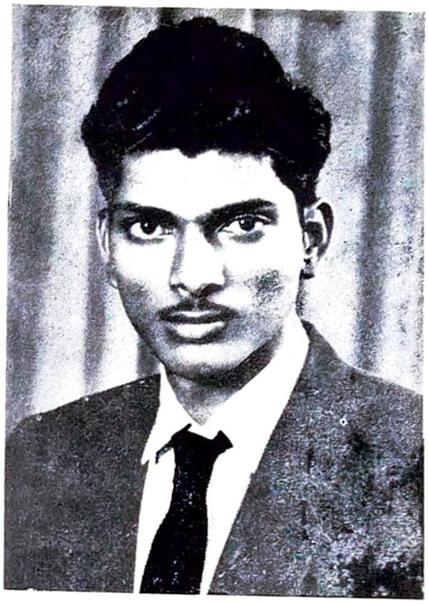

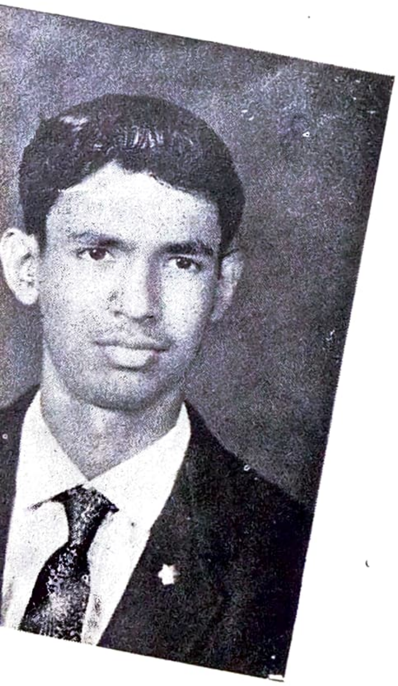

1. V. Leela Prasad,
   College & University Tennis Captain.
2. G. Ramakrishna, P.U.C.
   University Cricket Player.
3. K. Ranga Rao,
   Chairman, Students' Society
4. D. Ramachandra Reddy, P.U.C.
   (English)
5. K. Pandu Ranga Rao, I B.SC.
   (Telugu)

4 & 5 OUR ELOCUTIONISTS

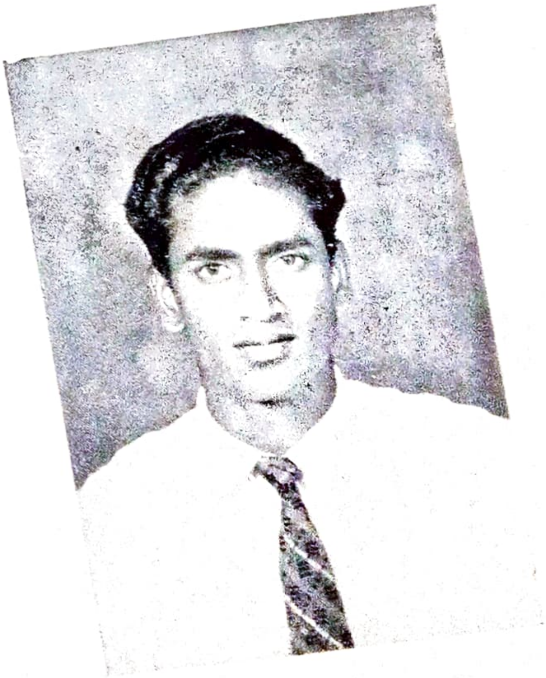

of over confidence. The Hockey team, of which much was expected, lost in the first round. The other teams, of which much was not expected, did not disappoint us. The table Tennis players, N. S. Mani, G. Ramakrishna and Devi Das Kamath did fairly well. We could not participate in the Foot-ball, Kho-Kho and Kabaddi Tournaments nor in the athletic meet because of unavoidabla circumstances.

We participated in the Andhra Christian College Centenary Tournaments in Foot-ball, Badminton and Tennis. S. A. Shukoor was awarded the trophy for the best Foot-ball player. Our Basket-ball team, which included our old boys Yesupadam, Ramakrishna and Devasahayam, won the Krishna Dt. Tournament, conducted by the District Games and Sports Committee.

Three of our students distinguished themselves as members of the Andhra University Teams. S. A. Shukoor represented our University both in foot-ball and Hockey. V. Leela Prasad led the Andhra University Tennis team. G. Ramakrishna distinguished himself as a good batsman and bowler while playing for the Andhra University Cricket team.

The annual sports meet was held on 27th January. Mr. C. S. Parameswaran, D. S., S. Rly., Vijayawada, presided over the function. The students participated in large numbers. Their enthusiasm far excelled their performance. K. Kesava Reddy won the Senior Chapmionship and D. Janardhana Rao won the Junior championship. The following is the list of 1st and 2nd place winners.

SENIORS

Sl. No.	*Event*	*1st Place*	*2nd Place*
1.	100 Metres Race	K. Kesava Reddy	V. Jasvantha Rao
2.	200 Metres Race	N. Suryanarayana	K. Kesava Reddy
3.	400 Metres Race	K. Kesava Reddy	V. Vayunandana Rao
4.	800 Metres Race	K. Kesava Reddy	S. A. Shukoor
5.	1500 Metres Race	Venkata Rao	V. Vayunandana Rao
6.	5000 Metres Race	V. Vayunandana Rao	S. A. Shukoor
7.	110 Mts. Hurdles	M. V. Narayana Rao	K. Kesava Reddy
8.	400 Mts. Hurdles	K. Kesava Reddy	M. Anthony
9.	Long Jump	K. Kesava Reddy	M. Prakasa Rao
10.	High Jump	P. Subba Rao	K. Kesava Reddy
11.	Pole Voult	P. Subba Rao	G. Suguna Raju
12.	Hop-Step and Jump	K. Kesava Reddy	K. Rayappa Reddy
13.	Shot Put	K. V. Rama Rao	M. V. Narayana Rao
14.	Discuss	K. V. Rama Rao	M. V. Narayana Rao

ANDHRA LOYOLA COLLEGE LIBRARY

Sl. No.	Event	1st Place	2nd Place
15.	Javelin	M. V. Narayana Rao	K. V. Rama Rao
16.	4 X 100 Mts. Relay	M. V. Narayana Rao & Party	M. Anthony & Party
17.	4 X 400 Mts. Relay	S. A. Shukoor & Party	M. Anthony & Party
18.	4 X 100 Mts. Open Relay	Hindu College (Masulipatnam)	Old Boys.
19.	Championship	K. Kesava Reddy	

JUNIORS

Sl. No.	Event	1st Place	2nd Place
1.	100 Metres Race	D. Janardhana Rao	A. Inna Reddy
2.	200 Metres Race	D. Janardhana Rao	A. Inna Reddy
3.	400 Metre Race	D. Janardhana Rao	A. Inna Reddy
4.	100 Mts. Hurdles	A. Inna Reddy	A, Arunakumar
5.	Long Jump	D. Janardhana Roa	A. Inna Reddy
6.	High Jump	A. Inna Reddy	Y. W. Francis Xavier
7.	Pole Voult	M. L. K. V. Prasad	G. Lakshmi Prasad
8.	Shot Put	S. Venkateswara Rao	D. Janardhana Rao
9.	4 X 100 Mts. Relay	D. Prahlada Rao & Party	D. Janardhana Rao & Party
10.	Championship	D. Janardhana Rao	

SUB-JUNIORS

Sl. No.	Event	1st Place	2nd Place
1.	100 Metres Race	M. G. Krishna Murthy	S. S. Bose
2.	200 Metres Race	M. G. Krishna Murthy	S. S. Bose
3.	Long Jump	M. G. Krishna Murthy	Baby Augustine
4.	4 X 50 Shuttle Relay	S. S. Bose & Party	M. G. Krishna Murthy & Party
5.	Three Legged Race	S. S. Bose M. G. K. Murthy	K. Ramakrishna Y. Ratna Sayi
6.	Sack Race	M. Gopala Krishna Murthy	G. Rama Mohana Rao

STAFF

Sl. No.	Event	1st Place	2nd Place
1.	Volley-ball	Rev. Fr. Mathias' Team	
2.	Badminton	B. Subba Reddy	M. Venkateswara Rao
3.	Tug-of-war	Ambrose & Party	K. V. Narayana & Party
4.	Chess	A. Sita Rama Rao	D. Satyanarayana Murthy
5.	100 Mts. Race	G. Bullaiah	K. Nageswara Rao

SENIORS COMMON ITEMS

Sl No.	Event	1st Place	2nd Place
1.	Sack Fight	S. Y. Jabbar	N. Suryanarayana
2.	Musical Chairs	K. Kesava Reddy	A. Inna Reddy
3.	Obstacle Race	V. Vayunandhana Rao	A. Inna Reddy

COMMON ITEMS FOR ALL

Sl. No.	Event	1st Place	2nd Place
1.	Fancy Dress	Kabuli Wala (M. A. Sayeed)	Sanyasi J. Sudarsana Rao
2.	Musical Chairs (Guests)	J. Raja Ratna Rao	S. Ramachadra Rao
3.	Old Boys Race	S. Tata Rao	G. Sivannarayana
4.	Tug-of-War	Staff	Students

The Intra-mural Tournaments were begun after College Day. The teams were formed on the basis of seeding and selection in order to give an opportunity to as many students as possible to participate and to make the teams of equal strength. The following are the results of the Tournaments.

Sl. No.	Game	No. of teams participated	Winners and Runners (names of the captains)
1.	Cricket	8	1. G. Ramakrishna 2. P. Sumant
2.	Hockey	6	1. N. Varaprasad 2. K. Kesava Reddy
3.	Foot ball	9	1. G. Chinnapa Reddy 2. M. Anthony

S. No.	Game	No. of teams participated	Winners and Runners (names of the captains)
4.	Volley ball	7	1. P. Subba Rao 2. K. Rama Mohana Rao
5.	Volley ball doubles	7	1. S. Munuswamy 2. K. Ramamohana Rao
6.	Basket ball	8	1. V. Ramulu 2. Y. Rajaratnam
7.	Kh-Kho	6	1. G. Ramamohana Rao 2. A. Inna Reddy
8.	Badminton	14	1. K. V. R. Narasiah 2. P. Rama Rao
9.	Table Tennis doubles	8	1. Devidas Kamet 2. Y. Venkateswara Reddy
10.	Table Tennis singles	17	1. N S. Mani 2. Devidas Kamet
11.	Ring Tennis doubles	16	1. S. Sultan Ahmed 2. K. S. Prasada Reddy
12.	Ring Tennis singles	32	1. Sultan Ahmed 2. A. R. K. Reddy

This year a stadium has been built accomodating more than one thousand students to witness foot–ball and Cricket matches and athletics. It was opened on the College and Sports Day by the chief guest Sri C. Parameswaran. Next year it will be extended further to accomodate the guests also The work on the new Cricket field is not yet complete. Hundreds of lorry loads of red earth have been dumped. Rev. Fr. Rector is taking keen interest in getting the field ready. We thank him for his labours on our behalf.

We had a pleasant year with varied activities. I thank Rev.Fr. Rector, Rev. Fr. Principal and Rev. Fr. G. Francis S. J., for their keen interest in the sports department and for the facilities made available to the students to participate in large numbers in the various activities. I thank all the captains for their whole–hearted cooperation and all the players for the excellent team spirit they exhibited throughout the year. Though we have not won many laurels we have kept up the Loyola tradition of 'Playing the Game' in every way. I appeal to all the junior students to take active interest in games and sports and utilise their leisure time to build up their physique and health through physical exercise.

◀ With A/M Engineer & Officers.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Our Cadets on Parade.

N. C. C. AIR-WING CADETS

AT

JALAHALI CAMP

OUR SOCIAL SERVICE SQUAD

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

Left :

Laying Roads and clearing up Village roads at Peddautapalli.

Right :

1. On Campus Work.
2. Krishna Flood Relief Work.
3 Construction Work on Community centre.

ANDHRA ... LIBRARY ... VIJAYAWADA

National Cadet Corps

The NCC Act was passed in 1948, one year after attaining national freedom. The need for such an organisation was quite evident. Our country is poor and backward. The problems facing the country are many. To train the youth to face the problems and build up our nation is urgent. The wealth and greatness of a country depend upon the character and the abilities of its people. The NCC aims at training our young men and women to be capable of fulfilling the needs of our country. The objects of the NCC are

1. To develop character, comradeship, the ideal of service and capacity for leadership in young men and women.

2. To provide service training so as to stimulate interest in the defense of the country.

3. To build up a reserve of potential officers to enable the Armed forces to expand rapidly in a national emergency.

Within the last 13 years the NCC has taken rapid strides and extended its activities to all parts of the country. To-day almost all the Colleges in the country are provided with NCC and more and more students are getting enrolled.

The NCC units are organised on the basis of the army units, with some important variations. The NCC is under the Ministry of Defence. An officer of the rank of Major General is posted as the Director of the NCC. Each state is termed a Circle and an officer, whose rank is that of a Lt. Col. or higher, according to the strength, is

posted as the circle commander. Under each circle commander there are many units with unit commanders. The units are divided into sub-units located in the various Colleges and High Schools. The Colleges and High Schools constitute two groups — the senior division and Junior division, respectively. Students join the NCC voluntarily. They have no service liability. But once they have joined the NCC they have to abide by the regulations of the NCC Act.

The NCC units are also divided into three wings — Army, Navy and Air Wing. Under the Army Wing we have got the Infantry, Artillery, Armoured Corps, Signals, Engineers, E. M. E. and Medical corps units. The technical units like Eng. etc are allotted to the professional Colleges whereas the other units are allotted to the Arts and Science Colleges.

For all these units the basic weapon training is common besides their special training. All cadets have to attend the annual training camp for a period of not more than two weeks, once every year. The senior division boys and girls will have an annual combined cadre and Social Service camp at which one third of the cadets attend. Every year examinations are held for senior division cadets. There are two certificate examinations, 'B' and 'C'. A cadet can appear for'B' if he attends 80% of the parades and the annual training camp, after one year. Only holders of 'B' certificate are eligible after two years to appear for the 'C' certificate examination.

The NCC provides the cadets with free training, clothing and equipment. Till last year the cadets were given free refreshments also. Even now in some states the cadets get free refreshments after every parade.

In some of the states the NCC cadets are given preference in admission to the professional Colleges. Till recently such preference was given also in our state. In almost all the states preference is given to NCC cadets in the selection for Government appointments.

The NCC cadets have in particular a better chance of being selected for the defence services. There is a special recruitment from the NCC cadets alone. A cadet who passes 'C' certificate and holds a degree can appear before the Services Selection Board, without sitting for the Union Public Service Commission Examination, in order to get a commission, provided he is below 22 years of age.

Recently the NCC have been provided with additional facilities for cadets to get into the Army, through the Officer's Training units. Here the cadets go for an interview before a special board of selection and then before the S. S. B. If they are selected they need not leave the College. They can continue their studies in their own Colleges and the NCC training in their own uints. Special instructors will be detailed to train them and they will have special summer training camps. After they take their degree they will be admitted to regular training in the Military College. This is a splendid

opportunity for students who want to enter the Army.

In March, 1960 the Govt. decided to expand the NCC to be able to give training to as many students as possible. Another type of unit was started — the NCC Rifles. The training carried out is the basic Infantry training as in the other NCC Infantry units. However, there are some changes in the organisation. Only one NCC Officer will look after a company of two hundred cadets. He will be assisted by a JCO and two NCOS. The cadets will have to attend a training camp once in three years. There is no Social Service camp for them.

In our College the 1st Infantry unit was raised in 1955 as a platoon of 1st Andhra Bn. NCC. Afterwards it was converted into an Independent company, and later into a two company Bn. with one company of 209 cadets and four officers in our College. In 1959 an Air Wing unit was raised under the 21st Andhra Air Squadron. There are only two such units in the whole of Andhra Pradesh — one in our College and one at Hyderabad. The alloted strength is 150 cadets and two officers. Their training programme includes rifle training, aeromodelling and Glider flying. They attend one annual training camp which is held on a zonal basis, near an Air Force station like Hyderabad Madras, Bangalore etc, and an annual, Social Service camp, for one third of the strength, along with the other units during summer.

In March 1960 one Rifle company was raised in our college. In July 1960 another company was raised, making the total strength 400 cadets and two officers.

The total number of cadets in all the three units comes to 759, which is more than half the strength of the College. I take this opportunity to appeal to all the students of our College to take this opportunity, before it is too late, to join one of these units and get the benefit of the training. I make this appeal to all our students as it is found that sufficient number of students is not coming forward to take advantage of the opportunities provided.

Report for the year 1961-62.

'A' Coy 7th Andhra Bn NCC.

The strength of the unit came down to 120. As it was announced that the special marks for NCC training will not be counted when admissions are made to the professional courses, many students thought that it was better to concentrate on studies and get more marks. So they did not find any inducement to join the NCC. The strength slowly increased to 140. The social service camp held at Pendurti during May 1961 was attended by nearly 70 cadets. In spite of the severe heat and the hard task of digging a tank and carrying the earth up a steep bank our cadets did well. Special mention must be made of CSM K. Sivannarayana who put his heart and soul into the work. He was awarded the certificate for the best worker of the sub unit. As usual the training was carried out in spite of the heavy rains during the second term.

The annual training camp was held at Kotappakonda during Dec. – Jan.,

attended by 81 cadets and 3 officers. Maj. U. K. Varma Raja, Station commander, Guntur, was the camp commandant. He was ably assisted by Maj D. Tripurantam, O. C. 10th Andhra Bn NCC, in carrying out a varied and highly instructive programme of training which included many demonstrations of organisation and attack at various levels. Almost all the cadets had the opportunity of participating in these demonstrations. Range firing was provided for all the cadets. The arrangements for serving and the quality of the food served were quite good. The arrangements for the transport of the cadets from the station to the camp site and back were very efficient. Competitions in various events were held on the basis of units. Our unit, 7th Andhra Bn, won the following events and secured 3rd place on the whole.

Volley ball	—	1st place
Foot-ball	—	2nd place
Verbal message	—	1st place
Kim's game	—	2nd place
Obstacle race	—	1st place

On the whole the camp proved to be one of the best so far attended by our officers and cadets. The credit must go to the camp commandant and his deputy for all the trouble they have taken. The NCC officers and cadets also played their part in making the camp a grand success.

The examinations for 'B' and 'C' certificates were conducted on 15th and 16th February '62 54 cadets appeared for 'B' and 7 for 'C'. The performance of the cadets was quite good compared with the present day standard and 90% passes in 'B' and 70% passes in 'C' are expected.

21st Andhra Air Squadron

The annual social service camp was attended by 39 cadets and one officer at Pendurti during May 61. The cadets worked hard and CPL. S. Venkata Rao was awarded "the best worker of the unit" certificate.

The strength of the unit increased this year to 150- Sri T. Krishna Murthy B. Sc. (Hons) of the Botany department, underwent the officers' training successfully and joined the unit in July when the training started. In spite of heavy rains the training was carried on successfully. The annual training camp was held at Jalahalli, Bangalore in Dec-Jan. 92 cadets and two officers attended the camp for two weeks. The facilities for living and training were quite good at the camp, thanks to the keen interest shown by the camp commandant. Though the weather was cold the cadets enjoyed the camp in all its activities. A number of competitions were held and our Cadets fared quite well in competition with the other senior units.

Two of our cadets W/O C. Vijaya Saradhi and W/O Bhavani Prasad were included in the Republic Day contingent which won the inter-circle Banner for the year 1961-62. We congratulate them for their part in winning the banner, which is a unique honour.

The 'B' and 'C' certificate examinations are were held on 7th and 8th Feb. 27 cadets for 'B' and 12 cadets

for 'C' appeared and 100% passes are expected.

NCC Rifles,

35 (A) Rifle Coy and 44 (A) Rifle Coy.

The strength of the two Rifle companies came up to 378. The parades were held during the evenings. It was quite inconvenient to the cadets,as many of the P. U. C. students had special classes in the evening. The attendance at the parades was not encouraging. Two cadets (1) U/O M Pardhasaradhi and (2) U/O Syed Syied Ahmed participated in the Advance leadership course at Mt. Abu and at Poona respectively during the summer.

The Annual Training camp was held at Marripalem during October, 1961. One officer and 24 cadets attended the camp. As it was raining, much training could not be carried out and the cadets had a taste of inclement weather. Yet they enjoyed themselves since it was their first camp. They were given range firing practice and opportunity to visit the oil refinery, shipyard etc. Sgt. G. Gangadhara Rao was awarded the "best cadet of the camp" prize. This year the certificate examinations may be conducted in March.

The combined annual College NCC Day was celebrated on Sunday the 25th Feb. Fr. Principal presided over the function and gave away the prizes. He told the cadets to take advantage of the NCC training to develop themselves into a disciplined body, and to uphold the motto of the NCC— 'Unity and Discipline'.

Telugu and Hindi Section

భారతమాత 1

పరీక్షలొచ్చాయ్ 3

తోటమాలి 11

మహాకవిగా గురజాడ 12

శ్రద్ధాంజలి 20

ఆత్మీయత 22

తెలుగుబిడ్డ 28

ఆంధ్రదేశమునందలి ఖనిజసంపద 30

వేమన – తత్వవేత్త 34

ఏది శాశ్వతం 39

మంచుమనిషి 40

మా సోషలు సర్వీసు క్యాంపు 44

कर्मवीर 1

मुरझाया फूल 2

एक यात्रा के संस्मरण 3

ग्रामसेवा 7

प० सूर्यकान्त त्रिपाठी 'निराला' 9

राष्ट्रीय एकता 11

कवींद्र रवींद्र 13

ANDHRA LOYOLA COLLEGE LIBRARY VIJAYAWADA

భారతమాత

వై. డబ్ల్యు. ఫ్రాన్సిస్, పి.యు.సి.

సీ. పెట్టని గోడలై – పెంపొందుచున్నట్టి
గిరిహిమములు నీదు – వరములయ్యె
రారాజులెల్లరు – రాజధానిగజేసి
రాజ్యమేలిన ఢిల్లి – పూజ్యమయ్యె
అందంబు విరజిల్లు – సుందర దృశ్యంబు
తాజమహాలు నీ – దర్పమయ్యె
రమ్యవనంబుగా – రంజిల్లు రమణీయ
కాశ్మీర మీశ్వరు – కానుకయ్యె

గీ. సర్వధరణిలో కురియని – వర్ష మలర
కురియుదారి నీ చిరపుంజి తరులొరగగ
శిల్పముల గణ్యములునుండె, బల్కనీదు
సిరికి తక్కువ యెందుండె – భరతమాత !

సీ. బుద్ధుడు జ్యోతిగ – భూతలమందెల్ల
ప్రాణహింసను మాన్ప – బూనలేదె !
పాండవ కౌరవుల్ – పాలించి రాజ్యముల్
మెఱుగును నీకెంత – మెదపలేదె !

రక్తధారలు జూచి - రయమున హృదయమున్
మార్చుకొనిన చక్ర - వర్తి లేడె!
శాంతి సమరములు - సల్పి యాంగ్లేయుల
మాతృభూమికి తాత - మలప లేదె!

గీ. సూర్య చంద్రాదులెల్ల య - దృశ్యమైన
నీదు యశము నశింపదు - పృథ్వియందు
శాస్త్ర విశ్వము నందొక - శ్లాఘ్యచరిత!
కీర్తి కెందుండె లోపము - భారతాంబ!

సీ. కావేరి పెన్న గో - దావరి నర్మద
కృష్ణ మహానదుల్ - దక్షిణమున
గంగ సింధూ నదుల్ - గండకి మరియు బ్రహ్మ
పుత్రాది నదులెల్ల - నుత్తరమున
ఉత్తరదిశ దప్ప - నుండె పయోనిధుల్
మూడుదిశల నీకు - ముచ్చటింప
వివిద మతములతో - వికసిల్లు సీమలో
కులమత భేదముల్ - తొలగిపోయె

గీ. మాదు దుర్బుద్ధి పాపముల్ - మక్కి జేసి
అవకతవకల పనయించి - యనవరతము
నీదు తనయుల రక్షింపు - నిఖిల దిశల
నాయురారోగ్య సంపద - లమరునట్లు.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

పరీక్షలొచ్చాయ్...

నందివాడ మాధవరావు Ist B. Sc.

పరీక్ష లొచ్చాయ్! పరీక్ష లొచ్చాయ్! పరీక్షలొచ్చాయే ఆరునొక్కరాగంలో అరుచుకుంటూ గోపాలం, శంకరం రామం గదికి వచ్చిపడ్డారు. అప్పుడే రామం పుస్తకాలు సర్దుకొని గది శుభ్రం చేసుకుంటున్నాడు. గోపాలం శంకరంల ఆగమనం, ఆ పాట అవన్నీ ఒక్కసారిగా వినేటప్పటికి రామానికి ముచ్చెమటలు పోసి కంగారు పడిపోయాడు.

'ఏమిట్రా మీ గొడవ?' అని కొంచెం కోప్పడేధోరణిలో కంగారుపడుతూ అడిగాడు. అప్పుడు వెంటనే ఒరేయ్ పరీక్షలొచ్చాయ్ రోయ్ నాయనోయ్ నిద్ర లేవరా బాబూ అంటూ చెవులు దద్దరిల్లేటట్లు సంగీతంపాడటం మొదలెట్టారు. రామం ఇదంతా విని ఏమి అర్థంకానట్లు ఆశ్చర్యార్థకం మార్కులో తెల్లమొగము వేసికొని, గుడ్లప్పజెప్పి నుంచున్నాడు. గోపాలం, శంకరం రామం దగ్గర నుంచి సమాధానము లేకపోయే టప్పటికి కొంచెము మొగాన నీళ్ళుకొట్టి కూర్చోబెట్టారు. అప్పుడు గోపాలం రామం కొంచెం వాక్‌స్థాయిని తగ్గించి, 'ఒరేయ్! నాయనా పరీక్ష లొచ్చాయ్‌రా కొంచెం వినరా బాబూ' అని కొంచెం బతిమాలి రామంచేత అలాగా అని అనిపించి యిద్దరు మిత్రులు కాస్త గాలి పీల్చుకొన్నారు. రామం యింకా బాగా తేరుకొని విషయం తెల్సుకొని కర్తవ్యం ఏమిట్రా అని క్వశ్చన్ మార్కు మొహంపెట్టాడు. అప్పుడు శంకరం గోపాలం 'ఒరేయ్ రామం, నీవే మమ్మల్ని రక్షించాలిరోయ్ బాబూ' అంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నారు. 'ఒరేయ్ మేమిద్దరం క్లాసులు ఎగ్గొట్టాముకాని ప్రెజంటు

మాత్రం నీ దయవల్ల ప్రాక్సీ పల్కుతుంటేత దక్కింది లేకపోతే మూడో నాల్గో సినిమాలు మాని ఫైన్ కట్టాల్సొచ్చేది! అంటూ శంకరం ఒక అరౌన్సు సంతోషాన్ని తెచ్చిపెట్టుకున్నాడు. "ఒరేయ్ బాబూ అందువలన నీవే ఆ పుస్తకాలేమిటో చెప్పి...

ఇంతలో శంకరం అందుకొని 'పుస్తకాలు వద్దుకాని ఆ పుస్తకాలకు గైడ్లు మాత్రం ఏదన్నా వోయ్ అలా వెళ్ళి కొనుకొస్తాము' అన్నాడు. 'అవున్రా నా తెలివి మంటుగలవా యిప్పుడు టెక్స్టుపుస్తకాలు ఎందుకు, గైడ్సు కావాలి గాని' అని వాపోయాడు గోపాలం.

'ఒరేయ్ నేను మాత్రం ఆ గైళ్ళ పేర్లు మాత్రము చెప్తాను అఘోరించండి, కాని ఒరేయ్, మై డియరు ఫ్రెండ్సు అవేమిటో సరిగా గుర్తులేవురా' అని అమాయకంగా మొహం పెట్టాడు.

'అదేమిటిరా! రోజూ నువ్వు క్లాసుకెళ్ళి మాకిద్దరికి ప్రాక్సీపల్కి ఆ మాత్రము చెప్పలేవురా. ఓరి! దొంగవెధవా! అబద్ధాలాడకు ఆడపిల్లలు పుడతారు. నీవు విన్నదేదో అదే మాతో కొంచెం ఏడు' అంటూ కొంచెము చిరాగ్గా కోప్పడ్డాడు. మరీ కేకలు వేస్తే అసలు చెప్పడేమో అని గోపాలం.

'ఒరేయ్ నాయనా ముగ్గురం ఒకేరూములో రెండేళ్ళనుంచి వుంటుంన్నాం గదురా? మన ముగ్గురం ఒకటే గదురా, బాబ్బాబు చెప్పవూ ... నీకు పార్టీ చేస్తాంగా ఒక పావులా దొరికితే' అంటూ బ్రతిమాలే ధోరణిలో పడ్డాడు శంకరం.

'ఒరేయ్ బాబూ మీకొక ధర్మం చెప్తాను మీరు నన్ను విసిగించక నేను చెప్పదేంటో సరిగ్గా వినండర్రా' అంటూ చెప్ప సాగాడు ఉపన్యాస ధోరణిలో రాముం — ఒరేయ్ రోజు క్లాసులో మీ యిద్దరకు ప్రాక్సీ పలికి మన లాంగ్ ఫెలో చలపాయిగాడు లేడురా, వాణ్ణి అడ్డం పెట్టుకొని నిద్రపోయే వాణ్ణిరా, అందువలన నేనూ మీతో ఐడింటి కల్లి ఈక్వల్‌రా బాబూ...

ఈ మాటలు వినేటప్పటికి ఇద్దరు మిత్రులూ తీవ్ర ఆందోళన చెందారు.

'ఒరేయ్ భాయీ ఇలా వృధాగా కాలయాపన చేసేకంటే కర్తవ్యం ముఖ్యం గాబట్టి ...' అంటూ ముగ్గురూ మూడు వైపులకు తిరిగి తీవ్రంగా ఆలోచించడం మొదలెట్టారు.

"గోపాలం వున్నట్లుండి, 'ఒరేయ్! తట్టిందిరా ... గట్టిమైడియాయే తట్టింది' అంటూ గదంతా తిరుగుతూ మణిపురనాట్యం చేయటం మొదలెట్టేసరికి వాణ్ణి అదుపులోకి తెచ్చేసరికి మిగతా యిద్దరు మిత్రులకి నీరసం వచ్చింది.

'ఒరేయ్ ఏమిటిరా నీకు తట్టిన ఆలోచన మా చెవుల్లో కొంచెం పడేయరా బాబూ, రేపు కాఫీ ఖర్చు మేమిద్దరం కలసి భరిస్తాం' అని బ్రతిమాలాడారు.

'ఒరేయ్ వెర్రిభాయిలూ యివ్వాళనుండి మన పరీక్షలు యింకో పదిహేను రోజులున్నాయి గాబట్టి, మంచి రోజు చూచి, గైడ్సు కొనుక్కొనివచ్చి లాటరీ వేస్తాం రా మనం... అప్పుడు ఆ లాటరీలో క్వశ్చన్సు

చదవటం ఆ రోజునుండి రాత్రిళ్లు నిద్ర నివారణా ద్రావకము త్రాగి ...ప్రారంభించి ...'

'అంతే ఏమిట్రా!' అన్నారు శంకరం, రామం ఏకస్థాయిలో.

...అంతే ఒరేయ్ వెర్రివెంగళప్పలూ ... తెలీదురా మీకు...టీరా, టీ. ...' అని బిగ్గరగా అరుస్తూ ఆనందంలో రపీమని శంకరానికి ఒక మొట్టికాయ రుచి చూపించాడు. శంకరం కూడ కొంచెం బాధపడి ఆ మొట్టికాయ అప్పు కాస్తా గోపాలానికి తీర్చేసి, మళ్ళీ వినటం ప్రారంభించాడు.

'కాబట్టి మనం మాంచిరోజుచూసి, కావలసిన గైడ్సు, టీకి ప్లాస్కు, ఒక టిన్ను సిగరెట్లు ...... మొదలైన హంగామాతో సిద్ధముగా ఉండాల్రోయ్' అంటూచిన్నవార్నింగు లాంటిది ఇచ్చాడు. శంకరం గబాగబా బొమ్మల కాలండరు ఒక దానిని తెచ్చి, మంచిరోజు కోసం వెదకటం మొదలెట్టాడు. రామం, గోపాలం వాడి తెలివికి మెచ్చుకొని, మళ్ళీ పంచాంగం కేలండరుచూసి, ఆదివారం అమావాస్య రాత్రి పది గంటలకు అంతే మర్నాడుకె పరీక్షార్ధం విద్యా ప్రారంభోత్సవము జరుపటానికి నిశ్చయం చేసుకొన్నారు.

రామం, శంకరం గబాగబా గది శుభ్రం చేసి, కావలసిన సరంజామా అంతే టీకి ప్లాస్కు, గైడ్లు మొదలయినవి తెచ్చి మర్నాటి నుంచి అసలు నిద్రే ఉండదు కాబట్టి, మహా పడుకున్నా యివ్వాళ్ళ ఒక్కరోజేగా ... ...' అంటూ ముగ్గురూ దుప్పట్లుతీసి ఒళ్ళంతా ముసుగెట్టేశారు

* * *

ఇంక మర్నాడు తెల్లవారు ఝామున పెందలకడే అనగా ప్రాతఃకాల కిరణములు పడు ఎనిమిది గంటలవేళ త్రయములో జ్యేష్టుడు గోపాలం 'ఆహా యీరోజు పెందలకడే లేచాముగదా!' అనుకొని గతాన్ని సింహావలోకనం చేసుకొని మిగత ద్వయాన్ని అమాంతంగా లేపేశాడు. గబా గబా ముగ్గురు చిన్నసైజు షోకు చేసుకొని, అయ్యరు దేవాలయానికి కాఫీ తీర్థం సేవించటానికి, ఆత్రంగా బయలుదేరి వెళ్ళారు. ఇక సాయంకాల కార్యక్రమ ప్రారంభోత్సవమునకు అనగా విద్యా ప్రారంభోత్సవానికి ముగ్గురు హడా విడిగా మూడు వైపులకు నిష్క్రమించారు.

ఒక అరగంటయ్యే టప్పటికి ద్వయం పువ్వులు, కొబ్బరికాయ, ఒక సరస్వతీ ఫొటోతో రూములోకి ప్రవేశించారు. ప్రవేశానంతరం తెచ్చిన సామగ్రితో ఒక చిన్నసైజు పూజామందిరం అమర్చారు. తొందర తొందరగా శంకరం, రామం పని ముగించి, గోపాలం కోసం ఎదురుచూస్తూ నుంచున్నారు. ఎనిమిది గంటలకు భోజనాది కార్యక్రమాలు పూర్తిచేసుకొని గైళ్ళు చంకలోపెట్టుకొని యీల వేసుకొంటూ ఒక చిన్నరకం సినిమాలో హీరోగా గదిలో ప్రవేశించి, నిద్రాదేవి ఒడిలో వూగుతూవున్న మిత్రద్వయాన్ని చూచి అమాంతంగా ఆశ్చర్యపోయి ఒక్కసారి బిగ్గరగా అరునొక్క రాగంలో పరీక్షలొచ్చాయిరోయ్ బాబూ లేవండ్రా' అంటూ కేకపెట్టాడు గోపాలం. ఈ కేక వినీ వినడంతోటే శంకరం, రామం ఒక్కసారిగా లేచి, ఎవడ్రా రాస్కెల్ అంటూ యింగ్లీషులో కేకపెట్టి కొట్టేటంత పనిచేయబోయారు. కాని

DHRA LOYOLA COLLEGE LIBRARY

వచ్చిన వాడి మొహం చూసి, గోపాలం అని నిర్ధారణ చేసికొని క్షేమసమాచారం అడిగి 'ఏమిట్రా యింత పెందలాడే వచ్చావు' అని నాలుగు చివాట్లు పెట్టారు. గోపాలం తప్పు తనదవటం వల్ల ఆ నాలుగు చివాట్లు తిని, పరీక్షలకోసం విద్యాప్రారంభోత్సవానికి సరస్వతీ పూజ ప్రారంభించారు. మొదట అనగా పూజా ప్రారంభానికిముందర తలొక గ్లాసుడు నీళ్ళు పుచ్చుకొని, ముగ్గురు మూడు నిమిషాలు బాధతో ముక్కులుమూసుకొని కూర్చొని తరువాత ముగ్గురు దోసెళ్ళతో పూలు తీసి సరస్వతీదేవి పటము మీదికి విసిరారు. పుష్ప పూజానంతరం గోపాలం 'తల్లీ! నిన్నుదలంచి పుస్తకం చేతం బూనితిన్ ...' అంటూ సినిమా పాట మాదిరిగా ప్రారంభించి, రాగం సరిగా రాకపోవుటవలన పాట ఆపేసి, శంకరాన్ని పాడమని ఆజ్ఞాపించాడు. 'నిద్ర వస్తోందిరా భాయి పాడలేనురా!' అని అడగటం వలన రామం నోటిమీదుగా మొత్తానికి పాటను పూర్తిచేయించి, తరువాత కొబ్బరికాయ కొట్టి ముగ్గురూ యింత తిని సాష్టాంగ దండప్రణామాలు మొదలైనవిచేసి ఎలాగైతేనేం పూజా సమాప్తిచేసారు. రాత్రి తొమ్మిదింటికి పుస్తకాలు తలొకటి చదవడం ప్రారంభించిన అరగంటకు రామం తనుచదువుతున్నానుగదా అని ఆలా కళ్లువిప్పి చుట్టూ పరికించి చూశాడు. శంకరం, గోపాలం ఒకరిమీద మరొకరు పందాలు వేసుకొని నిద్రాదేవి ఒడిలో ఆనంద సౌధాలను నిర్మించుకుంటున్నారు. రామంఅలా బాధగా లేచి, శంకరాన్ని, గోపాలాన్ని వాళ్ళ ఆనందాలకు అడ్డు తగిలాడు. ముగ్గురూ కలసి జరిగిన విఘాతాన్ని తెలిసుకొని, కాసేపు బాధ చెంది, టీనీళ్ళు లేనిదే చదవలేమని నిశ్చయించి, ఫ్లాస్కులోని టీని ముగ్గురూ గడగడా త్రాగేశారు. టీ త్రాగంగానే చదువుతే నిద్రొస్తుందని ఒకగంట తిరగటానికి నిశ్చయించి, సినిమా హాళ్ళను ఒకక్కదాని క్షేమసమాచారాలు తెలిసికొని పదకొండింటికి తమ గదికి కాళ్ళీడ్చుకుంటూ మూడు శాల్తీలు చేరాయి. ముగ్గురు మూడు ఇంగ్లీషు పుస్తకాలు తీసి చదవనారంభించారు. అయిదు నిమిషాలన్నా కాకముందే 'ఒరేయి భాయిలూ మొదట మాతృభాష తెలుగు ప్రారంభించుదామని అనటంతోటే అవునని ముగ్గురు తెలుగు పుస్తకాలు తీసి ఏ ఏ పాఠాలు చదువుదామా అని ఒకపావుగంటలో నిర్ణయించి, చదవనారంభించారు. ఒక్క పావుగంట అయ్యాక పన్నెండు గంటలు కొట్టేటప్పటికి 'ఒరేయ్! మనము ఈరోజే చదువు ప్రారంభించాము కాబట్టి ... మనకి నిద్రవస్తోంది గాబట్టి ... రేపు ఇంకా ఎక్కువసేపుచదువవచ్చుగాబట్టి ...'అనిఇంకా ఏదో రామం చెప్పబోతూవుండగా, గోపాలం అందుకొని 'కాబట్టి మనం తొందరగా పడుకుందాం ...!" అని పూరించేసరికి, ముగ్గురు ఈ నిర్ణయంతో ఏకీభవించి లైట్ ఆర్పేసి నిద్రాదేవిని ఆహ్వానించారు.

* * *

ఇక లేచారు మర్నాడు తొమ్మిది గంటలయ్యేటప్పటికి గోపాలం కళ్ళు తెరచి, తృప్తిగా నవ్వుతూ సంతోషించాడు. రామం, శంకరం ఒక్కసారిగా ఏడునొక్క రాగం ఆది తాళంలో ఆవులించి, జరిగినదానికి ఏడవబోయి గతించిన రాత్రి కొంచెము సేపయినా చదివాముగదా అని సంతోషంతో ఆనంద భైరవిరాగంలో నవ్వేశారు.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE LIBRARY

ఇంక ఆరాత్రి పుస్తకాలు తీశారు పెందల కడే పదింటికి అంతే బాగా చదివేవాళ్ళు మొదలెట్టే టైమన్నమాట. ఒక పావుగంట చదివి నిద్రాదేవి ఆహ్వానాన్ని నిరాకరించటం కోసం అలా వెళ్ళి టీ త్రాగివచ్చి మళ్ళీ చదువు మొదలెట్టారు. గోపాలం అలా పుస్తకంలో పేజీలు తిరగేస్తున్నాడు. రామం పుస్తకం చేతితో పెట్టుకొని దోమలతో రణరంగంలో దూకి యుద్ధంలో లీనమైపోయాడు. ఇక శంకరం పైకి అంతే క్యాలండర్లతీరు ఆకారాలు, ఆ రంగులు మొదలైన వాటిని ఏక దీక్షతో చూస్తూ పుస్తకంలోని పేజీలు తిప్పేస్తున్నాడు.ఇది ఇలా వుండగా గోపాలంఒక్కసారి 'హై' అని కేకపెట్టి ఆనంద భైరవిలో నవ్వేటప్పటికి శంకరం, రామంలు ఒక్కసారి కంగారుపడి ఆంజనేయుని కేలండరుకు దణ్ణం పెట్టి ఒకళ్ళవీపు ఒకళ్ళు చరుచుకొని, 'ఏం జరిగిందిరా బాబూ' అని బ్రతిమాలటం మొదలెట్టారు. గోపాలం అప్పుడు సంతోషంతో వుక్కిరి బిక్కిరై అరేయ్ పుస్తకంలోని ఇంపార్టెంటు క్వశ్చన్లు అన్నీ చదివేశానురా అని మళ్ళీ సంతోషాన్ని తెచ్చిపెట్టుకున్నాడు. అప్పుడు రామం, శంకరాలు 'ఒరేయి ఆ క్వశ్చన్లు మళ్ళీ మేమేం చదువుతాంగాని. బాబ్బాబూ ... ఆ ... ఆన్సర్లుకాస్త టూకీగా చెప్పేయరా! అని వేడుకొన్నారు. అప్పుడు గోపాలం క్రొత్త సినిమాలో పాత హీరో మొఖంపెట్టి, 'ఒరేయి, మై డియర్ ఫ్రెండ్సు నేను ఆన్సర్లంటే చదివానుగాని, వాటిని అర్ధంచేసుకుంటు ఎవడు చదివాడ్రా ... ఏది ఏమైనప్పటికి మనం పూర్తిచేశేసాం ...అంటూ నవ్వేశాడు. అప్పుడు మిగత మిత్రద్వయం ఏడవబోయి చేసేదిలేక లేనినవ్వు తెచ్చిపెట్టుకున్నారు. ఇదిచూసి గోపాలం వాళ్ళ నవ్వుకి చిన్న ఆనకట్టులాగ అడ్డుపడి 'ఒరేయ్ యిహ మనం చదవలేమురా ...ఎందుకంటే మనము మూడురోజులకొకసారి ఒక్క పిక్చరైనా కనీసం చూస్తూవుంటాము కనుక నిన్నవెళ్ళ వలసినరోజు, కాని నిన్నవెళ్ళలేదు. అందువలన మన బుఱ్ఱ చెప్పినమాట వింటంలేదు కాబట్టి యిప్పుడు తొమ్మిదయింది కాబట్టి రెండో ఆటకువెళ్ళివచ్చి చదివేద్దాం అన్నాడు. రామం, శంకరం, తీవ్రంగా ఆలోచించి, ఒరేయ్ మనకూ అర్ధం కావటంలేదు కాబట్టి సినిమాకు వెళ్ళొచ్చి తెల్లవారు ఝామున లేచి చదివి పారేద్దామనుకొని గోపాలం ఐడియాలో అమాంతం అందరూ ఏకీభవించటంవలన ముగ్గురు సినిమాకు బయలుదేరారు.

సినిమానుంచివచ్చి పుస్తకాలు తీశారు. రామం, శంకరం, పుస్తకాలు చేతులో పెట్టుకొని, హీరో క్యారక్టరు గురించి చర్చించడం మొదలెట్టి పుస్తకాలు అవతల పారేసి నిద్రకాగలేకపోయారు. ఇహ గోపాలం పుస్తకం చేతిలోపెట్టుకొని సినిమాపాట పణితి నేర్చుకోవడంలో ఆసక్తుడైపోయి యిద్దరు మిత్రులతో పాటు నిద్రలో నిమగ్నుడయ్యాడు.

* * *

అబ్బ ఇంక కొద్దిరోజుల్లోనే పరీక్షలు అంటూ పుస్తకము చేతులలో పెట్టుకొని దోమల సంహారాన్నిచేస్తూ నసిగాడు శంకరం. అప్పుడు గోపాలం ఒకటి, రెండు, మూడు, అని వ్రేళ్ళను లెక్కించి, అమ్మనాయనోయ్... ఇంక మూడ్రోజులలోనే రోయ్ పరీక్షలు ... చచ్చాం రోయ్ ...' అని ఆముదం తాగిన

వాడిలాగా మొహం పెట్టేశాడు. 'ఒరేయ్! మనకు ఆ అధర్వ పేర్లే సరిగా తెలియవు ప్రశ్నకు జవాబులు ఎట్లారా వ్రాసేది.' అని అకస్మాత్తుగా వాపోయాడుశంకరం. గోపాలం పరీక్షలు ఎలా వ్రాయటమా అని ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఈ యిద్దరి మిత్రులనుచూచి, రామం తన సంగతేమిటని విచారసాగరంలో మునిగి పోసాగాడు. అప్పుడు గోపాలం వున్నట్టుండి 'ఒరేయ్! తట్టిందిరా, మాంచి ఆలోచనే తట్టింది' అంటూ భరతనాట్యం ప్రారంభించాడు. ఒరేయ్ చెప్పరా నాన్నా మాకు ఎం.వో. రాగానే ఏ డిన్నరో చేస్తాం చెప్పరా బాబూ అని బ్రతిమిలాడి భరతనాట్యం ఆపుచేయించేటప్పటికి మిత్రద్వయానికి ముచ్చెమటలు పోసి స్నానం చేసినంతపని అయింది. అప్పుడు గోపాలం కాసిని మంచినీళ్ళు త్రాగి 'ఓరేయ్ మనం కొన్ని కొశ్చెన్సు చెప్తాం బట్టీపట్టండి. అన్నీ చదవక్కర్లేదు' అన్నాడు గోపాలం ఏదో గొప్ప ప్రాబ్లం సాల్వుచేసిన ప్రొఫెసరులాగా. 'ఓరేయ్, ఏడవలేకపోయావురా, ఈకొశ్చెన్సు రాకపోతే తప్పి కూర్చోవాలిరా.... నీ బోడి ఐడియా పాడుగాను, ఇంక నీ ఐడియాలు ఏమీ మాతో చెప్పకురా బాబూ నీకో పుణ్యం ఉంటుంది' అంటూ గోపాలంమీద విరచుకపడ్డారు మిత్రద్వయం. 'ఓరేయి, ఆ కొశ్చెన్లు నేను చెప్పేవి కాదురా బాబూ. అలా చెప్పటానికైనా నేనేమైనా జ్యోతిష్కుడినా........ కాబట్టి మనము అంటే మన ముగ్గురమూ ఆ రోడ్డుమీద ఉన్నాడే ఒక చిలకను పెట్టుకొని జ్యోతిష్యం చెబుతూవుంటాడు...వాడి దగ్గరకు వెళ్ళి చీట్లమీద కొన్ని ముఖ్యమైన కొశ్చెన్సు వ్రాసి వాడిచిలకచేత తీయిస్తాం. ఆ కొశ్చెన్సు మాత్రమే బాగా చదువుదాం. అప్పుడు అన్నీ చదవకుండా కొంతబాధ తప్పుతుంది అన్నాడు గోపాలం. 'అంటే లాటరీ కాదుగదా!....' అన్నాడు రామం ఆశ్చర్యార్థకం మార్కులా మొహంపెట్టి. 'అదేరా మొహం అదే లాటరీ అన్నమాట అన్నాడు గోపాలం. ముగ్గురు మిత్రులు సమయానికి సరియైన ఐడియా తట్టి నందుకుగోపాలాన్ని అభినందించి, అమాంతంగా సంతోషించుదామనుకొని బిగ్గరగా నవ్వేసి, భోజనానికి నిష్క్రమించారు.

* * *

'ఒరేయ్ యింకొక్క రోజురా బ్రదర్స్ చదవండిరా బాగా చదవండి రా మన లాటరీ కొశ్చెన్సు' అన్నాడు గోపాలం.

'ఒరేయ్ తెల్లవార్లూ చదువుదాం రా' అన్నాడు రామం.

'ఒరేయ్, నాకు కొంచెము భయంగా వుందిరా ...తీరా చేస్తే మన లాటరీ కొశ్చెన్సు వస్తాయో రావో అని...' అని కొంచెము భయాన్ని వెల్లడిచేసాడు శంకరం వస్తున్న కంటినీళ్ళను చేతురుమాలతో అద్దుకుంటూ ...

'ఒరేయ్ వెధవాయి కాసేపు నోరు మూసుకోరా ... వెధవ అప్రాచ్యపు మాటలు నీవును, ఎందుకురా అలా ముందస్తుగా శకునాలు పెడతావు. అసలు ఆ చిలకతీసిన ప్రశ్నలు చాలా మందికి వచ్చాయని గదరా వాడు చెప్పాడు... ఏం ...! అని గదమాయించి కొశ్చెనుమార్కు మొహం పెట్టేటప్పటికి 'సరేకాని లేరా' అని కొంచెం ప్రయత్నించి అన్నాడు శంకరం.'

'ఒరేయి పరీక్ష రేపేగాబట్టి, ఎక్కవసేపు చదువకూడదు గాబట్టి, ఒక్కసారి మొత్తం

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

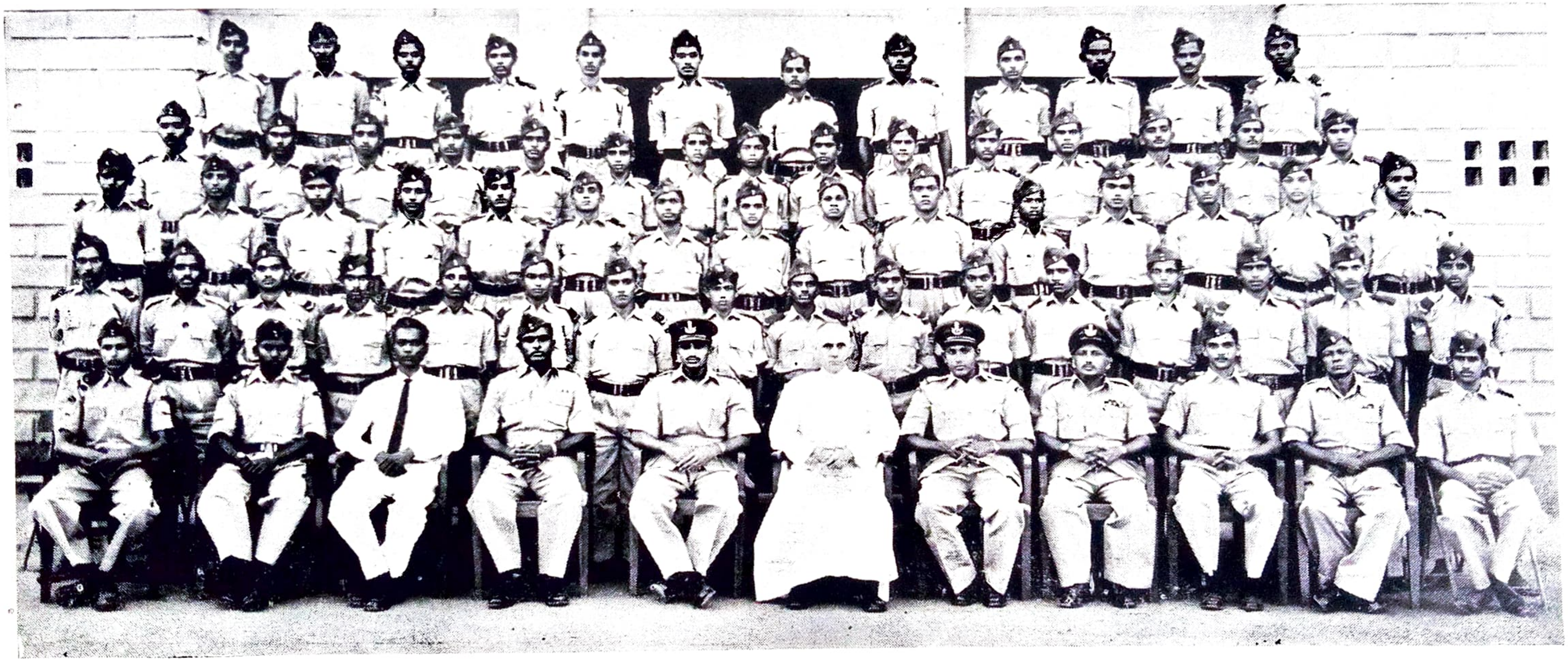

21 (A) Air Squadron – Juniors

LIBRA
VIJAYAW

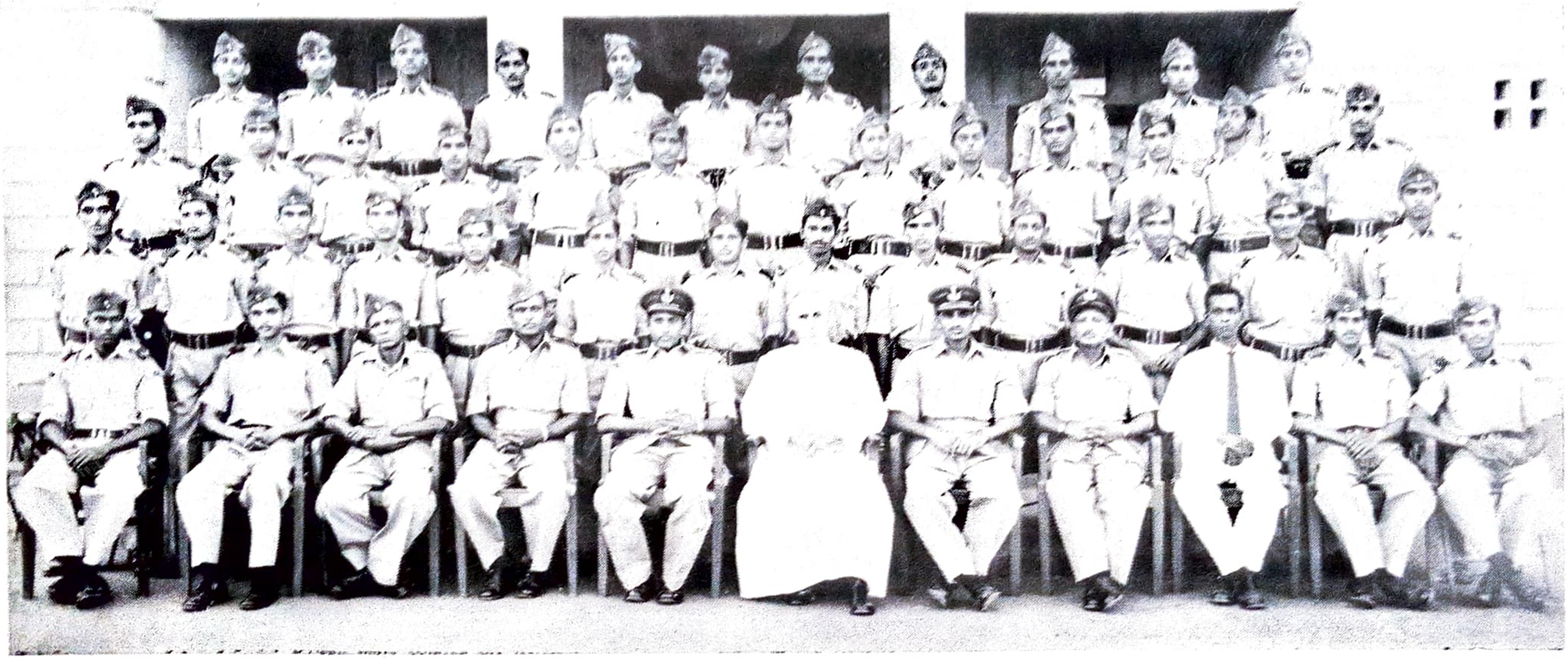

21 (A) Air Squadron – Seniors

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

'A'–Coy 7th Andhra Bn–NCC.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

'A'–Coy 7th Andhra Bn–NCC.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

35 (A) Rifle Coy – NCC.

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY
VIJAYAWADA

44 (A) Rifle Coy – NCC.

జవాబులు చూసుకొని పడుకొని తెల్లవారు ఝామున లేద్దామని తీర్మానించుకొని ముగ్గురూ పెందలకాడే ఎనిమిది గంటలకి పడుకున్నారు.

ముగ్గురు మర్నాడు తెల్లవారఝామున పెందలకడే లేచారు. కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని నవీనపద్ధతిలో అంటే 1962 మోడలులో టకప్పులు చేసుకొని, టైం ఉందిగదా అని ముగ్గురూ మూడుమూలల నుంచొని కాలగమనాన్ని చూసుకుంటూ చదవసాగారు.

ఇంతలో శంకరం వున్నట్టుండి, 'ఒరేయ్ గోపాలం యిప్పుడు చదువుతూంటే అసలు నాకేమీ రానట్లుగా కనబడుతోంది ...అసలు నేను చదివేది నాకే అర్థం కావటం లేదురా ... నాకేదో భ ...యం ...గా ...ఉం ...ది రా!!! అంటూ ఉన్న భయాన్నంతా వెళ్ళబోసాడు.

రామానికి ఒకసారి కళ్ళవెంబడి నీళ్ళుతిరిగి 'ఒరేయ్ నాగతీ అంతేరా ... అసలు చదువుతుంటే నా కళ్ళకు అక్షరాలే కనబడటం లేదురా....!!'

'ఛ, ఛ, ఛ, నోర్మూయండి...ఆడపిల్లలులాగా అలా ఏడుస్తా రెందుకురా. అర్థం కాకపోతే చదవబోకండి మీకో పుణ్యం ఉంటుంది.... ఒరేయ్ పరీక్ష ఒక గంట ఉంది అనగా మన దృష్టిలో అసలు చదవకూడదు. 'అందుచేత నడవండి...' అంటూ బయలుదేరబోయాడు. ఇంతలో శంకరం ఒకపెట్టున పెద్దస్థాయిలో ఒకతుమ్ము తుమ్మాడు. రామం, శంకరంలు లబోమని ఆగిపోయారు. అప్పుడు గోపాలం 'ఒరేయ్ బ్రతికున్న వాళ్ళతుమ్ములు లెఖ్ఖచేయకూడదురా. నడవండి' అంటూ గదమాయించాడు. ఇంతలో రామం కొంచెం సందేహాన్ని ఒలకబోస్తూ 'ఒరేయ్ గోపాలం చచ్చినవాళ్లు తుమ్ముతారుట్రా' అన్నాడు.

'ఒరేయ్ నోర్మూయ్ వెధవ ప్రశ్నలూ నువ్వూను.... ముందర నడవండి 'పరీక్షకు' అంటూ ముగ్గురూ నవీన హీరోల్లాగా బయలుదేరారు పరీక్షా రణరంగానికి.

* * *

'ఒరేయ్ గోపాలం ఏమిట్రా నీ లాటరీ ప్రశ్నలు ఒక్కటికూడా.... రా .... లే .... దు' అని ఏడుస్తూ అడిగాడు శంకరం.

'ఒరేయ్ నేనేం చెయ్యనురా .... ఆ చిలక తీసిందికదా తప్పకుండా వస్తాయనుకున్నానురా .... అది నా తప్పుట్రా ....' అని వాపోయాడు గోపాలం.

'ఒరేయ్ యిప్పుడు ఏం చేద్దాం రా.. .నిలువునా మమ్మల్ని నట్టేట్లో ముంచావు గదరా బాబూ....' అన్నాడు శంకరం.

'ఒరేయ్ ఇప్పుడు రాకపోతే రాకపోయాయి లేరా....' అన్నాడు గోపాలం.

'అంటే'

'అంటే ఈ క్వశ్చన్స్ ఉన్న య్యా చూశావు.... మనము ఈ మార్చికి చదివినవి. సెప్టెంబరులో తప్పవన్నమాట'

'ఓరి అప్రాచ్యుడా అప్పుడుకూడా నిన్నే నమ్ముకోవాలి. చస్తే నమ్మనురా .... అది సరే

కాని మన రామంగాడు బాగా వ్రాసేస్తు కనబడుతున్నాడురా ....' అన్నాడు శంకరం.

'నోర్మూయ్యరా .... బాబూ. అసలే విసుగ్గా ఉంది. వాడు మనలాటివాడే . .. మనం చదివినవే చదివాడు వాడూను .... అడుగో ! అఘోరిస్తున్నాడు వాడూను' అన్నాడు గోపాలం.

'ఏంరా బాగా రాశావురా ... ' అన్నాడు శంకరం రామం వచ్చి రావటంతోనే.

'ఓరేయ్ ఒక్కలాటరీ క్వశ్చెనూ రాలేదురా, ఏమన్నా కూర్చొంటే ప్రక్కవాడి వలన హెల్పు లభిస్తుందేనని ఆశించాను. అది కూడా వ్యర్థమై పోయింది. వాచరు వచ్చి 'మిష్టర్, చాలా శ్రమపడుతున్నావు నీ శ్రమను నేను చూడలేను, సెప్టెంబరుకి మళ్ళీ రా నాయనా అంటూ అచ్చు మా నాయనమ్మ చెప్పినట్లుచెప్పి పేపరు తీసుకొని పొమ్మన్నాడురా!' అంటూ బావురు మన్నాడు.

'అలాగు రా.... మాకు అసలు పేపరు చూసేటప్పటికి బేజారెత్తి తలనొప్పి లంకించుకొందిరా ...: అందుచేత గంటలోనే తిరిగొచ్చాము...' 'ఒరేయ్ గోపాలం పరీక్షలు రానూ వచ్చాయ్, పోనూ పోతున్నాయ్...' అన్నారు రామం, శంకరంలు పరీక్షలు సరిగా వ్రాయలేక పోయినందులకు విచారాన్ని, పరీక్షలు వెళ్ళిపోతున్నందుకు సంతోషాన్ని వ్యక్తపరస్తూ.

ఇంతలో గోపాలం పెద్దహీరో పోజుపెట్టి 'ఒరేయ్ అబ్బాయిలూ యీ పరీక్షలు ఎలాగో అయిపోయాయి... మనం విచారించి లాభం లేదు. 'Do't think about past, think about future' అని మన పెద్దలు చెప్పిన విధంగా మనం మళ్ళీ రాబోయే సెప్టెంబరు పరీక్షలు బాగా వ్రాసి ఫస్టుక్లాసు తెప్పించుకుందాం' అంటూ చమట తుడుచుకొని, పడ్డ పాట్లనీ మర్చిపోదామని సాపాటు కోసం పరిగెత్తేడు 'ఏపాటు లేకపోయినా సాపాటు తప్పదు గదా' అనుకుంటూ,

'అవున్లే వాడుచెప్పింది నిజమే.... మార్చి పోతే పోయింది, మన సెప్టెంబరు ఎలాగో ఉండనే ఉంది.' అనుకుంటూ రామం, శంకరం గోపాలాన్ని అనుసరించారు.

జననీగర్భములోన నుండగ విదేశంబేగి, పెక్కేండ్లకున్
జనుదే దండ్రినిగాంచు బిడ్డవలె నీ సంబంధమున్ మున్ను నే
గన కీవేళ నెరింగి, స్నేహభయశంకా ముత్ర పాశ్చర్య భా
జనమై నిల్చితి జేరదీసికొనవే సద్భక్త చింతామణీ !

తోఁటమాలి

మూలము :
రవీంద్రనాథ ఠాగూర్.

అనువాదము :
నాగళ్ళ గురుప్రసాదరావు, యం.ఏ.

1. నిండు కడవను నడుముపై నిలిపి, యేటి
ప్రక్కబాటను జనుచు బిరాన ముద్దు
మొగము నిటు త్రిప్పి, యసియాడు మునుఁగునుండి
వాలుఁజూపుల నను జూచి తేల నీవు ?

2. తరఁగలెత్తు నీటిఁ దాఁకి గగుర్పాటు
వడయఁజేసి, నీడవాఱు దరికి
నూడ్చు గాడ్పువోలె నొలసె నామీఁద నా
మెఱుఁగుఁజూపు మునుఁగు టిరులు చీల్చి

3. ఇరులు చెరలాడు గదియందు, తెఱచియున్న
యొక గవాక్షమునుండి వేఱొక గవాక్ష
మునకు రివ్వున నెగిరి రేయిని మఱుంగు
వడు దినాంతఖగమ్మట్లు వ్రాలెఁజూపు.

4. కొండలవతల దాఁకొనియుండు తార
వీవు; నేనా తెరువు వట్టి యేగువాఁడ;
నిండు కడవను నడుముపై నిలిపి, యేటి
చెంత తెరువునఁ జనుచు నొకింత తాళి
మునుఁగుఁ జాటున నుండి నా మోము దెసకు
వడివడిం దళ్కుఁజూడ్కులు పఱపితేల ?

ANDHRA LOYOLA COLLEGE LIBRARY VIJAYAWADA

మహాకవిగా మన గురజాడ

M. K. సూర్యప్రకాశరావు, I B. Sc.

ఆధునిక ప్రపంచ సాహితీచరిత్రలోని కవులను వారి, వారి రచనలదృష్ట్యా పరిశీలించిన రెండుతెగలుగా నగుపిస్తారు. తాత్కాలికా సందార్థమై చదివినంత సేపు పఠితల నుత్తేజింపఁ జేయుటకు క్షణికోద్రేకముఁ గలిగించు కవిత నల్లేవారు కొందరు – రచించినవి సంఖ్యలో స్వల్పమైనా, అర్థంలో అనల్పమై సకలజన మనోరంజకముగా దేశ పురోభివృద్ధికొఱకు, ఔత్యున్నతికొరకు, ఆదర్శభావాలతో, సదా శాశ్వత స్పందనతో నిత్యనూత్నముగ నలరారే అమర రచనల సృష్టించేది కొందరు. కీ॥ శే॥ గురజాడ వేంకట అప్పారావుగారీ రెండవ తెగకుఁ జెందినవారని చెప్పుట యేమాత్రము సత్యదూరము కానేరదు. ఆధునిక తెలుగు సాహితీ ప్రపంచములో కీ॥ శే॥ గురజాడ ఒక 'ధృవతార'. వారి రచనలు మొత్తంసంఖ్యలో స్వల్పమై, అన్నీ కలిపి యొకసంపుటికంటె నెక్కువగ నగుపించకపోవచ్చు. కానీ, వారి ఆదర్శభావాలు, విశిష్ట రచనా సరళి, సర్వదా సహృదయుల హృదయాలలో మెదలుతూండటమే గాక, సంఘ వ్యవస్థ పరిణామాలతో ఆ స్వల్పరచనలు సాధించిన విజయాలుమాత్రం ప్రశంసనీయాలు.

కవిత్వం వ్రాయుటమనేది ఒక యత్యుత్తమ కళ – అయితే అర్థ గాంభీర్యముతో, శబ్ద మాధుర్యముతో, లలిత కోమల పదజాలంతో, గాన యోగ్యమైన, శ్రవణానందదాయకమైన కవితనల్లుట యొక విశిష్ట విధానం. కీ॥ శే॥ అప్పారావుగారి రచనలలో మనకు "కమ్మని కవిత"లో నుండవలసిన సర్వ విశిష్ట గుణాలు ఉత్తమశ్రేణిలో ద్యోతకమగుతవి. కవిగా,

భాషావేత్తగా, విద్యావేత్తగా సద్విమర్శకుడుగా, గురజాడ చేసిన నూత్న ప్రయోగాలు సాధించిన ఫలితాలు సదా సంస్మరణీయములు.

జీవితం:– గురజాడవారు విశాఖపట్టణం జిల్లా రాయవరం గ్రామంలో 1862 వ సంవత్సరం సెప్టెంబరు నెల 21 వ తేదీన జన్మించారు. విజయనగరం కళాశాలలో వారు 1886 లో B. A. చదివి కృతార్థులైనారు. పట్టభద్రులు కాకమునుపే కొన్నాళ్ళు (1884 లో ...) ఉపాధ్యాయ వృత్తిలో పనిజేసారు. తరువాత కొన్నాళ్ళకు Deputy collector Office లో Head clerk గా జేరటం జరిగింది. కాని, ఆ ఉద్యోగంలో జేరి నైదారు మాసాలలోనే దానికి స్వస్తిం జెప్పి విజయనగర కళాశాలలో Lecturerగా ప్రవేశించి విద్యాసేవ చేయుటం జరిగింది. 1896 జూన్‌లో వారి యస్వస్థత కారణంగా విజయనగరం ఆనందగజపతి మహారాజావారు లెక్చరరు పదవి నుండి మాన్పించి "సంస్థాన శాస్త్ర పరిశోధకు"నిగా నియమించారు. అప్పారావుగారు మద్రాసు విశ్వవిద్యాలయపు "సెనేటు"లో యావజ్జీవిత సభ్యులుగా గూడ పరిగణింపబడినారు.

<u>ముత్యాల సరాలు:–</u> అప్పారావుగారు "ముత్యాల సరమ" అనే చక్కని తెలుగు చంధస్సునాంధ్రభాషకందించారు. వారు రచించిన గేయాలలో "కమ్మని, తెలుగుదనము" సులభగ్రాహ్యమైన విశిష్ట భావార్థ సమ్మేళనము, మధురాతి మధురంగా సాగిన రచనా సంవిధానము గోచరిస్తవి — "పూర్ణమ్మ", "కన్యక", "కాసులు", "లవణరాజు కల", మొదలగు రచనలు వారి సరళ రచనా ప్రతిభకు కొన్ని మచ్చుతునకలు. నిజమైన ప్రేమంటే యేమిటో వారు "కాసుల"నే రచనలో ...

"మరులు ప్రేమని మదిని దలంపకు;
మరులు మరలును వయసు తోడనె;
మాయ మర్మము లేని నేస్తము,
మగువలకు మగవారి కొక్కటె
బ్రతుకు సుకముకు రాజమార్గము
ప్రేమనిచ్చిన ప్రేమవచ్చును
ప్రేమనిల్పిన, ప్రేమనిలుచును"

—అని వివరిస్తారు.

"పూర్ణమ్మ"–అనే గేయ మత్యుత్త మశ్రేణికిం జెందినది. భావతీవ్రతతో, నాటకీయ కథనా విధానంతో, ఆనాటి సంఘంలోని దురాచారాలను, వాటివలన కలిగే ఫలితాలను, బహుస్వల్ప పదజాలంతో, రమ్యంగా రస నిర్భరంగా చిత్రిస్తూ రచించారు ఆయన.

"మేలిమి బంగరు మెలతల్లారా!
కలువల కన్నుల కన్నెల్లారా!
తల్లులగన్నా పిల్లల్లారా!
విన్నారమ్మా యీ కథను." —అని

గేయంప్రారంభమవుతుంది. "పూజారింటపుట్టిన చిన్నది పూర్ణమ్మ", "కాసుకు లోనై తల్లీదండ్రీ" ఆమె నొకముదుసలికిచ్చి వివాహం చేస్తారు. కొన్నాళ్ళకు భర్త ఆమెను తీసుకొని పోవ వస్తాడు. భర్తతో వెళ్ళబోయే ముందు ఆమె అలవాటు ప్రకారం దుర్గగుడికి వెళ్ళి ఎంతసేపటికి తిరిగిరాదు. ఆ విషయాన్ని వివరిస్తూ గురజాడ ...

"కన్నుల కాంతులు కలువల చేరెను
మేలిమి జేరెను మేనిపసల్ !
హంసలజేరెను నడకల బెడగులు
దుర్గను జేరెను పూర్ణమ్మ" —అని

గేయాన్ని ముగిస్తారు. చదువరుల హృదయాలను కలచివేసి, కళ్ళెంట నీళ్ళు తెప్పించి వారినొక అవ్యక్తానుభూతిలోనికి తీసుకుపోతుందీ గేయం.

"ముత్యాలసరా"లనే రచనలో—పట్టణమునకు వెళ్ళి సంఘ సంస్కరణా ప్రవీణులతో పది దినములు మెలగి, యొకనాటి వేకువ నిల్లుఁజేరిన భర్తనుఁజూచి దురభిప్రాయపడి యాతని ప్రేయసి వికలమైన మనస్సుతో "కోపము నాపజాలక" భర్తృ హృదయము నొచ్చుకొనునట్లు మాటలు విసరుతుంది.

"తోటికోడలు దెప్పె, పోనీ;
సాటివారోదార్చె, పోనీ;
మాటలాడక చూచి నవ్వెడి
మగువ కేమందున్." —అని

భర్తముందు తనసోదను వెళ్ళబోసుకుంటుంది. ఆనాటి వర్ణాశ్రమ ధర్మశృంఖలాలు ఆ యమాయకురాలైన స్త్రీ నెంతగా బంధించి వేశాయో స్పష్టంగా అర్థమౌతుంది.

<u>వాడుకభాష కన్యాశుల్కము:-</u> "సంస్థాన శాసనపరిశోధకుడు"గా నియమింపబడిన యనంతరము అప్పారావుగారు "కళింగదేశ చరిత్ర" వాడుకభాషలో వ్రాయటానికి పూనుకున్నారు. వాడుక భాషా ప్రచారానికి గిడుగు రామమూర్తిగారు పండిత ప్రకాండులతో హోరాహోరీగా పోరాడుతున్న దినములవి. గ్రాంధిక భాషలోనే రచనలు సాగించాలని ప్రచురణకర్తలు పట్టుబడితే, "నాది ప్రజల ఉద్యమం, దానిని యెవరిని సంతోష పెట్టడానికి వదలుకోలేను"—అని సమాధాన మిచ్చిన అప్పారావుగారు వాడుకభాషలో రచనలద్వారా సామాన్య జనంతో సాహిత్యానికి సన్నిహిత సంబంధం సృష్టించారు. అప్పారావుగారు వారి "కన్యాశుల్క" మను నాటకాన్ని 1896 లో వాడుక భాషయందు రచించారు. కన్యాశుల్కం వాడుక భాషలో వ్రాయడం గురించి ఆయన ఆనాటకముయొక్క మొదటికూర్పు పీఠికలో వివరిస్తారు.

"I Clothed the play in the spoken, dialect not only that it is better intelligible to the public than the literary dialect, but also from a conviction that it is the proper comic diction for Telugu."

సజీవపాత్ర చిత్రణలో గురజాడ ప్రతిభాశాలి. తెలుగు ప్రజల మనఃఫలకాలపై శాశ్వత ముద్ర నాపాదించుకొనిన, యాతని సజీవ పాత్రలలో ప్రముఖమైనది, మొదటిది— "గిరీశం" పాత్ర; రెండివది — "మధురవాణి" పాత్ర. గురజాడవారిపేరు వినిన వెంటనే ప్రథమంగా స్ఫురించే అమరనాటకం "కన్యాశుల్కం". సజీవ పాత్రలతో, ఆనాటి సంఘ వాతావరణము, సంఘముయొక్క కట్టుబాట్లు మూఢ నమ్మకాలు, దురాచారాలు మొదలగు వివిధ ప్రధానాంశాలను కళ్ళకు కట్టినట్లే నాటకంలో ఆయన చిత్రించారు. అసలీ నాటక రచనకు వారెందుకు పూనుకొనవలసి

వచ్చిందో 'కన్యాశుల్కం' రెండవకూర్పు పీఠికలో నీ క్రిందివిధంగా ఆయన వ్రాశారు.

"I wrote it to advance the cause of Social Reform and to combat a popular prejudice that the Telugu language was unsuited to the stage."—

ఈ నాటకంలోని గిరీశం, మధురవాణి, రామప్ప పంతులు, పాత్రలను పరిశీలించిన చాలు; వారి కలం బలమెటువంటిదో స్పష్ట మౌతుంది. అర్ధశతాబ్దికి పూర్వమే రచింప బడిన ఈ నాటకానికి మన సాహిత్యంలో సాటి యైన మరొకనాటక మీనాటికీ రాలేదనటం అతిశయోక్తిగాదు. సంఘ దురాచార నిర్మూల నము ముఖ్యోద్దేశముగా దానితోపాటు హాస్య రసాన్ని పోషిస్తూ నిత్యనూత్నమైన ధోరణిలో యీ నాటకాన్ని కడు రమ్యంగా రచించారు. తెలుగునాట యీ నాటకం పొందిన ప్రశంసలు ప్రేక్షకాదరాభిమానాలు ఇంతింతని; చెప్ప నలవిగాదు.

<u>అభ్యుదయ వైఖరి</u>:-గురజాడ అప్పారావు గారు జాతీయవాది. సంఘ సంస్కరణాభిలాషి. వారి రచనలలో జాతీయ భావాలు సంస్కర ణాభిలాషిత్వం స్పష్టంగా గోచరించడమే యిందుకు ప్రత్యక్ష తార్కాణం. కందుకూరి వీరేశలింగం పంతులుగారాంధ్ర దేశంలో బ్రహ్మసమాజ భావాలను విరివిగా ప్రచారం చేస్తున్న దినములవి. గురజాడ వారిలోకూడ బ్రహ్మసమాజ భావాలు జాతీయ భావాలతో బాటు బలంగా నాటుకొన్నవి. 1887 లో వారు కాంగ్రెసు సభలలో నుపన్యాసాలిస్తుండేవారు. 'జ్ఞాన వాసిష్టం' నుండి గ్రహించబడిన 'లవణ రాజుకల'—అనే రచనలో వర్ణవ్యవస్థ మాసి పోవాలని, ఆదర్శయుతంగా ...

మలిన దేహుల మాల లనుచును
మలిన చిత్తుల కధికకులముల
నెలవొసంగిన వర్ణధర్మము—ధర్మంబె!

అని యెలుగెత్తి చాటారు. 'ముత్యాలసరాలు' లో కూడ వర్ణమత విభేదాలు విస్మరించాలని, భేధభావాలు సమసిపోయి అందరు కలసి పోవలయునని ...

యెల్లలోకము వొక్కయిల్లై,
వర్ణభేదము లెల్లకల్లై,
వేలనెరుగని ప్రేమబంధము
వేడుకలు కురియు.
మతములన్నియు మాసిపోవును,
జ్ఞానమొక్కటి నిలచి వెలుగును—అని

తన ప్రగతిశీల దృక్పదాన్ని ప్రదర్శించారు. విగ్రహారాధనను గురించి 'మనిషి' అనే గేయంలో ...

మనిషి చేసిన రాయిరప్పకి
మహిమ కలదని సాగిమొక్కకు
మనుషులంటే రాయి రప్పల
కన్న కనిష్టం—అని

మూఢనమ్మకాలపై తనకుగల యభిప్రాయాన్ని విడమర్చి చెప్పారు. 'తోకచుక్క' రావటం వల్ల ఏదో అరిష్టము కలుగబోతున్నదన్న మూఢనమ్మకాన్ని ఖండిస్తూవారు 'ముత్యాల సరాలు' లో

దూరబంధువు యితడు భూమికి,
దారిబోవుచు చూడవచ్చెను

డెబ్బ దెనుబది యేండ్లకొకతరి
నరుల కన్నుల పండువై
తెగులు కిరవని కతల పన్నుచు
దిగులు జెందుట దేటి కార్యము?—అని

సమాధానమిచ్చి విమలమైన తన యభ్యుదయ వైఖరితో ...

తలతునేనిది సంఘసంస్కర
ణ ప్రయాణ పతాకగాన్ —అని

తన సంస్కరణ ప్రియత్వాన్ని విశదంచేశారు.

<u>ఇతర రచనలు</u>:-యావజ్జీవిత సభ్యులుగా మద్రాసు విశ్వవిద్యాలయపు సెనేటులో పరిగణింపబడిన యనంతరమా విశ్వవిద్యాలయానికి రెండు "నివేదన"లను సమర్పించిరి. విద్యాలయములలో సంస్కృత మాతృభాషల బోధనా విధానములు, పాఠ్యగ్రంథములుగా నెట్టి తెలుగు వచన రచనలను నియమించవలెనో "విశ్వవిద్యాలయములు – సంస్కృత మాతృభాషలు" ఆంధ్ర వచన రచన" లను వ్యాసములలోఁజర్చించిరి.

సద్విమర్శకుడుగా అప్పారావుగా రగ్రగణ్యులు. బెజవాడ శాసనమండలి నన్నయకుఁబూర్వుడైన "యుద్ధమల్లుని" "మధ్యాక్కర" పద్యముల నాధారముతో, నన్నయకు ముందే తెలుగులో పద్యరచన కలదని సమగ్రశాసన పరిశోధ నాధారములతో "ఆంధ్రకవితా పితామహ" యను వ్యాసమున నిరూపించిరి.

అప్పారావుగారి ప్రకృతి వర్ణనలు ప్రశంసనీయాలు. వారు రచించిన "నీలగిరిపాటల"లోని ప్రకృతి వర్ణనలు వారి ప్రతిభా ప్రదర్శకములు. నీలగిరి ప్రాంతాలను వర్ణిస్తూ ...

నిచ్చలు నగముల – నీటుగుతోఁటల
విచ్చలవిడిచను – నచ్చపు మొగుళుల
నచ్చరఁగేరెడు – మచ్చెకంటులిట
మించు తీవలన – మించిచరింతురు – అని

మధుర మంజుల పద విన్యాసంతో, కడు రమ్యంగా, రసమయంగా రచించారు.

గురజాడవారీ 'నీలగిరి పాట' లను "Songs on the Blue Hills" అను పేర ఆంగ్లభాషలోని కనువదించిరి. పై గీతమునకు వారి అనువాదము గమనించండి.

"In the masses of clouds that love to haunt the gardens on the hill slopes, fish - eyed damsels flit about like lightnings."—ఉదకమండలంపై వారికెంత మక్కువో వారాగిరులపై రచించిన గీతముల వలన స్పష్టమౌతుంది.

సాటియేది యూటికెందు
స్వర్గమైన దీనికిందు
(Ooty has no equal ;
Heaven itself is inferior.)

అని వ్రాశారువారు. కొన్ని సంస్కృత శ్లోకములను అప్పారావుగారు సరసమైన సరళిలో తెలుగు భాషలోనికి అనువదించారు. మచ్చుకొక ఉదాహరణ.

శ్లో॥ దాతృత్వం ప్రియవక్తృత్వం
ధీరత్వము చితజ్ఞతా
అభ్యాసేన నలభ్యంతే
చత్వార స్సహజాగుణాః

అను మూలశ్లోకాన్ని వారు తెలుగులో ...

కం. ఈవియు దియ్యని మాటయు
భావంబున జేయతగిన పనితెలియుటయున్
ఠీవియగు ధైర్యభావము
రావునుమీ యొకనివలన రావలె తనతోన్

—అని సులభమైన చక్కని శైలిలోని కనువదించారు. కీ॥ శే॥ గురజాడవారు "ఋతు శతకము" రచించారు. కాని మన దురదృష్ట వశాత్తు యీ శతకము సంపూర్తిగా లభ్యమగుట లేదు.

అప్పారావుగారు సరస సంభాషణా ప్రియులు. ఒకసారి నీలగిరిలో నున్నప్పుడు శ్రీ చక్రవర్తుల తాతాచార్యులవారు తనపై యొక గీతమును చెప్పవలసినదిగా నభ్యర్థించిరట. అపుడు అప్పారావుగారు ...

నూగు మీసపుకట్టు,
కానరాని బొట్టు,
నోటాన సిగరెట్టు,
కోటు వింతకుట్టు,
చేకట్ల జిలుగు వెండికట్టు,
నీలగిరి కొలనుగట్టు,
పై విహరించు వైష్ణవ బొట్టు — అని

చమత్కారంగా గీతముఁ జెప్పిరట. వారి హాస్య ప్రియత్వము తెలియవలెనన్న "కన్యాశుల్కము" "కొండు భట్టీయం" చదివి చూడవలెను.

కన్యాశుల్కం పంచమాంకం చివరలో వితంతువైన మీనాక్షిని వివాహం చేసుకొందునని చెప్పి ఆమెను మోసముఁజేసి తుదకు వెంబడిపడి వచ్చుచున్న యామెను తప్పించుకొన వీలుగాక రామప్పపంతులు మధురవాణి యున్న తన యింటికివచ్చును. విషయ మర్థం చేసికొనిన మధురవాణి రామప్పపంతుల్ని తలుపవతలనుంచి, మంగళ హారతిఁదెచ్చునంతవరకు వెలుపల నుండమని లోనికివెళ్లును. రామప్పపంతులు భయపడి కాలకృత్యాలు తీర్చుకొనుటకు చెఱువువైపునకు వెళ్ళును. మధురవాణియున్న గృహము తన స్వంతమైనను తను నిరాటంకముగా లోనికేగుటకు వీలుపడక మీదు మిక్కిలి మధురవాణిచేఁ దీవ్రముగా తిరస్కరింపబడును. అప్పుడు దాసరివేషములో శిష్యుడు "చిలుకా!" యనే మకుటముతో నొక తత్త్వగీతము పాడుకొనుచు పంతుల్ని వెంటపడి భయపెట్టును. ఈ తత్త్వగీతముఁ బరిశీలించిన "అల్పాక్షరే అనల్పార్థ రచన" మను మహాకవి లక్షణము గురజాడ వారియందు సంపూర్ణముగా గలదని రుజువగును.

"ఇల్లు యిల్లనియేవు – యిల్లునాదనియేవు
నీయిల్లు యెక్కడే చిలుకా
ఊరికి ఉత్తరాన సమాధిపురములో
కట్టెయిల్లున్నదే చిలుకా!
... ...
మూణ్ణాళ్ళ బ్రతుకునకు మురిసేవు తృళ్ళేవు
ముందుగతి కానవే చిలుకా!
కట్లలే చుట్టాలు! కట్టెలే బంధువులు
కన్నతల్లెవ్వరే చిలుకా?
నిన్ను మోసేరు నలుగురు వెంబడినిపదిమంది
నువ్వుకాలిపోయేదాక
కావలుందురుగాని
కడకు తొలిగొత్తురు
వెంట నెవరూరారు చిలుకా!"

దేశభక్తి గేయం:- కీ॥ శే॥ గురజాడవారి రచనలన్నిటియందును "దేశమును ప్రేమించుమన్నా" - అను దేశభక్తిగేయ మత్యంత ప్రధానమైనది. ఏ యితర జాతీయ గీతాలలో లేని భావగాంభీర్యం, అర్థమాధుర్యం, యీ గేయంలోనిండి యున్నవి. ఉత్తమదేశభక్తిపై రచింప బడిన గేయావళిలో నీగేయ మత్యుత్తమ స్థానాన్ని నలంకరించ దగినది. ఉత్తేజకరమైన యాదర్శ భావార్థాలతో, సులభ గ్రాహ్య రచనా సంవిధానంతోఁ గూడిన ఈ గేయం తెలుగునాట వాడవాడలయందు మారుమ్రోగి, విశేషాదరాభిమానాలను గడించుకొనినది. 1910 లో రచింపబడిన యీ గేయంలోని విశిష్ట భావచిత్రణా ప్రమాణాలు ఈనాటికీ ప్రముఖులని చెప్పబడుతున్న రచయితల కందనంత ఉన్నత స్థాయిలోనున్నవి.

"దేశమును ప్రేమించు మన్నా
మంచియన్నది పెంచుమన్నా;
వొట్టిమాటలు కట్టిపెట్టోయి
గట్టిమేల్ తలపెట్టవోయి"—అని

గేయం ప్రారంభమయి సర్వజనుల హృదయాలలో దేశభక్తి నుద్భవింపఁ జేస్తుంది. అసలు దేశమంటే యేమిటో ఈ విధంగా ...

"దేశమంటే మట్టి కాదోయి
దేశమంటే మనుషులోయి"—అని

వివరిస్తుంది. అనర్థ దాయకమైన స్వార్థాభిలాషను విడనాడాలని, తోడివారికి సర్వదా చేతనగువరకు సాయపడాలని—

"స్వంతలాభము కొంతమానుకు
పొరుగువాడికి తోడుపడవోయి"—అని

యుపదేశిస్తుంది. మనస్సులో ఆశయాలు, కోర్కెలు, పెంచుకొనటమే ప్రధానముకాదని, అవి సఫలీకృతములగుటకు వివిధ మార్గాన్వేషణ క్రమపద్ధతిలో సర్వదా సాగించాలని, నిజమైన దేశపౌరునకు బద్ధకం కూడదని ఈ గేయం:-

"దేశాభిమానం నాకు కద్దని
వట్టిగొప్పలు చెప్పకోయి;
పూని యేదైనాను వొకమేల్
కూర్చి జనులకు చూపవోయి"—అని

బోధిస్తుంది. జాతి మత భేదాలు సంఘ పురోభివృద్ధికి కంటకతుల్యములని, మతము పేరుతో హింసాకాండలకు దిగకూడదని ఈ గేయం ... ...

"చెట్టపట్టాల్ పట్టుకొని
దేశస్థులంతా నడవవలెనోయి
అన్నదమ్ముల వలెను జాతులు
మతములన్నీ మెలగవలెనోయి—అను

విధులను వివరిస్తుంది ...

"మందగించక ముందు అడుగేయి
వెనకపడితే వెనకేనోయి"—అని

యుద్బోధిస్తూ నిరాశా నిస్పృహలు తగవని, యెప్పటి కప్పుడు నూత్నోత్సాహాన్ని కలుగజేస్తుందీ గేయం... నిద్రణావస్థలోనున్న దేశప్రజలను మేల్కొల్పి నవ్య చైతన్యంతో దారిలో దేశభక్తిని రేకెత్తిస్తుందీ గేయం.

"ఆకులందును అణగి మణగి
కవితకోయిల పలకవలెనోయి
పలుకులను విని దేశమందభి
మానములు మొలకెత్తవలెనోయి"

—అని యొక దివ్యసందేశంతో గేయం ముగుస్తుంది.

గడచిన పోయిన యే దేశచరిత్రనుగాని, యే దేశముయొక్క గొప్పదనాన్నిగాని ప్రస్తావించదీ గేయం. దేశ భవిష్యత్తును దాత్తంగా మలచుకొనేటందుకు, సర్వమానవ సౌభ్రాతృత్వాన్ని పదికాలాలపాటు పచ్చగా నిలుపుకొనేటందుకు విశ్వమానవ కల్యాణాన్ని నెలకొల్పుకునేటందుకు, వెలుగుబాటఁ జూపిస్తుందీ గేయం. ఇతర జాతీయ గీతాలలో లేనిది, ఈ గీతంలోనున్నది ఈ విశిష్ట విషయమే. ఒక దేశానికి, ఒక కాలానికి పరిమితం కాని దీ గేయం. ప్రపంచంలోని ప్రతిదేశానికి, ప్రతి మానవునికి, సదా వర్తిస్తుంది. సర్వదా శిరోధార్యమైన యొక సందేశాన్నందిస్తుంది.

విఖ్యాత రచయిత శ్రీశ్రీ గారొకచోట; ఈ దేశభక్తి గేయాన్ని గురించి ప్రస్తావిస్తూ "ఈ గీతం పావురంలాగా ప్రశాంతంగా రవళిస్తూనే సింహంచేసే క్ష్వేళాధ్వని స్ఫురింపఁజేస్తుంది" అని వ్రాశారు. సాహిత్య జగతిలో గురజాడవారిని మహాకవిగా నిల్పటానికీ దేశభక్తి గీత మొక్కటిచాలు.

సాహిత్యమందుఁ దన విజ్ఞాన చంద్రికలను బహుముఖముగ వెదఁజల్లి, జనుల యభిమానము నపారముగా గడించి సదా సాహిత్యాంబరమున ధృవతారవలెఁ బ్రకాశించువాడు మహాకవి. అట్టి మహాకవి రచనలవలన లోకమునఁ జైతన్యమేర్పడును. అతడు తన రచనలమూలమున ప్రజలను మురిపించి, వారిని సక్రమ పద్ధతిలో నడపించి సంఘ శ్రేయస్సు నెలకొల్పును. "ఆనాటి మత సాంఘీక రాజకీయ వాతావరణములను ప్రస్ఫుటముగ ప్రతిబింబించుచు, ననేక సంస్కరణలకు దోహదకారియై సర్వజనుల మనఃఫలకాలపై శాశ్వత ముద్రఁబొంది, ఆచంద్ర తారార్కమై విరాజిల్లు కవిత్వమును సృష్టించి జన్మధన్యతఁ బొందిన మహాకవి మన గురజాడ అప్పారావుగారు.

ఆధునికాంధ్ర సాహిత్యవనాని కొకరూపు దిద్ది, తన ప్రతిభా సంపత్తిచే నిత్యనూత్న పుష్పలతల వెలయింపఁజేసి తన తరువాత వచ్చిన యనేక రచయితల కాదర్శ ప్రాయుఁడుగ, మార్గదర్శకుడుగ నిల్చిన "నవ్యాంధ్ర సాహిత్య యుగకర్త", "వైతాళికుడు"—అగు గురజాడవారు 1915 నవంబరు 30వ తేదీన అస్తమించారు.

కీ॥ శే॥ మహాకవి గురజాడ శతజయంత్యుత్సవము లీ సంవత్సరం వాడవాడల అత్యంత భక్తి గౌరవాలతో జరుపబడుచుండటం చాల ముదావహం. మహాకవిగా మన గురజాడ చూపిన యడుగు జాడలలో, వారి విశుద్ధాదర్శభావాలను, సలహాలను విస్మరించక సంఘం సాగిపోతున్నప్పుడే వారి యాత్మకుశాంతి లభిస్తుంది. అప్పుడే వారాశించిన విశ్వశాంతి నెలకొల్పబడుతుంది.

వారు చూపిన ప్రగతి పథంలో నిశ్చలంగా సాగినప్పుడే విశ్వశాంతితోఁబాటు శతజయంత్యుత్సవముల ఫలితం మనకు దక్కగలదు—

కం. సుకృతాత్ములు రససిద్ధులు
సుకవీంద్రులు విజయ నిధులు।సుమ్ము తదీయాధిక కీర్తి శరీరంబులు
ప్రకటజ రామరణ జన్మ।భయరహితంబుల్....

(భర్తృహరి.)

శ్రద్ధాంజలి

గూడూరి గంగాధరం, I B. Sc.

జయము మర్త్యమరాధి పాచార్య వర్య!
స్వాగతము రాజరాజ సంస్థాన సుకవి!
ప్రణతి వాగను శాసన ప్రథితకీర్తి!
వందనము భారతీ తపః ఫలితమూర్తి!!

వేదము లభ్యసించి, సుకవిత్వము తత్వము నాకళించి, య
ష్టాదశ సత్పురాణముల సారము పార మెఱింగి, ధర్మ శా
స్త్రాదులలోని గుట్టు హృదయమ్మున నిమ్మగ దాచుకొన్న యో
యాది కవీంద్ర! నన్నయమహర్షి! గ్రహింపుము నా నమస్కృతిన్!

ఆదరణీయుఁడై రసికుఁడై, కవి పండిత పక్షపాతియై
వైదిక ధర్మమార్గ పరిపాలన దీక్షితుఁడౌ చళుక్య రా
జేంద్ర విభుండు వేఁడఁ బసమీఱ 'జయమ్ము' తెనుంగు సేసి యా
మోదము పెంచి కీర్తి పరిపూర్ణు నొనర్చితివో మహాకవీ!!

ఇమ్మహి దేవభాషపయి నెంతయు నాదృతిఁబెంచి తెన్గు పైఁ
బ్రేమము డించి పండితులు వెన్కకు నెట్టగఁ 'నాంధ్ర శబ్ద చిం
తామణి' సంతరించి యొకదారికిఁ దెచ్చితి; కావ్య యోగ్యతా
శ్రీమధురమ్ముగా వెలువరించితి భారతమున్ మహాకవీ!

వ్రాసినమూడు పర్వముల భారత భాగమె తెల్గు బాసకున్
వాసియు వన్నెగూర్చి రసవత్తరమై బహిరంత రార్థ శో
భా సము పేతమై సుకవి పండిత సన్నుతులంది నిన్ను సిం
హాసన మెక్కఁజేసినది యాది కవీంద్రుని జేసి నన్నయా!

మురజము మ్రోగినట్లు, మధు పూరము లొల్కినయట్లు, పచ్చ క
ప్పురములు కుప్పవోసినటు పువ్వుల గుత్తుల కూర్చికట్టి న
ట్లురవడిఁబాఱు గంగయటు లొప్పు భవత్కవితా మహత్త్వ వి
స్ఫురణము కుండలీంద్రునకె చోద్యముగొల్పె నదెంత భాగ్యమో!

ఆంధ్ర సాహిత్య వనమును తీర్చిదిద్ది
యందు నవ్య కావ్యలతల నలరఁ జేసి
భారతామ్నాయ రత్నము సరసముగను
జనుల కందించిన యమర జీవివయ్య!

(విశ్వ) హితమెంచి స్వస్థాన వేష భాష
లందు నభిమానముంచి దివ్యత భజించి
నీవు పన్నిన కబ్బ మీ నేలయందుఁ
బంచు కలకాలమును గవిత్వంపు విందు!!!

ఆత్మీయత

K. సులైమాన్, P.U.C.

అది సాయంసమయం,

సముద్రపు వొడ్డున జనం కిటకిట లాడుతున్నారు. చల్లనిగాలి వీస్తోంది. జనం అక్కడ హాయిగా కాలం గడుపుతున్నారు. సూర్యుడు పశ్చిమాద్రి చేరినాడు. మీ సంతోషంలో మాకు గూడా భాగం పంచుకోనివ్వండి అన్న ఆశతోనేమో అలలు హెూరుమని వచ్చి అక్కడి రాళ్ళకు తగిలి చెల్లాచెదరౌతున్నవి.

నిర్భాగ్యుడో, దురదృష్టవంతుడో, కర్తవ్య జ్ఞానంలేక శక్తివిహీనమైౖ పేలముఖంతో పోతున్న సూర్యునివైపే యున్నవి అతని దృక్కులు. ఏదో భాధ అతన్ని పీడిస్తున్నది గంభీరభావ ముద్రధారణ చేసిన యీ ఉధధిని అంతటివాణ్ణిగానో, లేక అస్తమిస్తున్న ఆ అరుణ కిరణున్ని, యీ ప్రపంచంతో నాకు పనిలేదు. నీతో తీసికెళ్ళు అని ప్రార్థిస్తున్నాడేమో ఎవరికి తెలుసు ?

ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు, "సుదర్శన్" – అన్న పిలుపుతో ఉలిక్కిపడి వెనుదిరిగి చూచినాడు. ·కొంతసేపు తదేకధ్యానంగా పిలచినతనివైపు చూచి, లేని చిరునగవు తెచ్చిపెట్టుకొని నీవా "రామ్" అన్నాడు.

" అవును,'' నేనే భాయ్, యిప్పటికైనా గుర్తించావు అంతే చాలు. సరేకాని; చెప్పకుండానే ఊడిపడ్డావ్! బాగున్నావా? ఏమిటి విశేషం? ఎక్కడున్నావ్? – అని ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు.

" ... ... "

" ఏమిటి భాయ్! ఆలోచిస్తున్నట్లున్నావ్ ?

" ... ... "

" సుదర్శన్! ఏమిటి అదో మాదిరిగా ఉన్నావు ?

" ఏమిలేదు రామ్, బాగానే ఉన్నానే" — చిరునవ్వు నవ్వాడు.

" లేదు, నీవేమో వ్యధపడుచున్నట్లు న్నావు".

" ఏమిలేదు ... ..."

" నేను నమ్మను నీ మానసికాందోళన ముఖంమీద ప్రస్ఫుట మవుతోంది. నీవు దాస్తే మాత్రం దాగుతుందా ! విషయం ఏమిటో చెప్పు సుదర్శన్."

సుదర్శన్ మాట్లాడలేదు. రామ్, సుదర్శన్లు చిన్ననాటి స్నేహితులు. ఒకే కాలేజిలో బి. ఎ. చదివారు. రాము తండ్రి కొంత పలుకుబడి కలవాడు. అందుచే బి. ఎ. ప్యాసయ్యాక బ్యాంకులో క్యాషియర్గా చేరి యిపుడు అసిస్టెంటు ఏజంటుగా ఉంటున్నాడు. రోజూ బీచికి రావడం అలవాటు. ఆ రోజూ అలవాటు ప్రకారము వచ్చినాడు. ఆ రోజు పనెక్కువగుటచే బుఱ్ఱ వేడెక్కింది. జనుల కోలాహలంనుండి బయటపడి ఏకాంతంగా కొంతదూరం నడిచాడు. అక్కడ సుదర్శన్ కూర్చొని వుండటం గమనించినాడు. సుదర్శన్ అవునా ! కాదా ! అన్న సంశయం వేసింది. ఏమైనా సుదర్శన్ నాకు చెప్పకుండ రాడు కదా ! ఏమో ! అత్యావసర కార్యమేమైనా యున్నదేమొ ! దగ్గరి కెళ్ళితే తెలుస్తుంది అనుకొని వచ్చినాడు. అతనురావటం సుదర్శన్ గమనించలేదు. కాని రాముమే పలుకరించాడు.

" చెప్పు సుదర్శన్ " అన్నాడు దీనంగా.

వ్యధను వ్యక్తం చేస్తున్న నయనాలు అతని వైపుకు తిరిగాయి. అతని కళ్ళనిండా నీళ్ళు నిలిచాయి. కళ్ళలో నీళ్ళు నిలుస్తాయి, కాని కారణం హృదయంలో ఉంటుంది. హృదయానికి ఏడ్చే శక్తిలేదుకాబోలు. వాని బాధంతా కన్నీళ్ళుగా ప్రవహిస్తుంది.

" నా కథ వినాలని కుతూహలంగా ఉంది కాబోలు. విను నాక్కూడా హృదయం కొంత తేలిక పడ్తుంది."

* * *

రోజులు గడుస్తున్నాయి. నేను బి. ఎ. ప్యాసయ్యాను. ఉద్యోగం చేయాల్సిన అవసరం లేకపోయింది. అప్పటికి యింటి వ్యవహారాలు నేనే చూచుకొనేవాణ్ణి. మా నాన్న వేళకి సరిగా వచ్చేవాడు కాదు. ఇంట్లో మా అక్కయ్య తప్ప ఆడదిక్కెవ్వరూలేరు. ఆమే యింటి భారం వహించింది. ఆమె భర్త ఆ వూరికే బదిలీ అయ్యాడు. అందుకే వారు మా యింట్లోనే ఉండేవారు.

తల తిరిగినట్లయింది. మా బావ ఒకరోజు అన్నమాటలకు, "మీ నాన్న రెండవ పెళ్ళి చేసుకుంటూరట ! నీకిష్టమా?"

" ఏమిటి బావా ? నాన్నేమిటి! రెండవ పెళ్ళేమిటి! ఆయనకు 40 ఏండ్లు దాటాయిగా! రెండవ పెళ్ళి ?"

"నలభై దాటితే ముసలి వాళ్ళమౌతామా? అరవై యేళ్ళొస్తే ఏమౌతాము? పెళ్ళి చేసుకో కూడదా ?

ANDHRA LOYOLA COLLEGE
LIBRARY

'అదికాదు బావా ఆయనకు నలభైయేళ్ళకు దాటాయికదా! చూస్తూ, చూస్తూ, పిల్లనివ్వడాని కెవరు సమ్మతిస్తారు?'

'అదేమిటోయ్! అదొకలెక్కా ఏమిటి? ఈ కాలంలో పిల్లలకేమి కొదవ? డబ్బుంటే చాలు ఏదైనా చేయవచ్చు!'

'ఒకవేళ యిచ్చినా ఆమె సుఖపడ్తుందా! ఒకవేళ ఆర్థిక పరిస్థితులబట్టి ఆమె ఒప్పుకున్నా, ఆమె ఆశలు అడియాశలు కావా? ఆనందం అనుభవించాల్సిన వయసులో కష్టాలను అనుభవించాలా? ఆమె మనస్సెట్లావుంటుందో ఆలోచించుబావా!'

'అదంతా ఆలోచించే సుదర్శన్ మేమంతా ఒక నిర్ణయానికొచ్చినాము. సంసారంయొక్క స్థితిగతులు ఆలోచించాలిచూడు. చిన్నవాళ్ళు ఎనిమిదిమంది పిల్లలున్నారు కదా! వీళ్ళ నెవరు పోషిస్తారు? నీవేమో పెద్దవాడవులే! మీ అక్కయ్య ఎన్నిరోజులు సంసార భారం వహిస్తుంది? ట్రాన్స్‌ఫర్ వచ్చిందంటే నా వెంట రావలసిందేకదా? అప్పుడు? విధవ. ఆమెకూ్కడా ఆశ్రయం లభించినట్లౌతుంది. ఈ సంబంధానికి బంధువులంతా సమ్మతించారు.' అన్నాడు బావ.

అంతవరకు రెండవపెళ్ళి వద్దని నిషేదించినా, పై "విధవ" అన్న పదం మంత్రంలా పనిచేసింది. ఆమె విధవ. అందులో 18 సంవత్సరాలంటే ఆనందం అనుభవించాల్సిన వయస్సు. విధిబలీయమై ఆమె భర్తపోయాడు. ఆమె జీవితం చీకటి గొయ్యారం ఐంది. ఆమె అంధకార బంధురమైన జీవితంలో వెలుగు బాట చూపాలి. కోరిక ప్రబలమైనపుడు కాలు జారవచ్చునా. ఆమెకూ్కడా ఆశ్రయం లభించి నట్లవుతుంది. విధవా పునర్వివాహాలను ప్రోత్సహించాలనే నా ఆశయానికిది ప్రథమ సోపానమనుకున్నాను. "సరే" అన్నాను.'

మా అక్కయ్య ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు. 'ఇంతమంది పిల్లల్ని సరిగా చూచుకొంటుందా వచ్చినావిడ? పిల్లలగతేమిటి? తమ్మునికి పెళ్ళిచేస్తే పోదూ!' అన్నదట

'అదికాదే! ఈ కాలం పిల్లల్ని ఎవరు నమ్మారే! నీ తమ్ముడు బి. ఏ., చదివినవాడు. చదువుకున్న పిల్ల కావాలంటాడు. ఆ పిల్ల వచ్చిమాత్రం ఇంతమంది భారం వహిస్తుందా! చెప్పు? మీ నాన్న పెండ్లిచేసి, తర్వాత సుదర్శన్‌కు చేస్తే అత్తా-కోడండ్లు హాయిగా యింటివ్యవహారాలు చూసుకొంటారు. పిల్లల్ని చూసుకోదేమో అన్నభయం వద్దు. అంతా విచారించినాము. పిల్ల చక్కనిది. కార్యభారం వహించేదట. ఆ పిల్ల పాపం నీ వయసుదే కదా. విధవ అయినది. పాపం ఆమెగతి ఏమిటి?'— ఇంకా ఎన్నో చెప్పారు.

మా అక్కయ్యకూడ "సరే" అనక తప్పింది కాదు. పెండ్లి జరిగిపోయింది. మూడు మాసాలు కాలచక్రంలో కలిసిపోయినాయి.

కుక్కను సింహాసనమెక్కించి నట్లయింది. ఆమె సవంత యింటిలో కష్టపడి పనిచేసేదట. కాని మాయింట్లో నౌకర్లున్నారుకదా! ఒక్కపనీ చేసేదికాదు. అంతానౌకర్లే. ప్రతి చిన్నమాటకు, పెద్దమాటకు వాళ్ళను కసిరికొట్టేది. మొదట్లో పిల్లల్ని బాగానే చూసేది. కాని, రాను... ...రాను ......వాళ్ళనుకూడ శ్రద్ధగా చూడటం మానేసింది. ఆమె అందంగా

ఉండేది. దానికి దాసుడు కానివాడు లేడు కదా! మా నాన్నకూడా ఆ త్రోవలోచేర్చాడు. ఆమె కోరిన కోర్కెలన్నీ నెరవేర్చేవాడు. ఆమె ఆనందమే తన ఆనందంగా భావించాడు. మా అమ్మ నగలు పాతఫక్కీవని వాటిని చెడ గొట్టించి కొత్తరకము చేయించింది. నన్ను చూస్తే కొంచెం భయపడేది. మా నాన్న యింట్లో యున్నప్పుడు ఆమె పిల్లల్ని చూసే విధం చూస్తే "ఆమె యెంత కరుణామయి" అనుకుంటారు. నేను మొదట అట్లానే భావించి నాను. కాని తర్వాత నాది భ్రమ అని తెలుసు కొన్నాను."

పంటలు నాశనమవుతున్నాయి. ఆమె విలా సాలు తగ్గలేదు. ఆమె యాటకు మా నాన్న తాళం వేసేవాడు. నా కిదంతా సరిపడేది కాదు. రెండు సంవత్సరాలనుండి పంటలు పాడవుతున్నాయి. వర్షాలు లేవు. జనులు డబ్బు సంపాదించడానికి ఎన్నో అవస్థలు పడ్తు న్నారు. కాని, మా నాన్న లెఖ్ఖ చేసేవాడు కాదు. హెచ్చరించాను కూడా. ఇంట్లో ఏక్కువ ఖర్చులుచేయకుండ మితంగా సంసారం చెయాలని చెప్పేవాణ్ణి. కాని, ఆమె కది సరి పోదు. కొన్నిరోజులకు నేనామెకు కంటక ప్రాయమయ్యాను. నేను వెళ్లిపోతే మంచిదని భావించెడిదేమో?

నాకే ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. ఆమె పుట్టినింట్లో ఒక్క నగ ధరించి ఎఱుగదు కదా! ఇక్కడ ఎన్ని నగలు కావాలంటుంది, ఎంత ఫ్యాష నుగా మారిపోయింది. క్రమంగా యింటి పరి స్థితులు మారబొచ్చాయి. ఆమె తండ్రి చూచు టకు అతిశాంతుడుగా కనిపిస్తాడు. కాని చాణు క్యుడు, తను చేసే చిన్నవ్యాపారం ఎత్తిపెట్టి పొలాలపై అజమాయిషీకి దిగాడు. మా నాన్న యేమి అనలేదు. నా కిదేదో కుట్రగా కనిపిం చింది కాని యేంచేస్తాను. అప్పుడప్పుడు నేను నాన్నకు యే విషయాలు చెబుతున్నది విని అతనికి లోపల్నే నాపై ద్వేషం ప్రబలం చేసింది. ఆయన నాతో మాట్లాడేవారు కాదు.

మా నాన్న వ్యవహారం నా కేమీ నచ్చ లేదు. చెప్పాలనుకున్నాను. అంత ధైర్యం రాలేదు. కాని, అప్పుడప్పుడు ఏదో చెప్పే వాణ్ణి. కాని ఆయన విన్నాడా! ఇక వూరు కుంటే లాభంలేదని నేనొక రోజు "ఏమిటీ బావా! యిదంతా? మీరైనా జోక్యం కలుగజేసికోకుంటే ఎట్లా?" అన్నాను. ఆయన క్కూడా అన్ని విషయాలు తెలుసు.

"సుదర్శన్ యిక నన్నూ, నిన్నూ ఆయన లెక్కచేయడు. ఆమెచేతిలో కీలుబొమ్మ అయి నాడు. అంత హృదయ దార్ఢ్యము గల మనిషి యిట్లెందుకైనాడా అని నాకే ఆశ్చర్యంవేస్తుంది నేనుకూడా చెప్పి చూచినాను. "ఏమిటి మామ గారు? మీరు చేస్తున్నదంతా బాగాలేదు" అని ఆయనకు సరిపడలేదది. "నా యింటి వ్యవహారాలు, నాకు తెలుసు మీరుచెప్పాల్సిన పనిలేదు" అన్నాడు. "ఇక అంతే సుదర్శన్" ఇక ఊరుకుంటే సమయం మించిపోతుందను కొన్నాను.

ఒకరోజు

"నాన్నా! వర్షాలుచూస్తే బొత్తిగా లేవు. పంటలు సరిగా పండవు. ఈ దుబారా ఖర్చు లెందుకు నాన్నా! ఇప్పటికే ఎంతో ఖర్చ యింది. ఉన్న డబ్బు కాస్తా ఆ యింటికి తగుల బెట్టి ఏంచేస్తావు." భార్య ప్రోత్సాహంతో ఆమె

తల్లిదండ్రులుండటానికొక క్రొత్తయిల్లు క్రొత్త నమూనాలో కట్టిస్తున్నాడు.

మొదటే నామీద కోపం. అగ్నిలో ఆజ్యం పోసినట్లయింది. "ఏమిటిరా! నీవనేది! ఇల్లు కట్టిస్తే డబ్బుండదా? నీ చదువుకి ఎన్నితగుల బెట్టానే! అవేమైనా వచ్చాయి. పాపం వాళ్లుంటాము, ఒకయిల్లు యిప్పించండి అంటే కట్టించకూడదా! నీవెవడవురా అడిగేదానికి? నేను సంపాదించింది నేనేమైనా జేస్తాను. నీ యిష్టం వుంటే యిచ్చింది తిని పడుండు లేదా పో? నాకు బుద్ధులు చెప్పాల్సిన పనిలేదు." అన్నాడు.

"నాకు నెత్తిన పిడుగు పడ్డట్టయింది, భూమి బ్రద్దలై నేను నిల్చున్న ఫళంగా భూమిలోనికి పోతున్నా ననిపించింది. ఆయనపై కోపం వచ్చింది. కాని సమయం చేయిజారింది. ఆయన్నేమన్నా యిప్పుడతని ఉద్దేశ్యాన్ని మార్చలేము అక్కడుండడము కంటే వెళ్లి పోవడం మంచిదనిపించి నన్ను ఆత్మీయత, ఆదరంతోచూచే నాతల్లి పోయినపుడే ఆ యింటికి నాకు ఋణం తీరింది. అంతే ఆ రోజే యిల్లువిడచి వచ్చేసాను.

*   *   *

ఇది రామ్ నా కథ. నేనిప్పుడు నిరుద్యోగిని, నిస్సహాయుని రామ్ కళ్ళలోనుండి అశ్రువులు రాల్తున్నాయి. సుదర్శన్ ఏడ్చాడు. మిత్రులిద్దరూ కౌగలించుకొన్నారు. వాళ్ళిద్దరి మైత్రిచూచి ఆనంద బాష్పాలు రాల్చాయి మేఘాలు.

జరుగవలసినది జరుగకమానదు, సుదర్శన్ గతించినదాన్ని తలచి బాధపడకు. వాళ్లు చేసే చేష్టలవల్లనే మీ నాన్న కళ్లు తెరుస్తాడు. సువాసననిచ్చే సుగంధపుచెట్టుకూడా పాము లుంటాయని తెలుసు కొంటాడు. వాళ్లుచేసే పనులు ఒకరోజు తప్పకుండా బయటపడు తాయి. మీ నాన్న తాను చేసింది పొరపాటని నీవు చెప్పింది నిజమని గ్రహించకమానడు. అప్పుడు నిన్నాదరిస్తాడు.

చేతులు కాలిన తరువాత ఆకులు పట్టు కుంటే ప్రయోజన మేమిటి రామ్? అంత అయ్యాక తను చేసింది తప్పని తెలిసికొంటే మాత్రం ఏమిలాభం?

"అట్లనకు సుదర్శన్! జరిగేదంతా మన మంచికే! నీకు ఉద్యోగంకూడ లభిస్తుంది తెలుసా!"

"నిజంగానా" ఒకసారి ఆశ్చర్యంగా అడి గాడు.

"అవును నా బ్యాంకులోనే క్యాషియర్ పోస్టు ఖాళీ అయింది. అది నీకు లభించేటట్లు నేను చూస్తాను. ఇక వెళ్దాంపద."

అపుడే వర్షం జల్లులు పడటం ప్రారంభించాయి. "అరెరె! నీ కథలో మునిగిపోయి వర్షంకూడా రావడం గమనించలేదు. త్వరగా పద!"

"నీమేలెన్నటికీ మరువలేను" అన్నాడు సుదర్శన్. మెరుపులు వాళ్ళకు దారిచూపాయి.

*   *   *

కాలచక్రంలో మూడు సంవత్సరాలు గిర్రున తిరిగాయి. ఓ రోజు రామ్ ఆఫీసుకు రాలేదు. సుదర్శన్ రామ్ యింటికి బయలు దేరినాడు. అతని ముఖం పాలిపోయినట్లుంది. సుదర్శన్ కారణ మడిగినాడు. అతను చెప్ప లేదు. కాని నత్తిడిచేసిన మీదట చెప్పాడు.

"సుదర్శన్ ! నీకు భాధకలిగిస్తుందేమో నేను చెప్పేవిషయం!" "ఫర్వాలేదు చెప్పు" అన్నాడు."

"సుదర్శన్ ! నీవు యిల్లువిడచి వచ్చిం తరువాత, మీ అమ్మను ఆమె వైపు వాళ్ళను పట్టేవారు లేరంట. వాళ్లు ఆడిందే ఆట, పాడిందేపాట. మీ నాన్న వాళ్ళచేతి కీలు బొమ్మట. మీ నాన్నకు ఎదో మందు పెట్టా రని ప్రతీతి కలదు. ఆయన్ని వశపరచుకొని ఆస్తి అంతా వాళ్ళకు సంక్రమించేటట్టు వ్రాయించుకొన్నారట. తర్వాత ఆయన్ని లెఖ్ఖ చేసేవారు కాదట. సమయానికి అన్నం కూడా పెట్టక కుక్కకంటే నీచంగా చూసే వారట ఈ అవస్థలు పడలేక మీనాన్న యెక్క డికో పారిపోయాడట. ఇంతవరకూ ఆయన ఎక్కడున్నదీ ? తెలియదట."

"ఆ ! యింతపని చేసిందా ఆ పాపిష్టిది ! తల్లి స్థానంలో వున్నది కాబట్టి గౌరవమిస్తే యింతపని చేసిందా ! దాన్ని సర్వనాశనం జేస్తాను. ఎవడు చెప్పాడు రామ్ నీకీ విష యాలు ?"

"అదంతా మీ వూరి వాడొకడొచ్చి చెప్పాడులే ! నీవు ఆవేశ పడకు. వాళ్ళనేమీ చేయలేవు. మీ నాన్న బ్రతికి వుంటే ఆస్తి స్వాధీనం చేసుకోవడం కష్టంకాదు !"

"నన్నిప్పుడేమి చేయమంటావు" కన్నీళ్లు ఏకధారగా ప్రవహిస్తున్నాయి.

"ఛీ ! మొగవాడవయి ఏడుస్తావెందుకు. మీ నాన్నను వెదికే భారంనాది. సరే సాయంత్రం అయింది. ఇక షికారు కెళ్దాము పద" అన్నాడు రామ్.

సుదర్శన్ యాంత్రికంగా అతన్ననుసరించాడు, అతని హృదయంలో ఎన్నో వ్యథలున్నాయి. ఎన్నో ఆలోచనలు పరుగిడుతున్నాయి. నే ననుకొన్నట్లయింది. ఇక ఆయన పరిస్థితి ఎట్లా వుందో ! ఎక్కడున్నాడో ఆరోజున నన్ను వెళ్ళిపొమ్మన్నాడు. కాని ఈ రోజు నా కోసం వెయ్యి కళ్ళతో వెదుకుతున్నాడేమో! అంతా అయ్యాక కళ్లు విప్పితే వచ్చేదేముంది!"

"బాబూ ! ధర్మచెయ్యి బాబు! ఒక్క కాని బాబు"

"... ... ..."

సుదర్శన్ ఆలోచనలకు షడన్‌గా బ్రేక్ పడ్డట్లయింది. అ కంఠం పరిచిత మయిందిగా యుంది. రామ్‌కుకూడా పరిచితమే.

"ధర్మాత్ములు ! ధర్మంచేయ్యాలిబాబు !"

సుదర్శన్ రాము ఆగిపోయారు. రోడ్డు ప్రక్కన నిలబడివున్న భిక్షగాని దగ్గరకెళ్ళి పరీక్షగా చూసినారు. ఆ ముసలివాడు కూడ వీళ్ళవైపు తదేక ధ్యానంగా చూచి "సుదర్శన్" అన్నాడు గట్టిగా.

"నాన్నా" సుదర్శన్ కౌగలించుకొన్నాడు.

''నన్ను క్షమించు నాయనా ! నీవు చెప్పి నట్లు వినుంటే నేనీ దుర్గతికి పాల్పడే వాణ్ణి కాదు. నీపై ఎన్నోచెప్పారు; నిజమని నమ్మాను. వంచికులు మోసం ! అంతా మోసం చేసారు. పాపిష్టులు'' అన్నాడు అతని కళ్ళలో అశ్రువులు ఏకధారగా ప్రవహిస్తు న్నాయి. సుదర్శన్ యేమీ మాట్లాడలేక పోయాడు.

''మీరు విచారించకండి. వాళ్ళ విషయం నేను చూస్తాను'' అన్నాడు రామ్.

తెలుగు బిడ్డ

ఎ. రామచంద్రరావు I U. C.
బి. ఎస్. సాయిప్రసాదు I U.C.

వెంట తోడులేక ఒంటిగా స్నానమ్ము
చెరువు కాల్వలందు చేయబోకు
నీకు తెలియనట్టి నీటి గుండములుండు
కలుగ మోసమచట తెలుగుబిడ్డ !

స్నానమైన పిదప చల్దిబువ్వ తినుము
కాఫి, టీలు మేలుకావు నీకు
వీలు కలుగునేని పాలు త్రాగుట మేలు
బలము బుద్ధిపెరుగు తెలుగుబిడ్డ !

పాఠములు చదువక బడిని మానితివేని
నిన్న చదువుతోడ నేటి చదువు
మన్ను కలిసిపోవు మరి కష్టమాపైన
తిరిగి చదువనీకు తెలుగుబిడ్డ !

చదువురాని యట్టి సాటి విద్యార్థిని
చిన్నచూపు చూడ చెల్లదయ్యా
విప్పి చెప్పవలయు విశ్రాంతివేళల
తెలియు నతనికెల్ల తెలుగు బిడ్డ !

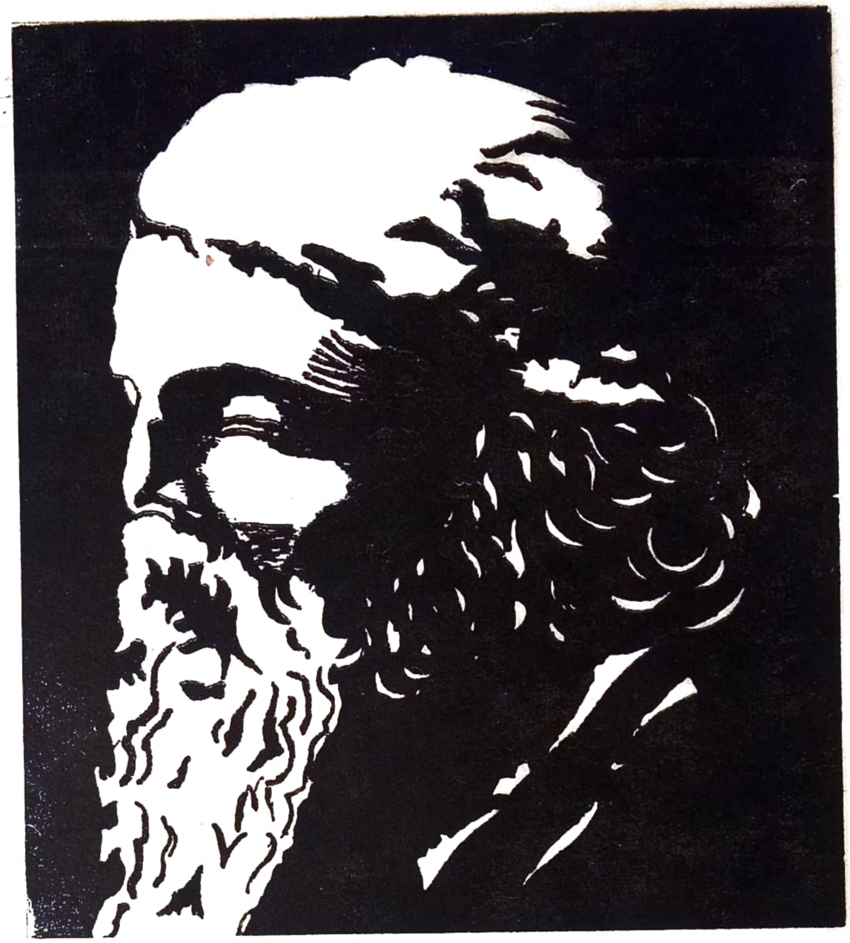

—C. Veerabhadra Rao, I U C.

—B. Satyanarayana Rao, I U. C.

—R. P. Mohan Rao, I U. C.

దేశ మేదన్న చో తెలుగు దేశ మనుము
జాతి యేదన్న చో తెలుగుజాతి యనుము
వంశ మేదన్న చో తెలుగువాడ ననుము
తెలుగుకీర్తిని జాటుము తెలుగు బిడ్డ!

పాఠమందు బోధపడనట్టి విషయంబు
లర్థమెరుగ గురువు నడుగుమయ్యా
తెలిసి తెలియకున్న తెల్లమొగము వేసి
నిలిచియుండబోకు తెలుగు బిడ్డ!

దేశమనగ వేరె దివ్యవస్తువు లేదు
దేశ మీవె, నీవె దేశమయ్యా
ఘనతపొందిన నీవు కాపాడవలె సుమ్ము
దేశ గౌరవంబు తెలుగు బిడ్డ!

పుస్తకముల నెపుడు పూవుబోలిక చూడు
చింపబోకు మురికి చేయబోకు
పరుల పుస్తకముల నెరువు తెచ్చితివేని
తిరిగియిమ్ము వేగ తెలుగు బిడ్డ!

ANDHRA LOYOLA COLLEGE LIBRARY VIJAYAWADA

ఆంధ్రదేశమునందలి ఖనిజసంపద

షేఖ్ అబ్దుల్ జబ్బార్, II B. Sc.

"రాళ్ల సీమ కాదు
రతనాల సీమ మన రాయలసీమ"

ఆధునిక యుగమందు అనేక దేశములు పారిశ్రామిక పురోగమన మను పథమున పయనించుచున్నవనిన నా యా దేశములందలి ఖనిజ సంపదలను సద్వినియోగము జేసి కొనుటయు నొక కారణము. "అంగడిలో నన్నియునున్నవి: అల్లునినోటిలో శనియున్న" దన్నసామెత మన దేశమునకు ముఖ్యముగ మన రాష్ట్రమునకు వర్తిల్లును.

ఆంధ్ర దేశమున దొరకని ఖనిజములు చాల తక్కువ. నవీన భూగర్భ శాస్త్రజ్ఞుల యంచనా ననుసరించి వివిధ రకములైన ఖనిజములు మనగడ్డనుండి వెలువడవలసి యున్నవి. చారిత్రాత్మకమైన దృష్టితో జూచిన మన రాష్ట్రము సుప్రసిద్ధము. సుప్రసిద్ధ వీరుడైన నెపోలియను ఖడ్గమునకు కాంతిని ప్రసాదించిన 'పిట్'వజ్రము, ప్రపంచ ప్రఖ్యాతి గాంచిన 'కోహినూర్' వజ్రము తెనుగు నాట పుట్టినవే.

మన యాంధ్ర భూమి ఖనిజ సంపద యపారమైనది. ముఖ్యమైన ఖనిజాలలో మచ్చునకు మనమిచ్చట కొన్నింటినిగూర్చి చర్చింతుదము.

<u>బంగారం:-</u> ఇది ఖనిజాలలోనెల్ల శ్రేష్ఠమైనది; ఇది అనంతపురం జిల్లాలోని రాంగిరి వద్ద, కర్నూలు జిల్లాలోని పయిడిరాయివద్ద గుత్తిలోను, బళ్ళారియందలి జగ్గల గూడు సమీపాన లభించుచున్నది. మన తెనుగునాట బంగారపు గనులు మిక్కిలిలోతున దాగి యున్నవి. తగిన పరిశోధనలు చేయించుట మనవారివిధి. ఒక్క అనంతపురం జిల్లాలో

మాత్రము కొన్ని వేల ఔన్సుల బంగారంతీసిరి. బంగారమునుగూర్చి వర్ణించుట దీపపు సాయముతో సూర్యుని చూపడము వంటిది.

__అభ్రకము:-__ అభ్రకమునకు పుట్టినిల్లు మన భారతదేశము. ప్రపంచంలో ఉత్పత్తిఅగు మైకాలో 75% మన దేశములోనే దొరుకును ఒక్క బీహారు రాష్ట్రముతప్ప అభ్రకోత్పత్తిలో మన తెనుగుదేశమునకు సాటిరాగల రాష్ట్రమేదియును లేదు. నెల్లూరుజిల్లా మైకా గనులకు ప్రసిద్ధి. గూడూరు, రాపూరు, మరియు ఆత్మకూరు తాలూకాలలో యీ ఖనిజమును విస్తారముగ త్రవ్వి శుభ్ర పరచుచున్నారు. విశాఖ పట్టణము జిల్లాలోకూడ అభ్రకము అక్కడక్కడ దొరుకుచున్నది. సర్ థామస్ హాలెండు దొర తాను వ్రాసిన "Mica deposits of India" అను గ్రంధమునుబట్టి కృష్ణా జిల్లాలోని తిరువూరు తాలూకాలో పెన్న, సువర్ణముఖి నదుల ఒండలి మట్టిపొర క్రింద ఈ ఖనిజము దాగియున్నట్లు తేటతెల్లమయినది. అభ్రకమును "కాకి బంగారము" అని వ్యవహరించెదరు. పారిశ్రామికోద్యమములో బంగారముకన్న కాకి బంగారపు సహకారమే అధికముగానున్నది. అబ్రకపు ప్రయోజనములుమనకు తెలియును. ముఖ్యముగా వేడిమిని, విద్యుచ్ఛక్తిని నిరోధించగల శక్తి గలది. అధికోష్ణములో పలుచటి రేకులుగా విడిపోగలదు. దీనిని ఎలక్ట్రిక్ డైనమోలలోను, ట్రాన్సుఫార్మరులలోను వాడెదరు. గ్రాంఫోన్, టెలిఫోన్, మైక్రోఫోన్, విమాన నిర్మాణములో నిదియత్యవసరము.

__మాంగనీసు:__ ఇయ్యది మన్నువలె నల్లగా నుండును. విశాఖజిల్లాలోని కొడూరు, రామభద్రాపురము, చింతవలస, గర్భం, చీపురుపల్లి గ్రామాలలో విస్తారముగా లభించుచున్నది. ఒక్క గర్భంవద్ద మాత్రమే పదిలక్షల టన్నుల మాంగనీసు వుండట. కావున ఈ 'గర్భం' మాంగనీసు నకు గర్భమనజెల్లును. కర్నూలు జిల్లాలోని రుద్రవరము, బనగాని పల్లెలలోను, బళ్లారిలోని తెలగికొండల ప్రాంతములలోను ఈఖనిజము లభ్యమగును. మరతుపాకులు క్రషింగ్ మెషీనులు. ఫిరంగులు. డ్రైబాటరీలు, ఎలక్ట్రిక్ సెల్స్ మొదలగు వానిని తయారు చేయుటకు ఈ ఖనిజము ముఖ్యావసరము. పలువిధములైన రసాయనిక ద్రవ్యములు ఎరువులు దీనిచే తయారగును. ఈ ఖనిజమునకు మన తెనుగు దేశములో ఒక్క పరిశ్రమ శాలయైన లేదు. దీనిని ఎగుమతిజేయుటదప్ప ఉపయోగించుటకు మన ప్రభుత్వమునకు తెలియదేమో!

__గ్రాఫైటు:__ దీనినే మెరుగుడుమన్ను అందురు. ఇది నల్లగా మెత్తగానుండు అచ్ఛమైన కర్బనము. తూర్పుగోదావరి జిల్లాలోని చోడవరము, పోలవరమువద్ద, పశ్చిమగోదావరి జిల్లాలోని జంగారెడ్డిగూడెములోను, భద్రాచలము చుట్టుపట్లను బెజవాడ ప్రాంతములలోను విశాఖపట్టణము కొండలలోను ఈ ఖనిజము ఎక్కువగా లభించుచున్నది. గ్రాఫైటు ఎంత వేడిమినైనను భరించగలదు. పెన్సిల్సు, రంగులు, స్టౌపాలీషు మొదలగు వానియందు గ్రాఫైటు నుపయోగించుదురు. గ్రాఫైటును మనవారు సద్వినియోగ పరుచుకొను సూచనలు లేవు.

__బరైటీస్:__ దీనిని సామాన్యముగ ముగ్గురాయి అని పిలుతురు. రశాయనిక శాస్త్రజ్ఞులు

"బేరియం సల్ఫేటు" అందురు. ఇది తెల్లగా బరువుగా నుండును. అనంతపురం జిల్లాలోని తాడిపత్రిలోను కర్నూలు జిల్లాలోని ద్రోణాచలం వద్దను, కడపలోని పులివెందుల దగ్గర ఈ ఖనిజ మపారముగా లభ్యమగును. పూత రంగుల పరిశ్రమలకు కాగితము, వస్త్రములు, నయోనీలియము, అచ్చుసిరాలు 'లితోఫోన్' సిరా, కృత్రిమపు దంతములు మొదలైనవానికి, చీట్లపేకకు నునుపుదనము కలిగించుటకు కిరసనాయిలు మొదలగు నూనెలను పరిశుభ్రము చేయుటకు ఈ ఖనిజ మత్యవసరము. కలకత్తాలోని పెద్దపెద్ద రంగుల పరిశ్రమశాలలు రాయలసీమలోని బరైటిన్ కోసము వేచుకొని యుండును. ఇటువంటి అమూల్యమైన ఖనిజోపయోగార్థమై తగిన పరిశ్రమలు స్థాపించుట మన విధి.

ఆస్బెస్టాస్ : తెనుగులో దీనిని రాతినార యని వ్యవహరింతురు. ఇది చిత్రమైన ఖనిజము. వేడిమిని నిరోధించగలదు. ఇది పట్టువలె మెత్తగాను గట్టిదనమును కలిగియుండును. కర్నూలు జిల్లాలోని లింగాల, కడప జిల్లాలోని బ్రాహ్మణపల్లి, ఇప్పట్ల, చిన్నకూడాల, వెలిదండ్లవద్ద యీ ఖనిజము కొన్ని వేల టన్నులున్నదని భూగర్భ శాస్త్రజ్ఞుడు వే "కాల్సస్" యున్నాడు. ఎలక్ట్రిక్ మోటారు పరిశ్రమలలో అగ్నిప్రమాదములలో ధరించు వస్త్రములు దీనిచే తయారగుచున్నవి. త్రాళ్ళు, కాగితములు, అట్టలు తయారు చేయుటలో రాతినార లపారముగా వాడుచున్నారు.

బొగ్గు:- బొగ్గు లేనిదే పరిశ్రమలు లేవు. దీని అవశ్యకము మనకందరికి విశదమే. గోదావరి ప్రాంతములో, లింగాలలో తోట్లపల్లి, బెడమూరు మొదలగుచోట్ల నవీన శాస్త్రజ్ఞులయభిప్రాయమును బట్టి మొత్త మీ ప్రదేశములనుండి '500' లక్షల టన్నుల బొగ్గు తీయవచ్చునని యంచనా, ఆహా! మన భూమి యెంత యమూల్యమైనది! ఆవిరి యంత్రములకు బొగ్గులేనిదే గడవదు. గ్గిజరిను, కోలుతారు, సింథెటిక్ పెట్రోలు చేయుటకు బొగ్గుపయోగపడుచున్నది. ఈ ఖనిజ పరిశోధన విశిష్టమైనది. అన్నిపరిశ్రమల కాలవాలమైన బొగ్గు మట్టిక్రింద మరుగు పడియుండుట శోచనీయముగదా!

ఇనుము:- ఆంధ్ర భూమిలో ఇనుము లేని ప్రదేశము లేదన్న అతిశయోక్తికాదేమో. ఒంగోలు నందలి పేర్నమెట్ట బళ్ళారిలోని సాందీరు కొండలు ఇనుమును విస్తారముగా కలిగియున్నవి. కడప కర్నూలు జిల్లాలలో అనంతపురం జిల్లాలోని కైవేరు, నెల్లూరు జిల్లాలోని గుండ్లకమ్మ ఇవన్నియు ఇనుము దొరుకు ప్రదేశములే. గోదావరి జిల్లాలోని ఇసుక రాతినేలలో ఇనుమున్నటుల కనుగొనబడినది. విశాఖపట్టణం జిల్లా అంతట హేమటైటుజాతి ఇనుమున్నది. పారిశ్రామిక పురోభివృద్ధికిది వెన్నెముకవంటిది.

సీసము :- కడపజిల్లాలోని బాజీపేటదగ్గర విస్తారముగా లభించును. ఆంధ్రదేశములో మరెక్కడనున్నట్లు పరిశోధనల మూలమున తెలియలేదు. పాత్రలు, అనేక మిశ్రలోహములు తయారుచేయుటకిది నుపయోగముగా నుండును.

రాగి:- ప్రతివ్యక్తి కందుబాటులో నుండి వాడుకలోనున్న ఖనిజము. నెల్లూరు జిల్లా

లోని ఉదయగిరి, పామూరు తాలూకలోని గరిమనిపెంటు వద్ద లభించుచున్నది. బళ్ళారి జిల్లా నందలి రాగి కొండలలో సిద్దప్పకొండ వద్ద కడప జిల్లా నందలి నల్లము కొండనందు కర్నూలులోని గుమ్మకొండవద్ద సోంపల్లిలోను గుంటూరు జిల్లాలోని గుంటుపల్లి సమీపమున రాగిగనులున్నవి. రాగి ప్రతి పరిశ్రమకు ముఖ్యావసరము. యుద్ధనావలు లోకోమోటివ్ ఇంజినులు ఎలక్ట్రిక్ తీగలు, కంచు, ఇత్తడి మొదలగువానిని తయారుచేయుట కుపయోగింతురు. రాగిలేనిదే విద్యుచ్ఛక్తి సరఫరా లేదు. దీనికై ప్రత్యేక పరిశ్రమలు నెలకొల్పవలసినది.

<u>వజ్రములు:-</u> శతాబ్దాల తరబడి వజ్రోత్పత్తికి మన తెనుగు దేశము మిక్కిలి ప్రఖ్యాతి వడసినది. పందొమ్మిదవ శతాబ్దాంతము వరకు మన తెనుగు దేశము చాలా దేశములకు వజ్రముల నెగుమతిచేసెడిది. 1632–77 మధ్య కాలమునందు మన దేశమునకు వచ్చిన 'టవర్నియర్' 'మార్షల్ హెరావర్ట్' ఆంధ్ర దేశపు వజ్ర పరిశ్రమ అతి వైభవముగా జరుగుచుండెడిదని వ్రాసినారు. గుంటూరు జిల్లా సత్తెనపల్లి తాలూకాలోని కీళ్ళూరు వద్ద 8–10 శేర్ల బరువుగల వజ్రములు తీసేవారు. అనంతపురం జిల్లాలోను వజ్రకరూరు వద్ద కంగనపల్లివద్ద, కర్నూలుజిల్లాలోని తుగలి, ప్యాపలి, గుడనురాల మొదలగు ప్రదేశాలలో వజ్రపుపరిశ్రమ స్థాపించుట కనుకూల పరిస్థితు లున్నవి.

ఇంక ఫాస్ఫేట్లు, కార్ట్రైట్, కొలైన్ బ్రాక్సైటు, అంటమన్, బ్రాక్సైటు, చలువరాళ్లు, పలకరాళ్ళు ఇవన్నియు మనరాష్ట్రమునం దున్నవి.

మన రాష్ట్రాభివృద్ధికి ప్రోదిచేయుట మన విధి. ఆంధ్రరాష్ట్రము ఖనిజసంపద పోషణలో తల్లిలేని బిడ్డను పోలియున్నది. నేలలో దాగియున్న ఖనిజములు నిర్జీవములైయున్నవి. వీని నన్నిటిని పురస్కరించుకొని మన ఖనిజసంపద నొక్కసారి యవగాహన మొనర్చుకొని వానిని సద్వినియోగ పరుచుకొన్నచో భవిష్యత్కాల మందు పురోభివృద్ధికి రాగలము.

తలిదండ్రుల్ ఒలె దప్పులోగొనుచు వాత్సల్యంబునం బ్రోతు! నె
చ్చెలియంబోలె సుధామయోక్తులను మా సేమంబెరింగింతు; కే
వల ధర్మప్రభువట్లు నీ ప్రజల యిబ్బందుల్ దొలగింతు; ని
న్నెల మిం గొల్వమి మాయభాగ్యదశగాదే భక్తచింతామణీ!

వేమన - తత్వవేత్త

గారపాటి నాగభూషణరావు, B. Sc. (Final) M.P.C.

తెలుగు సాహిత్య చరిత్రలోను, భారత తత్వశాస్త్ర పరిణామములోను యోగి వేమనకు ప్రముఖస్థానమున్నది. వేమనపద్యాలు తెలియని పండితుడు కాని పామరుడుకాని ఆంధ్రదేశములో లేడనుట అతిశయోక్తి కాదు. వెనా వేమన్నను అర్థముచేసుకొన్నవారు చాల తక్కువ. పాఠకులతో సంప్రదాయసిద్ధంగా వస్తున్న అలసత్వం, వారిలో జీర్ణించిపోయిన చాందసత్వం, కవి తనసిద్ధాంతాలను క్రమబద్ధంగా చెప్పకపోవడం, ఈ కారణాలవల్ల వేమన కవిత్వంపట్ల నిర్లక్ష్యం ప్రబలిపోయినది. కాని వేమననుగూర్చి వివిధ కర్తలు వివిధముగా తమ అభిప్రాయములను వెలిబుచ్చినారు. ఆయన సిద్ధాంతాలకు అపార్థమిచ్చే, కవితను పాడుచేసే వేరువేరు పాడుపదాలను ఆయన పద్యములలో చేర్చినారు. ఆయన కవిత్వము మరుగుపడడానికి మూడు కారణాలు కలవు. ఒకటి కులమతాతీతమైన ఆయన మానవతా దృక్పథము. రెండు మానవులంతా సోదరులేననే ఆయన సందేశము. మూడు నిత్యనూత్నంగా, సరళంగా సూటిగా మనసుకు నాటుకునేటట్లు ఉండే ఆయన కవిత్వము.

వేమన కొండవీడు రెడ్డిరాజులకు చెందినవాడు. వేమనతల్లి లక్ష్మాంబ. తండ్రి కేశవుడు. వేమన తనది కొండవీడని చెప్పుకొనినాడు.

> "ఊరు కొండవీడు కునికి పశ్చిమవీధి
> మూగచింతపల్లె మొదటియిల్లు
> ఎట్టిరెడ్డి కులమదేమని తెల్పుదు."

వేమన రాయని భాస్కరుడు, పాల్కురికి సోమనాధునికి సమకాలికుడు. ఇతనినిగూర్చి

శరభాంక రాజశేఖరుని నాగ ఖండములో ప్రస్తావన కలదు. వేమన చిన్నతనమున చెడుగా తిరిగెడివాడని ప్రతీతి. ఇతడు సాని కొంపల వెంట తిరుగుచుండెడివాడట.

ఇతని వదిన నరసాంబ. ఇతనికి వ్యభిచారముమీద విరక్తి కల్గునట్లు చేసినది. మరియు అంబికా శివయోగివద్ద జ్ఞానియగునట్లు చేసినది. అంబికా శివయోగి వేమనకు గురువని ప్రతీతి.

"ఆదిమూలమందు అంబికా శివయోగి
మూలగురుడు ముక్తిజూపె."

వేమన తన జీవితములో కష్టసుఖములు, కలిమి లేములు అనుభవించినాడు. "కుక్క యిల్లు జొచ్చి కుండలు వెతుకుట జూచినాడు' పండినచేనులో పల్లేరుగాయలు త్రొక్కినాడు "కుండ చిల్లిపడిన గుడ్డదోపవచ్చు" అను సంసారపు నాజూకు చూచినాడు. ఆంధ్రదేశమంతయు తిరిగి కొన్ని మఠములను స్థాపించినాడు. అద్వైతమును తాననుసరించి యోగ సాధనగా అందలి తత్వమును గ్రహించి ప్రచారము చేసినాడు. ఇతనికి శిష్యులు యిప్పటికిని కటార్లపల్లెలో కలరు. ఇచ్చటనే వేమన సమాధియైనాడని ప్రతీతి. ప్రతి సంవత్సరము చైత్ర శు॥ నవమికి తిరునాళ్ళు జరుగును.

వేమన చెడుగా తిరిగినవాడు.
"ఆడుదానిచూడ అర్థంబుచూడ
బ్రహ్మకైన రెత్తు రిమ్మతెగులు"

భోగమువారిగానము, అభినయము చూసి పరవశుడైనాడు. కాని వేమన వేదములు గుర్తు తెచ్చుకొని ముక్తి నందినాడు.

వేమనకు సంగీతమందు అభిమానము చాల ఎక్కువ. తమ ఆస్థానమునకు, ఇళ్ళకువచ్చు సంగీతవిద్వాంసులసంగీతం వినుచుండెడివాడు.

గంగాధరుడే దైవము, సంగీతమే చెవులకింపు అనినాడు. "విద్యలోపల నీతియు వాయిద్యంబులోన వీణ" అన్నాడు. కవిచౌడప్పకు కాంభోజరాగమే విధముగా యిష్టమో ఇతనికి తోడిరాగముమీద అభిమానము.

"దున్నపోతునకు తోడిరాగమేల"

వేమనకు పెండ్లియైనట్లును, పుత్రులుకూడ నున్నట్లును వినికిడి. కాని భార్యమీదను పుత్రులమీదను విరక్తి చెందినాడు.

ఒకప్పుడు భార్యప్రేమకు ముగ్ధుడైనాడు.

ఇట్లు "ఇంటియాలి విడచి యిల జారకాంతల
వెంట తిరుగువాడు వెట్టివాడు,
పంటచేను విడచి పరిగేరినట్లు—కాని

వేమన సంసారమును కొందఱు చెడగొట్టినారు వేమనకు కోపము మెండు అందువల్ల భార్యపై అగ్గిరాముడైనాడు.

"వరుడు చక్కనైన వజ్రాలగనియైన
తళుకు మెఱుపువంటి తత్వమున్న
అన్యపురుషవాంఛ ఆడుదానికినుండు"

—అని విసుగు చెందినాడు. భార్యకు స్వాతంత్ర్యమీయరాదని యితని సిద్ధాంతము.

"మాటవినని యాలుమగనికి మరగాలు"
అలివంచలేని అధమత్వమునకుండ

వెనుకవంతు ననుట వెట్టితనను
చెట్టుముదరనిచ్చి చిదిమినపోవునా" అని

భార్యను నానాహింసలు పాలుచేసినాడు. ఆమెయు వీరత్వముకల సంసారమునుండి పుట్టి పెరిగినది కనుక ఇతనిని ప్రతిఘటించినది అందువల్ల.

"వాడకురికి తిట్టు వలదన్న మొఅపెట్టు
ముందు మగనితిట్టు ముసుగుబెట్టు
గడుసురాలు మగని గంపబెట్టముగా!

వేమనకు సంతానమందును సుఖముగా పరిణమించినట్లు కనపడదు.

"చండాలుడొకడుపుట్టి చంపును వేమా"

కొడుకులు పెద్దవారగుటచే

"ధనము లేని సుతులు తప్పుల నిడుదురు
ధనము లేని పత్ని తాకరాదు" అని

చెప్పినాడు వేమన ఉదారస్వభావుడు. దానకర్ణుడు. అన్నదాన మనిన యితనికి అభిలాషమెండు. తనవద్దనేదియున్నను దానము చేయుచుండెడివాడు..

"పేదల సేవయే పెరుమాళ్ళ సేవ"యనినాడు
"దానమిచ్చినపుడె తనకు దక్కె"

ఇతడు బీదవాడగుటచే హేమతారక విద్య నభ్యసించి పేదలకు దానముచేయుచుండెడివాడు.

వేమన తత్త్వవేత్త, కాని వేమన ఏ గురువు వద్దను వేదాధ్యయనముగాని గీతాపారాయణముగాని చేసి ఎఱుగడు. కాని వానిమీద అభిమానము మెండు.

"వేదవిద్యలెల్ల వేశ్యలవంటివి
భ్రమలబెట్టి మోక్ష కామిని ముక్తి మార్గమునుంచి వేరుచేస్తాయి" గ్రంథ జ్ఞానము ఇతనికి లేదు కాని జిజ్ఞాసా జ్ఞానమే యితని సిద్ధాంతాలకు మూలము. కాని

"వేదాతీతుడు వేమనసుమ్మా,
వేమన వాక్యము వేదము సుమ్మా!"

వేమనకు ఆటవెలది పద్యములన్న యిష్టము. ఇతడు మూడు పంక్తులను అచ్చతెనుగులో దృష్టాంతముతోసహ వ్రాసి నాల్గవపాదమున మకుటము జేర్చినాడు మన అంతరాత్మలను మేల్కొలిపేవిధముగా చెప్పుతాడు. ఆయన వచించే ప్రతి పదములోను చిత్తశుద్ధితో కూడిన విశేష జీవితానుభవము కన్పట్టుతుంది. శాస్త్రీయమైన సిద్ధాంతాలు జీవితాన్ని ఎలా నాశనం చేస్తాయో విశదీకరించినాడు.

వేమన సర్వమత సమానత్వము కావలెనను వాడు. ఈశ్వరసందర్శనమే జీవుల పరమార్థమని ఇతని సిద్ధాంతము

శివునియందు యితనికి నమ్మకం కలదు

కంటి మంటచేత కాముని దహించి
కామమునకు కడకు గౌరికూడె
ఎట్టివారినైన బట్టు ప్రారబ్ధము

విష్ణువుకన్న శివుడు గొప్పవాడని వాదించు శైవునితో ఒక మారుఇట్లనినాడు.

"కొడుకును బ్రతికించుకొనలేదు శంభుడు
దేవతాంతరములు దీననె కనిపించునె"

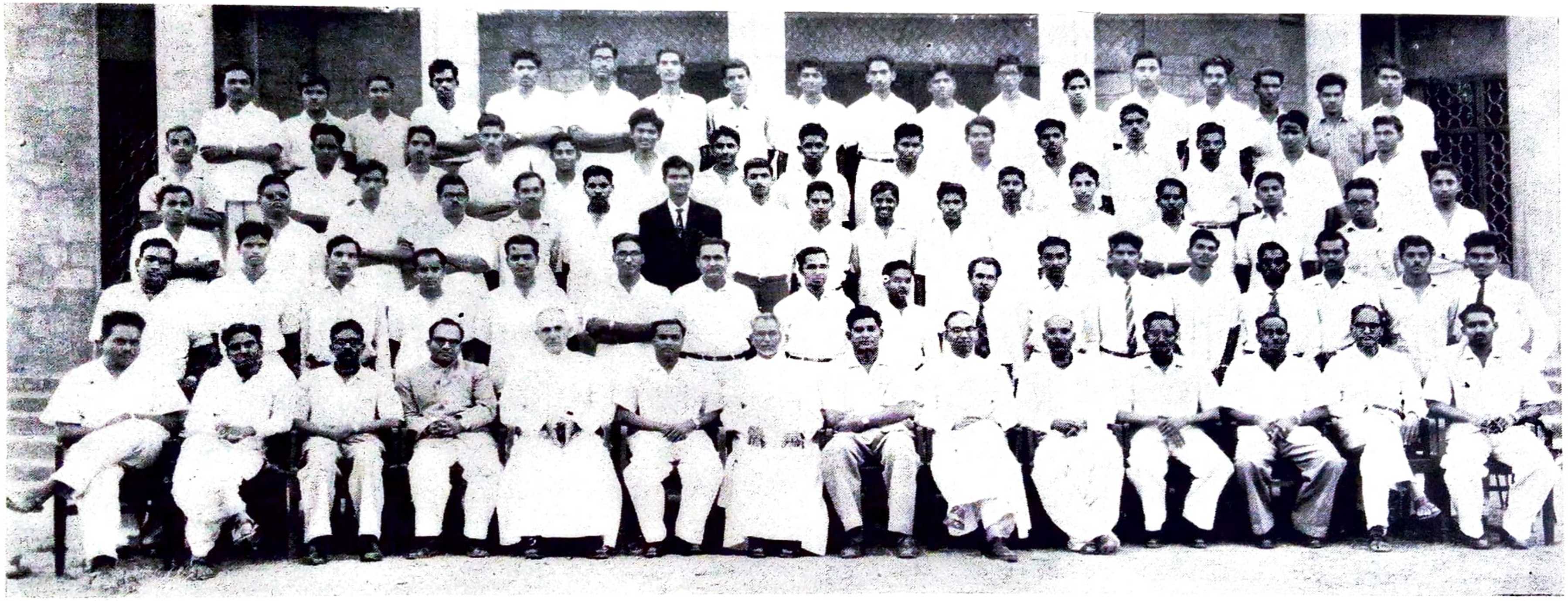

Final B. Sc. (Maths., Physics, Chemistry) Section – I

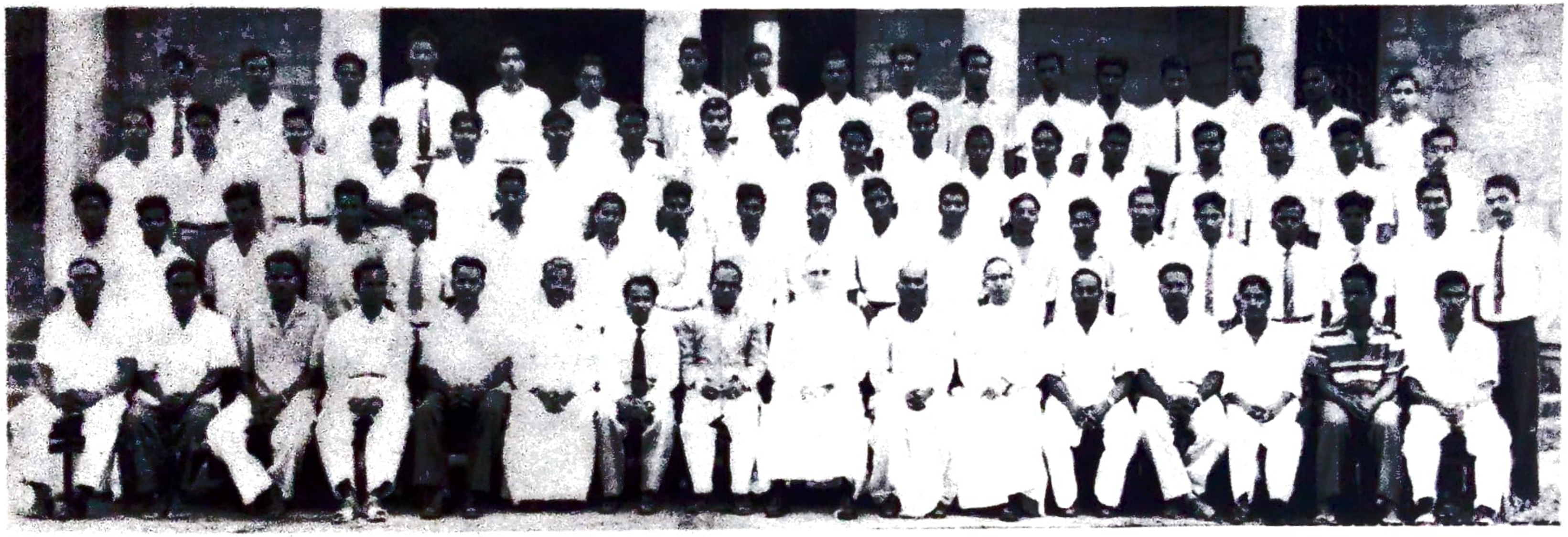

Final B. Sc. (Maths., Physics, Chemistry) Section – 2

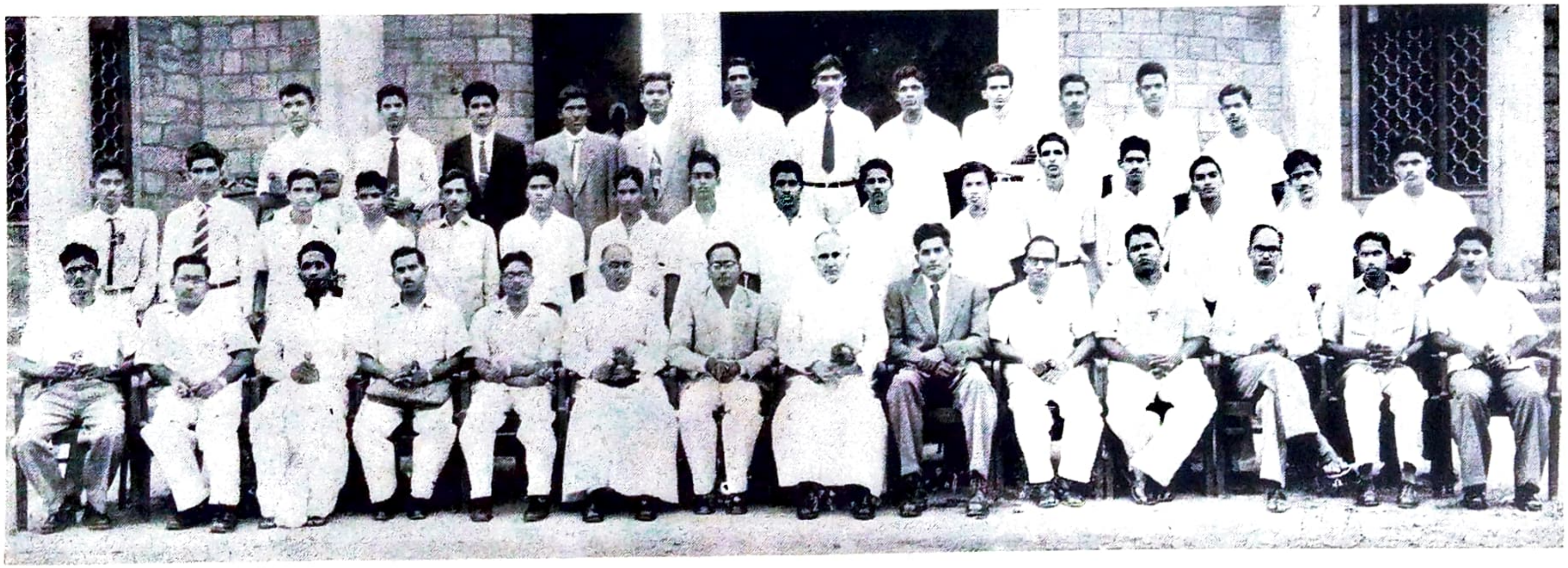

Final B. A. (History, Economics, Politics & Math., Economics, Politics)

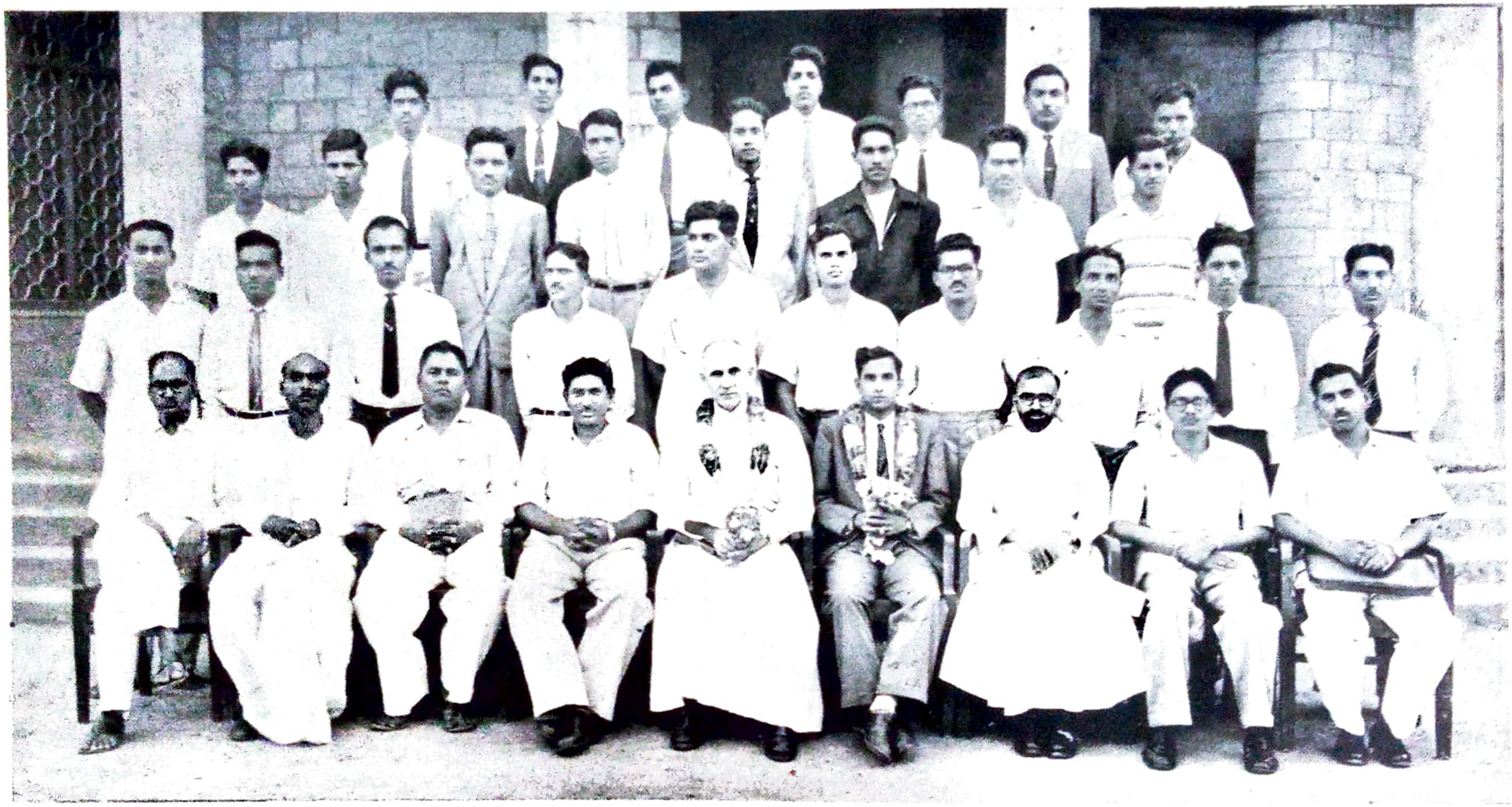

Final B. Com.

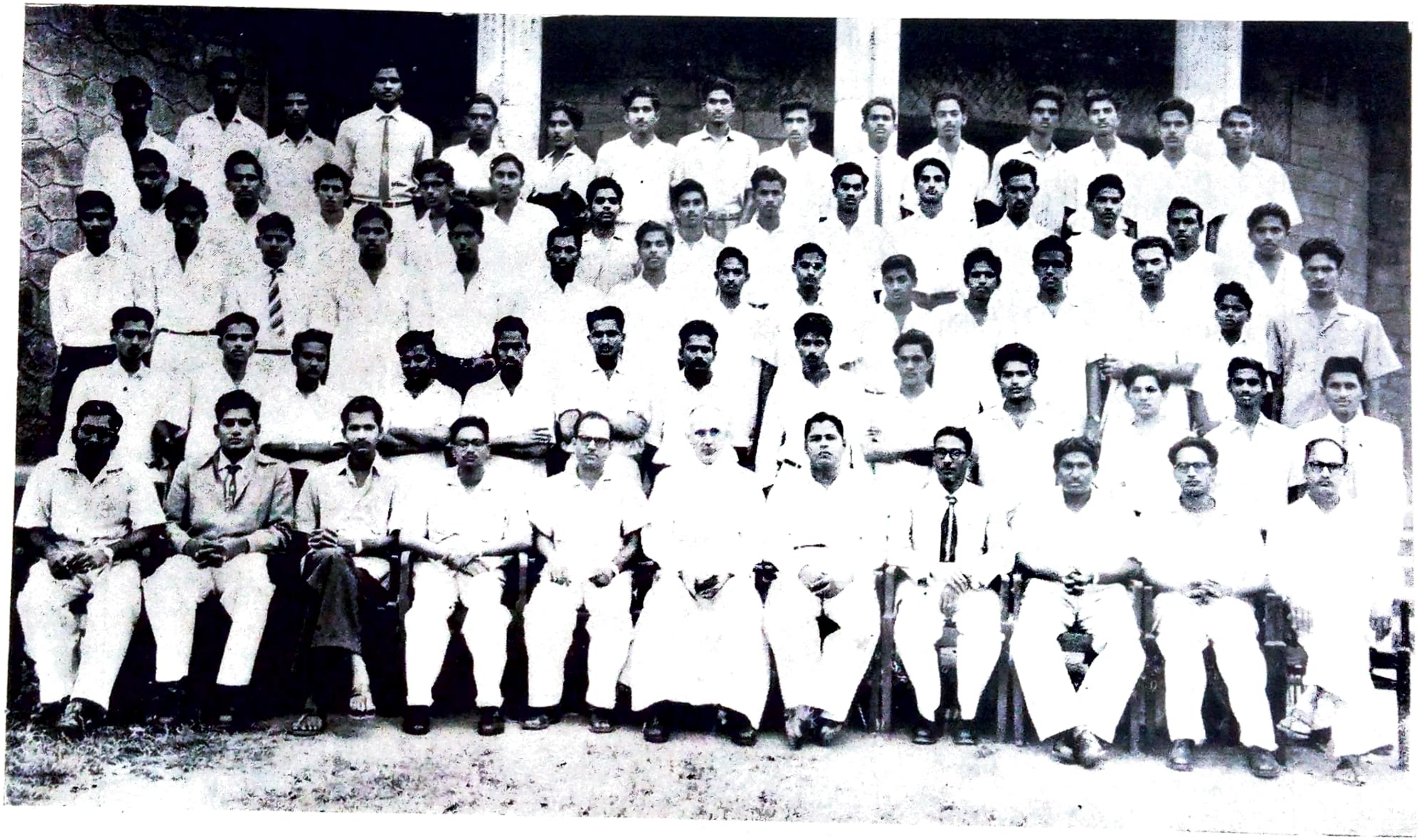

III B. Sc., CBZ

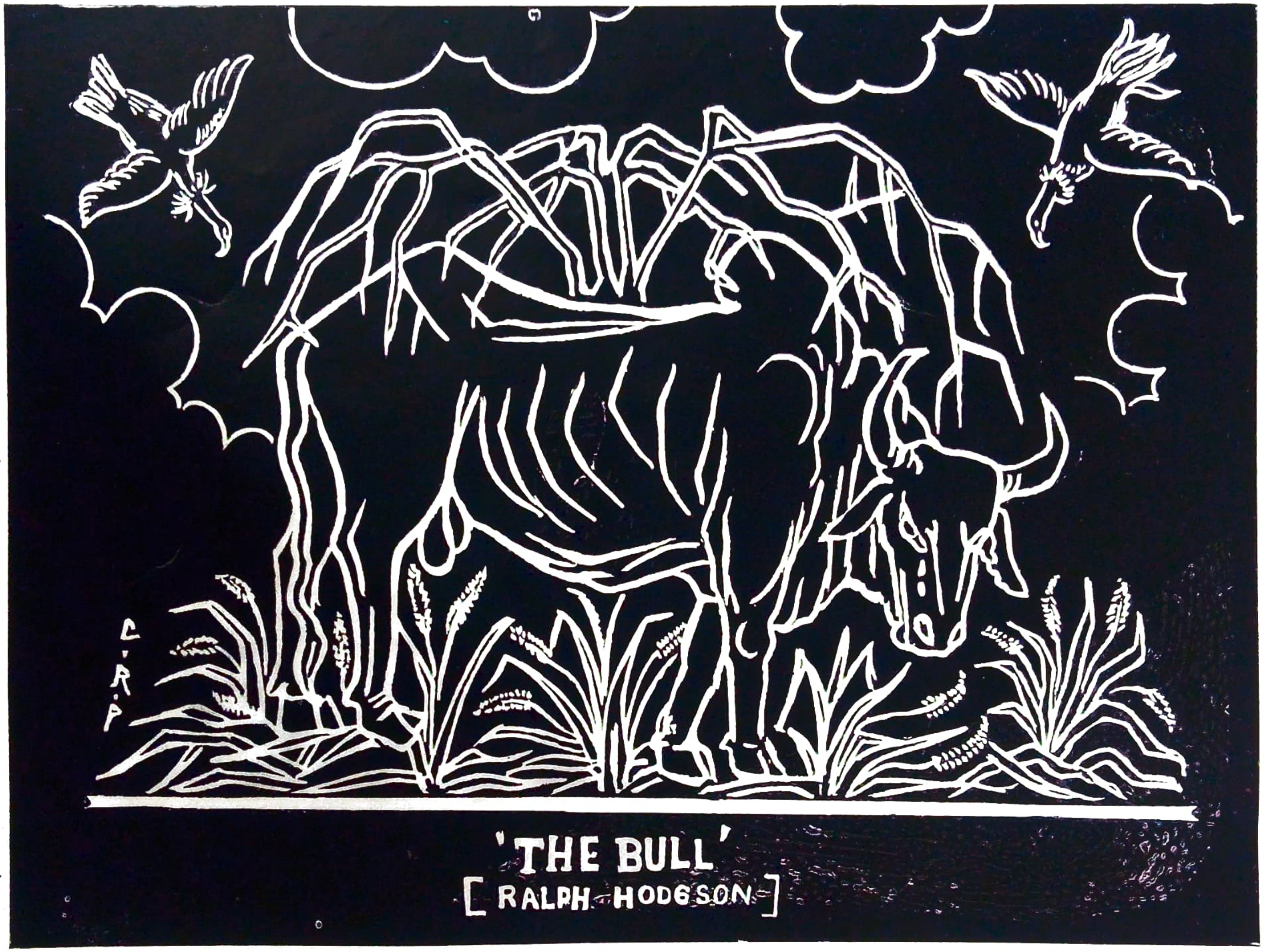

Illustration by C. Ramana Frasad, II U. C.

బ్రహ్మయే ఈ జగత్తుకుమూలమని చెప్పటతో వేమన వేదాంత అభిప్రాయములతో అంగీక రించినాడు

"పనులవన్నె వేరు పాలేకవర్ణమే
పుష్పజాతివేరు పూజయొకటి
దర్శనములువేరు దైవంబదొక్కటే

పాలు పెరుగువెన్న ... నేయి జున్ను వెన్ని యైన జూడపాలె పాల వంటి కులము బ్రహ్మంబు." ఈ జగత్తుఅంతా మాయ అని వేమన మతము. సర్వమత సమత్వము కావలె నను సిద్ధాంతము వేమనది.

"కుండ కుంభమన్న కొండ పర్వత
మన్న ఉప్పు లవణమన్న నొకటిగాదె?
భాషలిట్లే వేరు పరతత్వ మొక్కటే"

అంటాడు. వేమన,

ఆ కాలమందున్న వారివెకాక తరతరాల వారికి వ్యతిరేకమైన మార్గాన్ని వేమన అనుస రించి, ఆచరించినాడు. ఆయన కొత్తతరహా నీతి సూత్రాలను సృష్టించినాడు. ఆయన అచంచల మానవతావాది, స్వీయానుభవము ద్వారా ఆధ్యాత్మికోన్నతిని సాధించినవాడు కనుక వేమన మతగ్రంధాలను, లేక మత సూత్రాలను ఆయన లక్ష్య్య పెట్టలేదు.

ఆనాడు మతంపేరుతో కొనసాగుతున్న వర్ణవ్యవస్థను, అంటురానితనమును, పశుబలి, ఉపవాసము, తీర్థయాత్రలు, మొదలైన కర్మ కాండలను నిష్పక్షపాతంగా విమర్శించినాడు. లోకానికి మార్గదర్శకుడైనాడు. విగ్రహారాధన, మ్రొక్కుబడులు మొదలైన విషయములను కూడా విమర్శించాడు.

కనుకనే ఉపవాసినిగూర్చి

"కూడుబెట్టుకున్న కుక్షిలో జఠరాగ్ని
భక్షణముచేయు గుక్షిమలము
కూడివిడిచి మలము కుడుచురా
యుపవాసి" ... ...

తీర్థయాత్రలనుగూర్చి

"సకల తీర్థములగు సకలయజ్ఞంబుల
తలలు గొరుగకున్న ఫలములేదు
మంత్రజలముకన్న మందలి జలమెచ్చు"

మరియు

తిరుమలకుబోవ దురకదాసరికాడు.
కాసికేగ బందిగజముగాదు
కుక్క సింగమగునె గోదావరికిపోవ ...

విగ్రహారాధననుగూర్చి

రాతి బొమ్మకేల రంగైన వలువలు
గుళ్ళుగోపురములు కుంభములును
కూడుగుడ్డ తాను కోరునాదేవుడు. అని

సహేతువుగా వివరించినాడు.

వర్ణ వ్యవస్థపై

"మాలవానిజూచి ఏల నిందింపంగ
పాటిలేనిమాట పలుకులెగద
వానిలోన బలుకు వానికులంబేది"

కులమును అధికారమును తూయుటకు త్రాసు లేదని నాడు. ఆ విధముగానే పూజకంటె చిత్తశుద్ది ఏ విధముగా ప్రధానమో, అట్లే కులముకన్న గుణశీలములు ప్రధానమని వేమన వాదము. హిందూ మతము సమైక్యమై శక్తి

బ్రహ్మయే ఈ జగత్తుకుమూలమని చెప్పుటతో వేమన వేదాంత అభిప్రాయములతో అంగీకరించినాడు

"పసులవన్నెవేరు పాలేకవర్ణమే
పుష్పజాతివేరు పూజయొకటి
దర్శనములువేరు దైవంబదొక్కటే

పాలు పెరుగువెన్న ... నేయి జున్ను వెన్నయైన జాడపాలె పాలవంటికులము బ్రహ్మంబు." ఈ జగత్తుఅంతా మాయ అని వేమన మతము. సర్వమత సమత్వము కావలెనను సిద్ధాంతము వేమనది.

"కుండ కుంభమన్న కొండ పర్వతమన్న ఉప్పు లవణమన్న నొకటిగాదె?
భాషలిట్లు వేరు పరతత్వ మొక్కటే"

అంటాడు. వేమన,

ఆ కాలమందున్న వారివెకాక తరతరాల వారికి వ్యతిరేకమైన మార్గాన్ని వేమన అనుసరించి, ఆచరించినాడు. ఆయన క్రొత్తతరహా నీతి సూత్రాలను సృష్టించినాడు. ఆయన అచంచల మానవతావాది, స్వీయానుభవము ద్వారా ఆధ్యాత్మికోన్నతిని సాధించినవాడు కనుక వేమన మతగ్రంధాలను, లేక మత సూత్రాలను ఆయన లక్ష్యపెట్టలేదు.

ఆనాడు మతంపేరుతో కొనసాగుతున్న వర్ణవ్యవస్థను, అంటురానితనమును, పశుబలి, ఉపవాసము, తీర్థయాత్రలు, మొదలైన కర్మకాండలను నిష్పక్షపాతంగా విమర్శించినాడు. లోకానికి మార్గదర్శకుడైనాడు. విగ్రహారాధన, మ్రొక్కుబడులు మొదలైన విషయములను కూడా విమర్శించాడు.

కనుకనే ఉపవాసినిగూర్చి

"కూడుబెట్టుకున్న కుక్షిలో జఠరాగ్ని
భక్షణముచేయు గుక్షిమలము
కూడివిడిచి మలము కుడుచురా
యుపవాసి" ... ...

తీర్థయాత్రలనుగూర్చి

"సకల తీర్థములగు సకలయజ్ఞంబుల
తలలు గొరుగకున్న ఫలములేదు
మంత్రజలముకన్న మందలి జలమెచ్చు"

మరియు

తిరుమలకుబోవ దురకదాసరికాడు.
కాసికేగ బందిగజముగాదు
కుక్క సింగమగునె గోదావరికిపోవ ...

విగ్రహారాధననుగూర్చి

రాతి బొమ్మకేల రంగైన విలువలు
గుళ్ళుగోపురములు కుంభములును
కూడుగుడ్డ తాను కోరునా దేవుడు. అని

సహేతువుగా వివరించినాడు.

వర్ణ వ్యవస్థపై

"మాలవానిజూచి ఏల నిందింపంగ
పాటిలేనిమాట పలుకుటె గద
వానిలోన బలుకు వానికులంబేది"

కులమును అధికారమును తూయుటకు త్రాసు లేదని నాడు. ఆ విధముగానే పూజకంటె చిత్తశుద్ధి ఏ విధముగా ప్రధానమో, అట్లే కులముకన్న గుణశీలములు ప్రధానమని వేమన వాదము. హిందూ మతము సమైక్యమై శక్తి

ఏది శాశ్వతం?

వి. వి. సారథి, II B. Sc.

ప్రణయంలో పుట్టిందీ
ప్రళయంలో కలిసిందీ
అదియే మది కనురాగం
తుదకదియే వియోగం

    కుదిరిందీ దృఢమైత్రి
    బెదరిందీ కాళరాత్రి
    వదలిందీ విరోధాస్త్రం
    చెదరిందీ చిరమైత్రి

ఎచ్చటనో విరహగీతి
అచ్చటనే ప్రాణభీతి
తొలిలో నది సంతోషం
కలిగె మరల సంతాపం

    ఎచ్చటనో శిశు రోదన
    అచ్చటనే యాక్రందన
    తొలిలో నది సల్లాపం
    మలిలో నది విలాపం

జననం ధనంలో
జననం కరువుతో
ఆనందం అరక్షణం
తనువే యశాశ్వతం

    చెలికంకణ నిక్వాణం
    వలపుల వీణారావం
    మృత్యుఘంటికా నాదంలో
    మిళిత మౌను క్షణంలో

అట్టి యీ ప్రపంచంలో,
గతుకుల బ్రతుకంతా
వెతలతోనె వెళ్ళబుచ్చి
ఫలితమన్న దేమిలేక
తొలగిపోవు నొక జీవి

    అందినదాని లోనందంజూచి
    పొందుచు సౌఖ్యం డెందమందున
    తన్వుకల్గినంతకాలం
    తన్వినొందు నొక జీవి

ఆశలతోనె జీవిస్తూ
ప్రశాంతి దానికెరగావిస్తూ
భావి జీవితం కూల్చుకొని
వీగిపోవు నొక జీవి

    పరులకొరకై పాటుపడి
    వారికొరకై తన్వువీడి
    తరతరాలు నిలచియుండే
    కీర్తినొందు నొక జీవి

త్యాగశీలి మరణించిగ
గగనతార రాలెభువికి
స్వార్థపరుడు తన్నువీడగ
ఆరిపోయెను గుడ్డిదీపం

    చిగురాకుల కౌగిలిలో
    సుగంధాలు విరజిమ్మ
    చేరిందీ ధరణి యొడికి
    మరులుకూర్చి యొక పుష్పం

మంచు మనిషి

నాయని సత్యనారాయణరావు, II B. Sc.

విశాలమైన హిమాలయ పర్వతప్రాంతాల్లో తిరుగాడుతూవుండే ఓ విచిత్రమైన జీవిని గూర్చి మీ రెప్పుడైనా విన్నారా? ఆ జీవికి మనిషిలో వున్నపోలికలు చాలాకాలంనుంచి శాస్త్రజ్ఞుల్ని కలవరపెడుతున్నాయి: చాలా మంది వూహిస్తున్నట్లు అది ఏదైనా ఎలుగుబంటా? లేక కోతి కావచ్చునా? అదీకాక అంతా కల్పితమేనా? లేకపోతే పరిమాణ శాస్త్రప్రకారం శాస్త్రజ్ఞులు వెదుకులాడే—నరుడికీ వానరానికీ మధ్యదశలో వుండే జంతువా?

ఈ చిత్రజీవిని ఆ నిర్జనపర్వత ప్రాంతాల్లో నివసించేవారు 'యేతి'–'షూకాప్' –'మిగో' 'కాంగ్–మి' మొదలుగాగల పేర్లతో వ్యవహరిస్తూవుంటారు. సామాన్యంగా అందరికీ తెలిసింది "యేతి" అన్న పేరు. ఆ ప్రాంతీయులందరికీ యీ "యేతి"ని గూర్చి కొన్నివందల సంవత్సరాలనుంచి తెలుసు. కాని 1887వ సంవత్సరందాక ఆ "యేతి" పశ్చిమ దేశాల వారికి తెలియకుండానే వుండిపోయింది!

కర్నల్ వాడెల్ అనే ఒక బ్రిటిషు పర్వతారోహకుడు ఒకరోజున హిమాలయాలలోని మంచుమైదానంలో నడుస్తూవున్నాడు. హఠాత్తుగా అతడికి చిత్రమైన అడుగుజాడలు కన్పించాయి. అవి ఓ మహాకాయుడి పాదాలగుర్తుల్లా వున్నాయ్ అదీ—నిశ్శబ్దంగా, నిర్జనంగా, నిర్మానుష్యంగావుండే హిమాలయా సానువుల్లో—అందునా ఆ పాదాలకు పాదరక్షలుగానీ మరే విధమైన తొడుగులుగానీ లేనేలేవు!

మరో పంథొమ్మిదేళ్ళ తరువాత మరో పర్వతారోహకుడు "యేతి" అడుగుజాడలు చూశాడు. ఈసారి అడుగుజాడలు మాత్రం

చూడటమేకాదు; సాక్షాత్తు ఆ విచిత్రజీవినే చూశాడు; ఒళ్ళంతా జుట్టుతో కప్పబడి రెండుకాళ్ళమీదే నిలబడ్డ ఆ మహాకాయం అతనినుండి దూరంగా, పొదలవైపుకు, మంచు మీదుగా పరుగెత్తి అదృశ్యమైపోయింది.

మరి కొంతకాలం గడిచేసరికి చాలామంది పర్వతారోహకులు, నూతనస్థల సందర్శనాభిలాషులూ 'యేతి' ని చూశారు. ఒక్కోసారి అది అడవుల్లో అదృశ్యమైపోతూ కన్పించేది. ఒక్కోసారి మంచుమైదానాలమీద నడుస్తూ వంగి దుంపల్నీ, వేళ్ళనూ తవ్వుతూవుండేది. ఆ విచిత్రజీవికి "భయంకరమైన మంచుమనిషి" అన్న పేరు నిలిచిపోయింది.

1948 సంవత్సరములో "ప్రొన్టిన్, థార్బర్గ్" అనే పేర్లుగల యిద్దరు నార్వే దేశస్థులు 'యేతి' అడుగుజాడలను కొంతదూరం వెంబడించారు. అకస్మాత్తుగా వాళ్ళను రెండు ఎత్తుగా భయంకరంగావున్నా రెండు కాళ్ళ జంతువులు యెదురొక్కొన్నాయ్. ఆ జంతువుల శరీరమంతా అసహ్యాకరంగా జుట్టు మొలిచి వుంది. వాళ్ళిద్దరూ ఆ రెంటిలో ఒకదాన్ని గుజ్జాలనుపట్టే కట్టుతాడు మెడకువేసి పడదామని చూశారు. కాని ఆ భయంకరప్రాణి ప్రొన్టిన్ మీద పడి అతని చేతిని క్రూరంగా గాయపరిచింది. ప్రొన్టిన్ మిత్రుడు వెంటనే తన తుపాకీ పేల్చి వాటిని భయపెట్టి తరిమి తన స్నేహితుణ్ణి రక్షించుకున్నాడు.

కొన్ని సంవత్సరాల తర్వాత 'ఎరిక్ షిప్టన్' అనే బ్రిటిషు పర్వతారోహకుడు ఒక 'యేతి జంట' అడుగుజాడలు ఫొటో తీశాడు. అవి నడిచినదారిని చాలామైళ్ళవరకు అతను అనుసరించగలిగాడు. మంచుకొండలో ఒక చిన్న చీలికవచ్చేవరకూ అవి రెండూ ప్రక్కప్రక్కనే నడిచాయి. అక్కడ ఆగి అవతలివైపుకు దూకాయి. ఆ దూకడంకూడా ఎలుగుబంట్లులా నాలుగుకాళ్ళమీద కాకుండా మనిషిలా ఒక్క కాలుమీదనే!

కొంతమంది శాస్త్రజ్ఞులు అప్పటికీ ఆ మంచు మనిషి హిమాలయాల్లో తిరిగే ఏ ఎఱ్ఱ ఎలుగో 'లాంగర్' జాతికి చెందిన కోతో అయివుండవచ్చునని భావించారు. కాని యెఱ్ఱ ఎలుగు బంట్లు రెండు కాళ్ళమీదా కొద్దిదూరంకంటె యెక్కువ నడవలేవు. వాటి అడుగుజాడల్లో గోళ్ళ ముద్రకూడా కన్పించటం మరో విశేషం. 'లాంగర్' కోతులుకూడా నాలుగు కాళ్ళమీద నడుస్తాయి. వాటి శరీరాలు బాగా తేలికైనవీ పాదాలు చాలాచిన్నవీ కావడం చేత అవి మంచుమనిషి అడుగు జాడలంత ముద్రలు వెయ్యలేవు.

"యేతి వేట":

1954 వ సంవత్సరంలో "డెయిలీమెయిల్" మొట్టమొదట 'యేతివేట' ఏర్పాటుచేసింది. వేటగాళ్లు ఈ జంతువుల అడుగుజాడల్ని 'ఫొటో'లు తీశారు. అడుగుజాడల్లో కొన్ని పదమూడంగుళాల పొడవున్నవి. వాళ్ళకు మరో ముఖ్యవిషయంకూడా తెలిసింది. 'యేతి' ఎత్తయిన పర్వత ప్రాంతాలలోనే కాకుండా క్రింది భాగాల్లోకూడా జీవిస్తుంది. వాళ్ళకు మంచుమనిషిమటుకు ప్రత్యక్షంగా కన్పించలేదు

మూడేళ్ళ తర్వాత ఓ అమెరికన్ పర్వతారోహక బృందానికి సంబంధించిన వ్యక్తి

ఒకడు కొత్తగాపడ్డ మంచుమీద 'యేతి' అడుగుజాడల్ని అనుసరించాడు. మంచుమనిషి మామూలు మనిషిలానే నిలబడి ఏటవాలుగా వున్న ఒక మంచు బండమీదగా క్రిందకి దిగినట్టు అతనర్థం చేసుకున్నాడు. ఒకసారి క్రింద పడి మంచులో జారి మళ్ళీ రెండుకాళ్ళమీద నిలబడింది. మరోచోట అది క్రిందపడిపోయిన ఒక చెట్టుమీద కెక్కింది. ఎక్కుతూ పడిపోకుండా వుండటానికి చేతుల్తో కొమ్మలను పట్టుకొని పైకెక్కేసింది. మనిషి కంత దగ్గరగా - అన్నివిషయాల్లో అంత సన్నిహితంగా పోలి వుండీ, మనిషికి తెలియకుండా వందల సంవత్సరాల తరబడి ఆ హిమాలయ పర్వత ప్రాంతాల్లో ఆ విచిత్రజీవి నివసించడం మహాశ్చర్యకరమైన విషయం.

హిమాలయ ప్రాంతాల్లోని ఒక గ్రామంలో అమెరికన్ పర్వతారోహకులకో విషయం తెల్సింది. గొఱ్ఱెలను కాస్తూవుండగా ఒక కుఱ్ఱవానికి వాడిచెల్లెలికి 'యేతి' కన్పించిందనీ ప్రక్కనేవున్న అరణ్యంలోంచి వచ్చి మళ్ళీ నిశ్శబ్దంగా వెనక్కితిరిగి చెట్లలోకి వెళ్ళిపోయిందని తెలిసింది. ఆ కుఱ్ఱవాడు అది ఏడెనిమిది అడుగుల ఎత్తుంటుందనీ కొంచెం 'గొరిల్లా' లాగే వుంటుందనీ భోగట్టా యిచ్చాడు.

మరొక అమెరికన్ పర్వతారోహకబృందం యీ విషయమై కొత్త ప్రణాళికలు తయారు చేసింది. వేటగాళ్ళు ముందు 'యేతి' జాడలు తీస్తారు. వాళ్ళు తాము దాక్కొని 'యేతి' తిరిగివచ్చేవరకూ దాక్కోవడానికి "మాటు" తయారుచేసుకుంటారు. దానిని పట్టుకోడానికి ఒక రకమైన వలలు వాడవచ్చు. "వలలు" "యేతి" కేవిధమైన హానికలగకుండా కాపాడుతాయి. ఇలా కాకపోతే వాళ్ళు వో కొత్త రకం తుపాకీని వుపయోగించి "యేతి"ని పట్టుకుంటారు. ఆ తుపాకీ పేల్చే తూటాలలో మందులుంటాయి. ఆ మందులు మంచుమనిషిని కొంతసేపటివరకు చైతన్యరహితుణ్ణిచేస్తాయి.

ఆ అరిమెకన్‌లు "యేతి" జాడలు చాలా సులభంగా కనుక్కొన్నారు. నిజానికి రెండు రాత్రులు గడిచేటప్పటికల్లా కొన్ని కుతూహలంతో గాబోలు వాళ్ళ శిబిరాన్ని ముట్టడించాయి. ఆ ముట్టడిలో అవి వంటసామాగ్రి మిగతా వస్తువులూ అన్నిటిని చెల్లాచెదరు చేశాయి. ఆ వస్తువులుచేసిన శబ్దాలువింటూనే ఆ వింత జంతువులన్నీ బెదరి పారిపోయాయి. నిద్రిస్తున్నవాళ్లు లేవకముందే వాటిపలాయనం జరిగిపోయింది. ఆ బృందం టార్చ్‌లు వెలిగించి చూసేసరికి మంచుమనుషులు కనుచూపుమేరలో కన్పించలేదు. మంచులోమటుకు పది అంగుళాల పొడవున అడుగుజాడలు కొన్ని కన్పించాయి. ఆ జాడలు వో శిలావేదికవరకు మాత్రమే వున్నాయి.

మంచుమనిషి నిర్భయత్వం :

సరిగా అదేసమయానికి ఆ బృందంలో ఒకడైన రసెల్ అనే వ్యక్తి అడవిలోని వో సరస్సుకు కొద్దిదూరంలో రాతిమీద కొన్ని తడి జాడల్ని చూశాడు. చేతిలోవున్న 'టార్చ్'ని చుట్టూత్రిప్పగా అతడికి తనకు ఇరవైగజాల దూరంలో నీళ్ళ ప్రవాహంమధ్య రాతిమీద కూర్చున్న ఓ చిన్నసైజు మంచుమనిషి కన్పించాడు. భయపడి అతను అరచిన అరుపుకు చలించకుండా ఆ జంతువు నెమ్మదిగా లేచి

ఖంగారేమీ లేకుండా నెమ్మదిగా చీకట్లోకి జారుకుంది.

మర్నాడు 'రసెల్'కు 'గైడ్'గా పనిచేస్తున్న వ్యక్తి 'రసెల్' మాటువైపుకు యీ యెతిని తరుముదామని ఆ ప్రాంతీయుణ్ణి వెంటపెట్టుకు బయల్దేరాడు. వాళ్ళు నో గంట వేచివున్నాక వాళ్ళకు మంచుమనిషి కన్పించాడు. వాళ్ళు తనవైపు 'టార్చ్"లు ప్రసరిస్తోంటే భయపడి వెనక్కు వెళ్ళడంమాని ఆ జంతువు వాళ్ళిద్దరినీ భయపెడుతూ ముందుకువచ్చింది. అలా నిర్భయంగా మీదకువచ్చే యెతికి భయపడి వాళ్ళు వెనక్కు తిరిగి పిక్కబలం చూపారు.

తర్వాత కొన్ని వారాలపాటు ఆ బృందంలోనివారు వంతుల ప్రకారం రాత్రుళ్ళు ఆ సరస్సుకు దగ్గర్లో మాట్లువేసుకొని "యెతి" కోసం వేచిచూశారు. కాని వారి ఆశలు భగ్నమయ్యాయి. ఋతుపవనాలుమారేలోగా తిరిగి రాలేదు. ఆ వేట తప్పనిసరిగా ఆపివేయవలసి వచ్చింది.

వేటగాళ్ళు మరొక్కసారి నిరుత్సాహం పొందారు. ఒక్క "యెతి"ని కూడా పట్టుకోలేకపోయారు. కాని యీ విచిత్ర జంతువులను గురించి చాలా తెల్సింది.

బ్రిటిషు బృందంవారుకొన్ని యెతి పుఱ్ఱెలను ఫోటో తీయగలిగారు. యీ పుఱ్ఱెలను కొన్నివందల సంవత్సరాలనుండిహిమాలయాలలోని ఒక బౌద్ధ పీఠంలోని 'లామా'లు భద్రపరిచారు. 26 అంగుళాలు చుట్టుకొలతకలిగి యెఱ్ఱటి బిరుసైన జుట్టుతో యీ పుఱ్ఱెలు కప్పబడివున్నాయి. అమెరికనులు ఒక యెతి చేతి ఫోటోను కూడా తమవెంటతీసుకు వచ్చారు. ఆ చెయ్యిచాలా పురాతనమైనది. కాబట్టి శిధిలావస్థలోవున్నా దాని వ్రేళ్ళ పొడవు ఎముకల కలయిక మానవ హస్తం కంటె భిన్నంగావున్నాయి. బొటన వ్రేలు మటుకు మనిషి బొటన వ్రేలులానేవుంది.

ఈ మంచు మనిషి ఆదిమ మానవుడికి చాలా సన్నిహితంగావున్నాడనీ మరే యితర జంతువుకన్నా కూడా "గొరిల్లా' ను ఎక్కువగా పోలివున్నాడనీ ప్రస్తుతం శాస్త్రజ్ఞులు నమ్ముతున్నారు. బహుశ కొంతకాలానికి పరిశోధకులు పర్వత గుహల్లోంచి అ విచిత్ర జీవిని తీసుకు వస్తారేమో? అప్పుడు మనకు యీ చిక్కుప్రశ్నకు సమాధానం దొరుకుతుంది. చివరికి ఈ మంచు మనిషి మనకింతవరకు తెలియరాని వానరానికీ నరుడికీ మధ్యదశలోని వాడని బయట పడుతుందా?

('రీడర్స్ డైజస్ట్' లో ప్రచురితమైన ఆల్బర్ట్ మైజల్ వ్యాసం ఆధారంగా)

పిన్నం గారడివాడు వింకగ మహా వేణ్వగ్రి మెక్కించు లా
గెన్నన్ మానవజన్మ ముత్తమము నన్నెత్తించి వతిజ్ఞు; న
న్నన్నా ! హానికరంబు సుమ్మిది మహాత్మా ! కాచి యెట్లుండెదో
నిన్నేనమ్మక యున్న వాడజుమి తండ్రీ ! భక్త చింతామణీ

మా సోషలు సర్వీసు క్యాంపు

సి. వెంకటేశ్వరరావు, III B. Com.

అది డిశంబరు 15వ తేదీ. బాలభానుడు తన అరుణ కిరణాలతో లోకాన్ని భాసింప చేస్తున్నాడు. లేత కిరణాలు ఆకులు సందుల్లోంచి తొంగి తొంగి చూస్తున్నాయి. నిద్రాణమైన లోకము అప్పుడే లేచింది. కాలము 7 గంటల 30 నిముషాలు. పెద్ద అవుటపల్లి గ్రామంలో శ్రమదానం చేయటానికి, ఫాదర్ కొరియకోస్, బాలశౌరయ్య, ప్లానింగు ఫోరం సెక్రటరీ అయిన చంద్రశేఖరరావుగార్ల అధ్వర్యాన, ఫాదర్ల వీడ్కోలులతో, ఉత్సాహంతో, ఆకాంక్షతో, ఆశతో కళాశాల బస్సులో బయలుదేరాము.

మేము 9 గంటలకు పెద్దఅవుటపల్లి చేరుకొన్నాం. ఫాదర్ కల్దిరారో వారి భవనంలో మాకు బస ఏర్పాటుచేసారు. మాసామానంతా గదుల్లో వేసి, అపూర్వమైన ఉత్సాహంతో పలుగులు, పారలు, తట్టలుతీసుకొని ఆవూరిలో కొత్తగా కట్టించబోతున్న కమ్యూనిటి సెంటరుహాలు పునాదులు తీయుటకు బయలుదేరాము. మేము ఆ ప్రదేశముచేరుకొనే సరికి బ్లాకుడవలప్ మెంటు ఆఫీసరు ప్రసాదరావుగారు వచ్చారు. మాతో తీసుకువెళ్ళిన జాతీయ జండాను ప్రసాదరావుగారు ఎగురవేసిరి. జాతీయ జెండాను ఎగురవేసిన తరువాత ఫాదర్ కొరియకోస్, మాతోవచ్చిన కాలేజీ పాతవిద్యార్థి పరంధామయ్యగార్లతో కలసి మేము జాతీయగీతము పాడాము. ప్రసాదరావుగారు స్వాగతోపన్యాసమిస్తూ విద్యార్థులలో జాతీయత, విశాలభావములు, సాంఘిక దృక్పథములు అలవడుటకు ఇటువంటి క్యాంపులు చాలాదోహదం చేస్తవనిచెప్పారు.

తమస్వంత ఖర్చులతో ఇంత దూరమువచ్చి శ్రమదానంచేయుట చాలా గొప్పవిషయమని, ఏ కళాశాల ప్లానింగు ఫోరం విద్యార్థులు ఇంతవరకు ఈ విధంగా చేయలేదని ఇతర కాలేజీ ప్లానింగు ఫోరంలకు యిది ఆదర్శ ప్రాయం గలదని చెప్పారు. వీరు తరువాత కొబ్బరికాయకొట్టి పునాదులు త్రవ్వుట ప్రారంభించిరి. ద్విగుణీకృతమైనఉత్సాహంతో పని ప్రారంభించి అనుకొన్నదానికంటె ఎక్కువ పనినే పూర్తిచేసాం. ఇదే రోజున మాలో కొంతమంది విద్యార్థులు 8 మైళ్ళ దూరము నున్న కొండకు లారీలో వెళ్ళి పెద్ద పెద్ద బండలు తీసుకొనివచ్చారు. ఇలా 3 సార్లు వెళ్ళారు. విశేషించి చెప్పవలసినది మొదటి రోజున జరిగిన మా ఈ రెండు విజయాలు ఇవి మిగతా రోజులపనికి నాందీ ప్రస్తావన అయ్యినది. మాకు అక్కడ జె. వెంకటేశ్వ రావుని లీడరుగా నియమించిరి.

ప్రణాళికలు ఏ విషయానికైన జీవనాడులు వంటివి. ఏ పనినైన ప్రారంభించేముందు ప్రణాళిక అవసరం. అట్టి ప్రణాళిక చక్కటి ఫలితాలు ఇస్తాయి. కనుక మా ప్రతి రోజూ కార్యక్రమ ప్రణాళిక ఇక్కడ వివరిస్తున్నాను.

మేము ప్రొద్దున్నే ఆరుగంటలకు లేచే వాళ్లం. 6 గంటల 30 నిముషాలకు మా ఆయుధాలతో పనికి బయలుదేరి వెళ్ళేవాళ్లం. 8 గంటలకు పని ఆపి ప్రొద్దుట ఫలహారం తీసుకొనేవాళ్లం. తరువాత 8 గంటల 30 నిముషాలకు పని ప్రారంభించి 11 గంటల 45 నిముషములవరకు పనిచేసి 12 గంటలకు భోజనము చేసేవాళ్లం. 2 గంటల వరకు విశ్రాంతి. 2 గంటలనుంచి 3 గంటల 30 నిముషాలవరకు పనిచేసి మధ్యాహ్నపు ఫలహారం తీసుకొనే వాళ్లం. తరువాత పని ప్రారంభించి 4 గంటల 30 నిముషాలవరకు పనిచేసి ఆటలు ఆడేవాళ్లం ఇది ఫాదర్ కొరియకోస్‌గారు రూపొందించిన ప్రణాళిక. ఒక ప్రణాళిక తయారు చేసామంటే, దానిని సక్రమంగా నిర్వర్తిస్తేనే ఆ ప్రణాళికకు గౌరవము, విలువఉంటవి. మేము ఫాదర్ కొరియకోస్ తయారుచేసిన ప్రణాళికను సక్రమంగా నిర్వర్తించేవాళ్లం.

కమ్యూనిటి సెంటరుహాలు పునాదులుతీసిన తరువాత ఆ వూరి చెరువుప్రక్కన రోడ్డువేయటము మేమువెళ్లిన రెండవరోజునుంచి ప్రారంభించాము. మొదట మేము రోడ్డువేయవలసిన ప్రాంతాన్ని కొన్ని భాగములుగా విభజించేవారు. మా అందరిని ఐదు జట్లుగా విభజించి ఒక్కొక్క భాగానికి ఒక్కొక్క జట్టుని నియమించేవారు. గుర్తులు వేయటము, రోడ్డువేయవలసిన ప్రాంతాన్ని భాగాలుగా విభజించటము బాల శౌరయ్య మా ప్లానింగ్ ఫోరం శక్రటరీ అయిన చంద్రశేఖరరావు గార్లు చూసుకొనేవారు. ఫాదర్ కొరియకోస్ మాతోనే పనిచేసేవారు.

మేము వెళ్లిన మూడవరోజున డైరెక్టరుగారైన ఫాదర్ బాలయ్య వచ్చారు. మాతో పాటు 2 గంటలు పనిచేసారు. వారు మాపనిని ఎంతో అభినందించి మమ్మల్ని ఉత్సాహ పరిచేవారు. మేము మధ్యాహ్న సమయమున వలయాకారంగ చెట్లక్రింద కూర్చొని ఫలహారం తీసుకొనేవాళ్లం. మాలో కొంతమంది భోజనసమయమున వడ్డించేవారు. ఏ పనిలో

అయిన మేము ఆత్మీయులుగా, ఆప్తులుగా, మిత్రులుగా వ్యవహరించే వాళ్ళము. ఇట్లు అన్యోన్య సహకారంతో మూడు రోజులు గడిపాము.

మాలో కొంతమంది ఆటస్థలములు మొదటి రోజుననే తయారుచేసిరి. వాలీబాల్, బాడ్మింటన్, కబాడీ కోర్టులు మా ప్రత్యేక ఆటస్థలములు. ఆఖరిరోజున ఆటల పందెములు పెట్టుకొన్నాము. ఏ విషయములోనైనా పోటీపెట్టిన యెడల మానవుడు పోటీ గెలుపొందుటకు తన శాయశక్తులా కృషిచేస్తాడు. జయాపజయములు తరువాత విషయము. ఆటల పోటీలలో వాలీబాల్ తాతాచారి, బాడ్మింటన్‌లో బాల శౌరయ్యగార్ల పార్టీలు గెలుపొందినవి.

నాల్గవరోజు సోమవారంనాడు ఫాదర్ మత్తయాస్, ఫాదర్ ఫ్రాన్సిస్, ఫాదరు మిరండా, బ్రదర్సు, సాయంకాలపు వేళకు వచ్చారు. ఆ సమయములో మేము ఫలహారం చేస్తున్నాము. మాతోపాటు వారుకూడా టిఫిను తీసుకొని మేము కొంతవరకు పూర్తి చేసిన రోడ్డును, కమ్యూనిటి సెంటరుహాలు పునాదులను చూపారు. అవిచూసిన తరువాత వారితోపాటు వచ్చిన ఇంగ్లీషు లెక్చరరు పురుషోత్తంగారు ఫోటోలు తీసారు. వారు మేము చేసిన పనిని మెచ్చుకొని, కొంతసేపు మాట్లాడి ఆ రోజుననే వెళ్ళిపోయారు, ఆ రోజుననే మేము అన్ని రోజులకంటె ఎక్కువ భాగపు రోడ్డును పూర్తి చేసాము.

ప్రతి పౌరునికి క్రమశిక్షణ అత్యవసరము. క్రమశిక్షణఉంటే మానవుడు ఏ పనైనా చేయగలడు. క్రమశిక్షణ లేనిదే ఎంతటి గొప్పవాడైన ఏ విషయానికి అనర్హుడే విద్యార్థులకు ముఖ్యంగా ఇదిచాలా అవసరము. మేము అక్కడ చాలా క్రమశిక్షణతో మెలిగేవాళ్ళం. దీనికికారణం, మా ప్లానింగ్ ఫోరం, రూపొందించిన క్యాంపు ప్రణాళికే కారణం.

అది ఐదవరోజు మంగళవారం. ఆ రోజు మాక్యాంపు రోజు లన్నిటికంటె ముఖ్య దినంగా పరిగణింపబడుతుంది. మాలో అందరు గ్రామప్రజలను కలుసు కొనుటకు ఉత్సాహాన్ని చూపించారు. మేము ఆరోజున గ్రామమంతా రాత్రికి లయోలాకళాశాల విద్యార్థుల సభ ఉన్నదని, ప్రజలంతా ఆ సభకువిచ్చేసి ఆ సభ జయప్రదమొనర్చమని మైకుద్వారా ప్రకటించాము.

ఒక్కొక్క విద్యార్థిలో ఒక్కొక్క ప్రత్యేకత ఉంటుంది. ఆ ప్రత్యేకత వృద్ధిచేసుకొన్ననాడే అతడు వృద్ధిలోకి రాగలుగుతాడు. ఆ ప్రత్యేకత కొన్నిసమయాలలో బయటపడుతుంది. మాలో ఒక్కొక్కరు తలకొకదానిలో సిద్ధహస్తులు. ఆ రోజున 4 గంటల 30 నిముషములుకు మా దైనందిన కార్యక్రమము పూర్తి చేసుకొని సభలో వివిధ కార్యక్రమములకు ప్రణాళికను రూపొందించాము.

ఆ రాత్రి 8 గంటల 30 నిమిషాలకు సభను ప్రారంభించాము. ఫాదరు కల్దిరారో అధ్యక్షులుగాను, బాలశౌరయ్యగారు ప్రారంభోపన్యాసకులుగాను ఉండిరి. బాలశౌరయ్యగారు ప్రారంభోపన్యాస మిచ్చిన తరువాత వివిధ రకముల కార్యక్రమములు ప్రారంభమయినది.

మొదట శుభలేఖలను హాస్యపూర్వకంగా వున్నదానిని ఒకవిద్యార్థి చదివాడు. భారత దేశ ప్రణాళికలు జయప్రదమవుటకు పొదుపు చాల అవసరం. దేశప్రణాళికలకేకాదు, మానవజీవిత మనుగడకుకూడా చాలా అవు సరం. దేశ సౌభాగ్యము దేశప్రజలమీద ఆధారపడి వున్నది. ముఖ్యముగా భారత దేశౌన్నత్యము గ్రామీణప్రజలమీద ఆధార పడివున్నది. కనుక భారతదేశంలో పొదుపు ఉద్యమావశ్యకత ముఖ్యంగా గ్రామీణ ప్రజ లలో ఎంత అవసరమో మా ప్లానింగ్ఫోరం శక్రటరీ అయిన చంద్రశేఖరరావు వివరించి చెప్పాడు. తరువాత మాలో అందరికంటె చిన్నవాడైన నరేంద్రప్రసాదు ప్రోమెసరీ నోటు అనే హాస్యరసమయమైన నోటును చదివారు. విద్య ప్రతిమానవునికి అవసరం. అది మానవుని ఉచ్చస్థితిలోనికి తీసుకువెళ్ళగలదు. మనదేశంలోచాలమంది విద్యాహీనులున్నారు, అట్టివారికి వయోజనవిద్య చాలా అవుసరం. వయోజనవిద్య దాని సత్ఫలితాలనుగురించి, మేము వారిగ్రామములోశ్రమదానముచేయుట గురించి నేను ప్రసంగించాను. తరువాత వివిధరకముల ప్రదర్శనములు జరిగినవి. నేటి బాలురు రేపటి పౌరులు. బాలలను బాల్యదశ నుండి చక్కటి విద్యతో పెంచిన యెడల భారతదేశానికి పనికివస్తారు. అట్టి గ్రామీణ బాలలో విజ్ఞానం ఎంత ఉన్నదో అని ఒక పోటీ ఏర్పాటుచేసాము. దానిలో బెర్నాడ్షా నికేలమ్మ ప్రథమ ద్వితీయ స్థానములు పొందారు. వారిద్దరకు బహుమానంలు ఫాదర్ కల్దిరారో గారిద్వారా ఇప్పించాము. మా సోషలు సర్వీసు లీడరు వెంకటేశ్వరరావుతో కలసి జానపద గీతంపాడాము. ఆ రోజు సభ మాకు మరురాని మరిపింపుచేయని అనుభవము.

ఆఖరిరోజు బుధవారంనాడు ఫాదరు జోజయ్యగారు వచ్చారు. కొన్ని కొన్ని సంఘటనలను మానవుని జీవితంలో మరుపురాని విగా నిల్చిపోతని. అవి చెడ్డవికావచ్చు. మంచివికావచ్చు. వాటి గుర్తులు మాయని మచ్చలుగా ఉండిపోతవి ఆ అదృష్టముమాలో ఒక అతనికి దక్కింది. అతనిపేరు పట్టాభి రామన్. అతని కాలుమీద పలుగుపడి పెద్ద గాయమయినది. మా అందరిలోకి మా సోషలు సర్వీసు లీడరు అయిన వెంకటేశ్వరరావును చక్కగా పనిచేసినందుకు అందరు మెచ్చుకొన్నారు. ఆ రోజున అందరము భోజనము చేసి, మాకు బస ఏర్పాటుచేసిన ఫాదరు కల్దిరారోకు వీడ్కోలుచెప్పి, ఫాదరు జోజయ్య, ఫాదరుకొరియకోస్, మా ప్లానింగు ఫోరం జాయింటు సెక్రటరీ అయిన సంజీవ రెడ్డిగార్లతో కలసి విజయవాడ తిరిగివచ్చాం. మా ప్లానింగు ఫోరం సెక్రటరీ ఆచంట చంద్ర శేఖరరావు అహ్వానంపై మేమందరం "తండ్రులు కొడుకులు" సినిమాను చూచి ఆనందించాం.

ఈ క్యాంపు మా కళాశాల జీవితంలో విజ్ఞానయుతంగాను, వినోదాత్మకంగాను మరువరానిదిగా భావించుతున్నాము. విద్యార్థి

ఇప్పుడు విద్యార్థిగానే ఉండడు. జీవితంలో అతడు ఎన్నో నేర్చుకొనవలసి యున్నది. విద్య అనేది పుస్తకములలో ఉన్నదే కాదు, వివిధ రకములైన వాటిని నేర్చుకొనుట విద్యగా పరిగణింపబడుతున్నది. కనుక ఈ క్యాంపు మాకు జీవితంలో ఒక చక్కని అనుభవము అనుకుంటున్నాము. మేము ఆశతో, భవిష్యత్తు మీద దృఢమైన, అచంచలమైన నమ్మకంతో పడలని విశ్వాసంతో క్యాంపుకు బయలుదేరి వెళ్ళాము. మేము అనుకున్నదానికంటే ఎక్కువ పనినే పూర్తిచేశాము. విశేషించి చెప్పవలసినదేమిటంటే మా మధ్య ఉండేటు వంటి సహకారం, సౌభ్రాత్రం అనిర్వచనీయములు ఇటువంటి క్యాంపులు వాటికి దోహదం చేస్తాయని వేరే చెప్పనవసరం లేదు. ఈ క్యాంపు వచ్చేసంవత్సరపు ప్లానింగు ఫోరం. సోషలుసర్వీసు విద్యార్థులకు ఆదర్శ ప్రాయం కాగలదని ఆశిస్తున్నాం!

గూటం బిచ్చుకకందు వెల్లపు డనుంగుందల్లి ధ్యానించుచున్
ద్రోటి న్విచ్చు నదేమి తెచ్చినను సంతోషంబు విశ్వాసమున్
బాటిల్లంగను; నట్లు నీయెడల మద్భావంబు గావింప ని
ష్కాటిల్యాత్మతగొల్తు నిన్నుదయ మీశా! భక్త చింతామణీ!

తెలివిన్, వీనిని వాడు కొమ్మనుచు బ్రీతిన్నీవు నా కిచ్చు వ
స్తుల నే నిద్దుర వోవుచు న్మరల నిచ్చోనీకు నర్పించితిన్,
వెల హెచ్చైనవి పాడుచేసితని వాని న్నీవె కైకొందో ? వ
త్సలతయు వెండిన్ బాగుచేసి యిడుదో సద్భక్త చింతామణీ!

1962